

AUTHOR _____

NO. 1883

TITLE מעלה בראשית

310 במרכבה

RR _____

IMPRINT _____

CALL NO. JTS 841 ; D. 428

DATE MICROFILMED _____

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

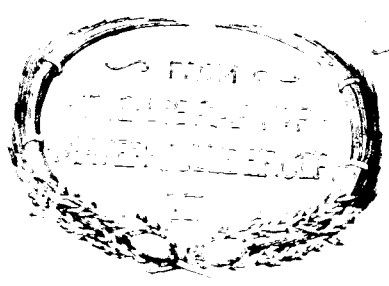

100 קמ"מ מ"מ 2001

22

ת"ת תשס"ב
1 תשרי

62
7-10-07

D 428 - תשס"ב

תשס"ב
תשס"ב
תשס"ב

תשס"ב = תשס"ב 63-75
1-26 תשס"ב

במלך העולם הנצחון אשר הוא ישרי העולם המתקון אשר
טובה כדת החיים עם כדית הפין שלא העל א ומה עתה
חננה בעקרה חיסון זה ופ בר מזה כד וברא ערשי העניני
ונמיר כי שמונת הראשון אשר נברע הוא אשר היה ראש
לשלמות הבריאה וכבר זכרנו כי יסוד הכל טוב ורע ולכן
נזכר בו תחלה כי עלה העטן בשלמות כל כך בתחלת ההחילוב
כאילו אפ הפועל אם אברא העולם במדר החמים כלומר
בחסד לבד שהם הרחמי הגיולים לא יוכל להתקיים כי
התחיה חנה וזי טבת הוא מעד שרא ואח יתבעו קיים
במין נחיים העולם ולא יסוה בראה לטבת יורה ואם אברא
במדת הדין שהיא הפחד לא יוכל להתקיים העולם כי מיטע
נמשך יצר הרע המטעה אחריו את העולם ומטע יתדבו
הרשעים ויהיה הדין טוק להחרב כל העולם כולו כי היא
חרב טקמת ועסיף חננה בעטן ואם אברא בשלמות זה
בבה וזה בכחה גם לא יתקיים העולם כי כאשר ימשכו
אחר יצר הרע יתכן מדה הדין להחרב הכל ואפי' הטובים
נהיה כנדון כדטע מה עשה שבתם יחד והוא התפארת
המברית הלאשון ענה כלפי חסד והוא טרש התחילוב
השתנה אחר עלה בשלמות המחטבה לקיות העולם עם
הקצו יבאר עוד עיקרו בהשמות שלשיות העטן כי תחלת
המחטבה הוא סוף המעטה והיינה התחלת המחטבה
היוהו בשתנה זה ביחוד החמים כל ז' א העשיריה לל
היות מדה קדין כללה בחמים בכח ולא בפועל ותהיה
סבה שהאיש טורד בבית וכל כבודה בת מלך פנמה
ומהנה יתעורר במשפיל עה מה שיטבוק בבריאת אדם
ואשקו בתחלה עלה במחטבה להבראות טעם ולכסוף
לא נברא אלא אחד כי בהשמות שלשיות נברא אדם וחוה
ל' פ' למטה ע' י' אם עלה במחטבה היתעשה המוש נברא
בתחלה טעם יהיה פועה זה הנה ענה הנה פועה כדרך
הבהמות ולא יוכל האיש להפיק יתעמ מן האשה ולפית

כי מחטבות המלך
ההיא לא יתקון
הנבראים יאונה
באונה מדה

הוא

גד למטה זה

הוא יס אונה ופ' י' ב'
ש' נ' א' ח' י' ט'
א' י' ב' ג' ד'

שיהיה מדת הדין והפס מדת הדין וברא העולם וכאשר
 יתבאר למה כי תחלה המחשבה היא סוף המעשה ות
 ונתבונן עדי כי שתוף חסד ופחד שהוא התפארת הוא כי
 הדף התפארת מן החסד והעשירות מן הפחד ולכן עקרא
 התפארת שמים ודרשו באלה חס ומים והנה עלה בך
 בדעתו להאריך קצת בענין הבריאה להסיר מכשול
 הלבבות במקצת היגרות ובמדרשות אשר נאמר ו
 עליהם ומביאוריהם יתבאר ויתבונן למשכיל בשאריתן
 להעמיד ערשי הענינים על מתכותם ויציצו פרחי
 הענפים ופריהם בעתם והוא שעבר תחלה בגדרות
 האה אשר זכרנו בעבר כי הם הראשונות מבין האדם
 ומבני העולם והם טרשו ועקרו ואם בחלה לא שלם
 הכלל הם הן העיקר והשרש ממנו ושאריתן הם הן השלמות
 בהשתלטות התחלתם ומפני כיהם הן ראשונות והוא ו
 העיקר עקראו אבות העולם וזוה הרשומות תחתיהן שהם
 התנאים והיסוד בני אבות ולכן נאמר תחלה על חתימות
 הן הראשונות היזקה ועל עיניו כי בעלה המחשב העהורה
 היות בריאת העולם והצפנתו בכחות העליונים עליו שלם
 בהם כדלו היה בענין המלכה וענה היות בענין האה
 אשר עשה ופעל שלמות המחשבה הזאת נמצא השמות
 העליונים אשר הם יסודי הדינה להיות להם שיהיה
 הדיון לטובות הבריאה וברוך אשר עבדו בסתר
 פרט ברזעית לזוה חליהם ואם מלמד טקיו סודי
 זמנים קודם לכן וכבר זכרנו כי הן נקראים סוד הזמנים
 ועל הדרך הזה יתעורר לו במדרשים על המטובים
 בהדבקה מקומות להקויע ענין השלמות והוא ולכן כאשר
 התבוננו לו בפרט אלה המולדות הטמאים והארץ שהיא
 מספרית בפרט בריאת העולם התחמק שפחד בו השם
 מלין כמו ש' אלהים מה שלף עבר בפרט שלפניה
 המספרית בפרט בריאת העולם התחמק שפחד בו השם

למה

למה

למה

הוא אחרון במעלה חמש עשרה ח' ובעבור שהוא אחרון
במעלה מקבל מן הכל ח' כי אינו מלא חמשים כמו ה'
התפא' והוא שדומה מטה קצת א השמש ועל הדרך הזה
קראו הדמבן אל כפי ספי יציל שלו דבר ובבהיר קראו
נדק ועג המורים על הרין והתבונן בעם חזילור
דבנים כי האבות כשרטי החילן שהם עקד הבטן והבני
בענפים ולא יוצאו פירות כי הם בענפים חז' הבנים
הם ראויים לקיום העולם ולא האמת חמש חין קיום
בעקד בלתי שרשו והוא טעם בעקד' ובענין הזה נתבאר
טעמו של קין כאשר יתבאר בהדי' וישלך לרעת כי
חנפ' טאה הם האבות ואלה הבנים כולם בנים לשלישית
חזר האצילות ובענפים היו הם כבנים ביחוד גמור
ובעבור כי נפסק מעיין האצילות ביסוד והוא האחרון בו
כי כבד נמצאו כל הו' בהיות העשירי בכלים כאשר ידוע
לביטול לכן עקד הוא שדי ודרשו שאם לעלמו ה' של
עלם העליון שהוא עולמו של הפועל העליון כי התחתון
חוט עולמו כי השמים שמים לו ואין לו בעולם החפץ
הזה חלף ד' אמות של הלכה חו' על תפלה כלום של
ישרה טכיתו כי אם בבית כנסיות ובבתי מדרשות יר
ורמו בגלגל העולם שהיה מתפשט והולך עד שאל די
וללי טהפסיק המעין עד היה נמשך יותר כדרך לכולם
נתת בת זוג' כאשר ידבר בסביעות ומפני שהיסוד
היה עקד הכל וכולל את הכל ודרשו עליו בבהיר חנ' י'
עושה כל חנ' הייט כשנעש חילן זה והוא החילן שאם
במדרש טעיקר מהלך ס' טנה ירמו' טנה שהיא כולל
שס קצוות ונתבונן זה בטביעות ואם כי טפ' מהלך חק
טנה כי למעלה ממט' הם חמט' והם טפים ואם עו'
ומתפלגן תחתיו כל סודי בראשית זה יתבונן למטה
ומחר שהיסוד אחרון באצילות והוא המכדיע הכולל את
הכל והוא קיום הכל היה ראוי בריאת העולם בן והשקמת

יחסי חלף טנה
חמט' ירמו' וזהו
כשר ג' ט' טנה
י' טנה טנה
י' טנה טנה

על ענין חסדות

כל חזק כלל מועד

עלן

י' טנה

ולכה ער ממנו בקיום המין ולא לעבודת מראו אבל לחסד
היו תחלה רצו הוא הסבה כי חק מספרדים יהיו לבשר אחד
ויהיו עדרים זה עם זה כאהבת עוורים וכבר המשיך
מה האיש שמטה אשתו למי שאבד אברה זאול כי עב
חצילות חסד ופחד יגם על חצילות התפאח כאשר הוא
חמרו מלמד שהיה בנה עולמות ומחריבן כי כל אחרת
מהמדות נקריית עולמם וכאשר עלה במחשבה שאין הן
הקיום ראוי לא בחסד לבד ולא בפחד לבד ולא מתפארות
כמו שהוא כאשר יתבאר למטה הדי כאיל בנה שלמות
והחריבן וכענין שאמר דין העין לו ודין לא העין לו כלומר דין
העין לקיום העולם ודין לא העין לקיום זאול כי דרש בונה
שלמות ומחריבן זאול על דרך שהוספת למעלה באצילות
חסד ופחד וזאול כי באצילות חסד בנה שלמות העתידים
להיות בו ובאצילות הפחד בנה המחריב שלהם כענין
גם את זה לעומת זה עשה האלהים וכאשר הביאנו לבאר
כאן הוא מה שנזכר כי שם לי אלהים גרע אחר תחת הבל
כי הדע קין למה יאריך לזמנו כי הדע קין וכבר הגד
שהדע ודי שיאמר תחת הבל ויתבונן דברית בלדים אמנם
הפיה הראשון בענין בונה שלמות ומחריבן נכון יותר וזה
על ענין המדרש אמנם מה שהוספת אהת עאה שם
הוא אמת מרדוקי הכתוב ויתכן כי בשלמות המחשבה חצויה
חסד ופחד שהם השלמות שהיה בונה ומחריבן עלו עמהן
גם הדורות שהיו עתה דין להיות ולהבראות בהם זמנו שאין
ראוי לקיום העולם בהן כאשר הם לל חסד ופחד שהם השלמות
שהיה בונה ומחריבן עלו עמהן גם הדורות שהיו עתה דין להיות
ולהבראות בהם זמנו שאין ראוי לקיום העולם בהן כאשר הם
לל חסד ופחד כן לא היו ראויים הדורות העתידים להיות
מאונק שלמות ראויים לקיים העולם בהם וכאשר ניתבונן
עוד בהדיסה בענין הבל וקין וזאול כי על דורות ההם דרשו
אשר קומטו לא ענה אלו התקעו דורות ואמרו עמד ושהן

סו
סו

סו
סו

סו
סו

סו
סו

סו
סו

סו
סו

סו
סו

סו
סו

בכל דור ודור כלומה חולי ייטיבו דרכם בתורה ובמצות בזמן
הקיום ויתקיימו גם הם והוא מחסר הש ית עליהם אמנם
כֹּן דורות נתקיימו בחסר הש ית בלא תורה וכפרם חל דיה עה
כֹּן פעמים כל ה' והחסר אשר עשה להם היה בזמן
הצדיקים אשר היו בכל דור ודור או בכל דורות וכבר
עדין כי חסר לאברהם ועד על הוא לא היו דורות שאפנו
ראזים לקבל התורה ולא הוא ולא יתחק כי הוא היה בחסר
ויצחק בפחד עד בא יעקב חיש תם וזכה בה אתגדעו
כעין שנ נתן אמת ליעקב ועד אזכור מה במרכבה
חמנס קודם התורה נתקיימו הכל בזכות הצדיקים כדרך
שאם הכתו וצדיק יסוד עולם ומה שאמרו על יצחק ער ל
דורות שעמד ושתל אולי ייטיבו דרכם בתורה ובמצות
מפני כי עיקר העולם וקיומו הוא התורה ואם הכתו חס
לא בדיתו יומם ולילה ונאמל עד ש היא חיך ואורך ימך
ויתבונן זה במה שזכרנו כי התפא רמז לתורה שבכתב
ואמרנו כי קיום העולם ראו בו כי אשר הוא עיקר השתוקף
אשר נעוץ לקיום העולם ומשתוקף הכתרים אשר זכרנו
אשר הוא התפאור נתבאר מה שהתעוררתי בהקדמה
ואמרתי כי מעין הנ ככלל ומעין הד בפרט היוצא מן ו
הכלל שורש גדול להם כי עלו למטה שנים ויהו ל אך
תאומים טלזו וצריך כל בעל העבודה להתבונן בזה
כי הוא עיקר העיקדים ושרט כל הדברים ועלו סובבות
כל העבודות ומשהווק הזה עוד יתבונן פעמיות הכתו
שאם ויטע אלהים מ בערן מקדש ל כל פרשת בראש
דברים כפוליס עלה ונסתר וטעהס אמת כי כאשר
הדברים למטה כן הדברים למעלה נקראים כן והם
יסוד לדברים שלמטה שהם דונמתם וכבר הזכרנו כי
הגן ימו לעשירית והעדר רמז לתפא והקדש רמז לחסר
ונטעה העדר בתוך הגן והו עיקר השתוקף ואם מקדש
לרמז כי רובו חסר או יאמר מקדש כענין וכנה אשר

דורות ויגס וכבר

סו
דור

סכר

סו
מזו סט כל

סו
מזו סט כל

להיות בן כמון שהוא כי הוא הקרוב אליו חלם שחייבה
 חכמתו שיתגלה הכח הכלול בו וכתב היוטה לראש
 פנה היות בריות העולם על ידו בכח התבונה והכח ההוא
 הוא העשירית ובענין פרט בראשית אלה תולדו השמים
 והארץ בהבדלם ודרשו בו בהא ברזאם לרמוז כי מחד
 היתה לראש פנה כדרך ההא שבסוף הש' הגדול מן ג'
 נבדא העולם אמנם הכל בכח התבונה שהיא כטלח העש'
 שליחות לעשר המשלחו וכמו שאמ' בסוף ביזם ברוח י'
 חלבים מרץ ושמים כי זה הוא השתוף והשם טלם ט'
 שהזכירו בענין זה ובאמרי בכח התבונה שלא יתעב כרד
 העשירית בעולם השפל כי הוא כח הנמשך אליה מן
 הפחד כי אם בטפעה הבין אליה מן התבונה שהוא החמים
 דרך היסוד והוא עיקר השתוף והשם מלא שהזכירו אשר
 עוד הולך ומתבאר והביאור בזה הוא כי כאשר הוא
 הפועל בחכמה דל כדרך הביט בתורה ובדא העולם
 והכל בתחלת המחשבה כי לא טוב לענין לברוא מזה
 העולם בתבונה כמו שהיו ולא יהיה לו לין מלא חמים
 ומטפיע ומקבל כי לגרל מעלת המדה לין יתאוון בה
 הנבראים תאוה שהדי רובה חסד ולת יתגלה כח התאוה
 ויהיה העולם שמים אבל טוב הוא לקיום שיתגלה כרד
 התאוה הנמשך מהפח אשר הוא נחש הקדמוני כי לא
 תהו ברין לשבת יורה והוא שדרשו בפסוק וירא אלהים
 חתם אשר עשה וזמרו זה יצר הרע זה מלאך המות
 ועש' אשר יתבאר למטה ומפג שהענין טוב לקיומו
 של עולם לכן עלה במחשבה שיתגלה כח העשירית ט'
 שיונקת מן הפחד והיתה לראש פניה לקבל מן הפחד
 ובעבור היוטה מן הפח ומקבלת ממנו צורה עטה לית
 שמה יוצר אמנם לין היה טוב לקיום היות התפחד לראש
 פניה לפעול בכח החס' יג' לין היה טוב היות העשירית
 לראש פנה לפעול כפי כחה הנמשך אליה מן הפחד כי

וזהו כח התבונה
 והוא ששם בשם
 אלו מן דין מן
 וזהו שם מן דין מן

קיים
 מין ומין

שם
 שם

והם מופלחים ומכוסים מדעתו אמרו ממך ואין לך ואחר
 שהענין כן אתה אם ידעה האדם לישא וליתן בסדר אצילות
 לן ימצא מקום להטעם ^{הוא} יתבונן יותר ממה שהוא
 רמוז וכתב ^{הוא} מויזמה ^{הוא} יספר
 בפני ^{הוא} צללות מה ^{הוא} יסוד לפעולות
 מה ^{הוא} משהגשלו ^{הוא} יסוד חלה הם סוד
 מה ^{הוא} יסוד ^{הוא} האדם ומעולמו ונתן לו
 רשות ^{הוא} עלמנו ^{הוא} גלה מטה ענה חות הכל בפרט
 לחכמים ^{הוא} בקבלה מיט מפי איש ומדענה הוא אשר
 התבונן בכל חנה כמו שאמרו כולם נמסחו למטה וכן
 ואולי בעבור כי הדעות עלנה להתבונן בהם נקראו הפועלים
 אשר הם עיקר הו' דעותיו או בעבור שהם הפועלים המושגים
 נקראו כן או שנקראו מהטעם אשר נכתוב בטבעיורד
 לענין הוצאת טבת כי הם רשע היחיד ולא רשע הדבי ומפני
 שהפרטים אשר כול ^{הוא} מטה ענה הם עמוקים מאד ורחבי
 מעיים ואין הקבלה מספקת אפי' לחכמי הדאטונים
 וכדרך שאם בספוק ויעש חללים אתה רוקיע כאן הדעש בן
 אמת אתה השלם לכל האדם לבן במתכונתו במשאו ובכ
 ונמותט לטעות ולהיות דובר שקרים כענין אל האמרו
 מים מים וכענין עדין בן זומ מבחון וכיוצא בזלה לכן
 נאנע גם אנחט לעבוד בהם הדבה כי אין לט בחזר אשר
 חתו קבלה מספקת לעבוד קהם מרוב עמקם ולמרט
 ממורענה אשר העלים את הדאטונה כי אין ראוי להדבר
 בה גם את המחטבה וכענין שאמרו במכוסה ממך אל
 וחוקור כי החקירה היא מחטבת הלב על הדבר ומפני כי לן
 יצדנה רק את המחטבה קדאונה מחטבה אמנם גם אין
 המחטבה נדרתו כי אם ברצון טוב לן בהתמדה כי
 בהתמדה ישא להסתכל בענינה ואין ראוי להסתכל בה
 מטעם שהיא ידאת י' ואמרו המסתכל בה דברים והו'
 ימה למה מה למעלה כי יצד עליון ונד החאטן טוים

מה
 סהתבוננות

מה
 מה

טעה ימיתך ועיקר הימין הוא חסד מו יהיה עיקרם כמט
 כמטמע' מתחלה כדרך מתחלה עליה במחשבה לבראות
 טעם ולבסוף לא נבדל לא מ' כי מנעף שבתחלה עלה
 במחשבה היות העין והגן שתי מעלות לבסוף טעם יחד
 בעבור כי כאשר יהיו לב מעלות כאשר עליה בתחלה ^{המחשבה}
 שיצא ע"ד מעין להסקות את הגן כאשר יתבאר ע"ד
 ע"ד ע"תה הנה ראינו להרבות באצילות ה' האצילות
 האו ובעקריהם מ' שיתבאר ה'

לא יתעלם סעי' כזה
 ויחסיב

בהסתלטלות האצילות כי תחלת המחשבה הוא סוף ה'
 המעשה ועיקרו ולכן יש לך לדעת כי ע"ד נמשך
 האצילות דוגמת האצילות הנ"ל דוגמת החס' ולכן רשמוהו
 בימין ואיננו חסד כדמיון כי יקבל מהתפ' טכח הפחד
 כלול בו והוא דוגמת הפח' ולכן רשמוהו בטמא ואיננו
 דין כדמיון כי יקבל מהתפ' אשר רובו רמזים מצד החס'
 ובעבור כי קרוב ג' רות הנמזים כעצות הסתרים ולא
 יתכן קיום העולם בהם כדרך אשר זכרנו בכתובים לכן
 עליה במחשבה לשתף גם אלה והוא המכריע טע' אשר
 הוא יסוד הכל והוא שהכל נשען עליו טע' וצד' יק' יסוד
 עלים והוא הטלום טע' עשה טלום במדומין בענין
 פנמי' כאשר אזכיר בעשריות והוא טלום ועם נחתמו
 כל הברכות כאשר אזכור בתפלות כי בו נשלם ונחתם
 כל הבנין והוא מעיין כל הברכות והוא רחמים ג' כי הוא
 נמשך מהתפ' והוא הע"ד היוצא מעין ומטך גפן טכ'
 דבר וסופו הוא משי' כהתחלתו ויתבאר זה בסע'
 הארס עם מה שיתבאר בביאור הבריית' כי אין ראש
 דבר בלי סוף ולא סוף בלי ראש וכבר זכרנו בטמורת
 הטוים כי הם אחד ולכן יש לך לדעת כי כאשר אזכיר
 בכל מקום התפ' כחילו נזכירנה עם היסוד והוא ישתק
 בהם שמוותם ועניניהם רק על הדרך שהתפ' הוא ראש
 בבנין וקורס במעלה ויסוד הוא מטך הבנין וסופו ולכן

על המעלה

סו
 דצאת
 סו
 ג'

תחריב הכל הנמשכים יחד יצר הרע הנמשך מכחה
 אבל הטוב לקיום היות עבד יוצא מעדן להשקות את הגן
 ולא יגלו צמחי הגן חלא בכח ההשקמה ההיא והאשה
 תטמע אל בעלה ולא הבעל א האשה וזהו מבח שאמר
 בבהיר בפסוק איני עושה כל ולא יגל עליו מלאך
 המזל במלת כל אל היסוד ורמזו במלת מלאך אל העשירית
 שהוא המלאך הנצא ואם שלא יגל המלאך עליו חלא
 כל יגיל על המלאך וזהו ואל אישך תשוקתך והוא ימטל
 בך ויתבאר עוד במטל מיעט הירח ועל שלימות תחלת
 המחטבה אשר הזכר עכל לבאר המדרש שאמר
 במדת רחמי אי אפשר במלך הדין אי אפשר ועל הדרך
 שהזכר למעלה ונצא עוד מה עשה שתק מל רחמים
 עם מרת הדין וברא את העולם וזהו עיקר השתוקף
 ותחלת המחטבה הוא סוף המעשה יכמו שנ ביום ברוך
 י אהים ארץ ושמים וברוך יוד הן או הן שהוא השם
 הגדול עם הן האחרונה שנתוספת בו שהוא שם מלאך
 על עולם מלאך כי בתחלה בין תילות העולם העליון לא
 הזכיר רק שם אלהים הדומה לשלישית כי עדין לא ע
 נהמלאך העולם ולא שלם כדי להזכיר שם מלאך עליו
 וכלל הטובה שהיו בעטן השתוקף הוא שאף בעת הזמן
 השתוקק האשה אל בעלה אשר שלחה לשוב לקחתה
 אל מקום הראשון אשר גילה להתעבץ בחסידו ויחזור
 גש האיש אחרי אשתו כמחזר אברהם והוא שחוט שכ
 חסד משוך עליה להפסיק מהמת הנחש עקלתון מחוה
 שאלמלי עקקין זה לזה הבהמות בהרד אלף היו מח
 מחריב כל העולם כולו מזוהמתו אבל בהיותו השם
 שהיו נקרא מים עמר ביניהם בדרך ואני חומה משכך
 את חמתו כי המים מנצחים את האש היות גבול לה
 לשרפתה כמו עד פה תבא ולא תוסיף ומהנה נסמך
 ענן הודש שאם איש ואשה שאילמלי שטמו ביניהם

עם היד והשם
 יצא על זה ולא

10
 אשה

11

בענינה למיעוט התבוננות בה מין צריך אליה ואין לה בן זוג
ויתבונן זה בשמות השנים ולמטה בתנור למשכיל חמס
השנה שרמו משה רבינו עלת דאשית נלמוד ממנו כי
בהתעלות יד רחוק

כדרך אשר ה
אשר רשע והלויטה באין

התרחק ממנו טוב היא מפ
וכו ומפני היותה רקה מאד לך

בדרך השלישית אלא בדרך הדאטונה
לראשונה בענין זה עמו עם הדאטונה במה אחת חמס

יותר העלים את הדאטונה מהשנה כי השנה היא ראשית
הדאטים הראשית לל היא ראשית היות כח נצחל מנצחל

מה שאין ק בדאטונה והמשכיל עוד מה שזכרנו בטמות
השנים בענין השנה והאחרונה ימנעו להרבות ממנה

לספר כי שמה פלא כמו השנה ומהנה נכתוב עם מה
שכתובו בענין מאמרם אל במופלא ממך אל ושרוש

ובמכוסה ממך אל תחוקו מין לך עסק בנסתרות כי מ
מודעת המה ממטה למעלה ויתבונן למטה בתנור

ונתבאר עוד למה הזכיר במופלא דרישה ובמכוסה
חקירה ובשאר העסק כי הדרישה בדיבור והחקירה

במחשבת הלב והעסק כלל את הכל שלא יתעסק בנסת
כל ואפי במחשבה כי אין רשות לדבר אלא בשלישית

וכדרך הפרטה ויאמר אלהים יהי אור וכו המספר
מהשלישית איך סדרה מעשה בראשית שהוא עולם

העליון חמס אעפ שהדשות נקנה לדבר רק הדבור
לבד הנמע מן הדאטונות נקן לדבר בשלישית כאשר

אמרת אבל להתבונן בן ממש אינו יכול כי הוא טעם
החמסים אשר לא ידע גם משה רבי עה אבל הרשות

שהיא נקונה להתבונן הוא התבוננות בעולם העליון
אשר זכרנו למעלה ואין תל להתבונן ממנו איך הוציא

ל

ה

מ

מותברכת זהם מים אט ורוח והמטכיל יבין ובערות ה
 החבור הדאטון לזי יפרדו זה מה כדרך הבהמות אכל
 יהיו לבשר אחד לקיום העולם ואם יזכה האיש בזוג בדיקון
 הבריאה היות חטאת לעצמות מלאכתו של עולם הזה
 יגדל בנו כרי של שיהיה לו פנאי למלאכת דרך העולם
 הבא כדרך אשר אמרנו אז נשלח בו תחלת המחשבה
 ובעיני שלם בדמות עליון וראוי לו נכ להעלות לה מזונות
 ולהתמיד דירתם עמה ללמד בנו ללכת אחרי ברכי
 בוראו ולעבודתו ובוה יפרו וירבו תמיד והברכה מצויה
 עמהם אבל כאשר תמרוז האשה בבעלה גם הוא עתיד
 למרוז בשלו כי ינח את ביתו וילך לו ויגרם את חטאתו
 והבנים טובים כיתומים ואין אב ואם כי יקבלם בשרירות
 לבס על דרך מלאכותיה שהם מענין השלם הזה ולא ה
 הקבלת אחרי דרך הבעל ישמנה וישלחה בסרחון הבנים
 בעבור טרדקה בסדי בטעה ולא ידענה ובטלח האם
 ישלחו הבנים כי אז תיסרם האם ועקמות את עקמתה
 בהם ועל הדרך הזה דרשו בפסל מעשה לו עוד כערוזזה
 ער לא זכה כערוז ומהנה עתבוק בעליונס כי בהתקסט
 האם ומתגלות במעשה בנה על הדרך אשר אזכור עוד
 אז היא עטרת בעלה במלאכת עשה לבעלה והבעל מ
 מעלה לה מזונות בזכות בנה העבקים לטובה מחסדו
 לפיאר את בית תמיד ואם הבנים שמחה ואם יסדרון
 הבנים ישלחם ביד פטעם ומתקדש האשה מבעלה וילך
 האב המרחם למרחוק והאם תיסר הבנים כי נעמאה בה
 בהדבקה בהם זכאמר נכוד ער למטה את העקד הזה
 ובענין בחירת האדם יתבוק למטה הדרש שדרשו עכ
 הפסוק לא היות האדם לברו אל עך לבעלה הם ז' וחובת
 הבעל למטה נ' והם האבות ואחר אשר בארם אה העיקרי
 יש לתבוק עוד ולדעה כי בעלות המחשב היות העט לראש
 פנה ולקבל מן הכל ולהטעח בעולם הספול ולהעיד מיניע

חפז
 ובעשות האה הם
 כעז החותמת שהם
 יאמר מלך

הו
 יאמר אס

הו
 יאמר

הו
 הו

עלמר

זכה ער לא ניה יקר
 כול הדינים ימלגלים
 אונים לא יתנוס אמת
 כי חנוה ולאה האשה

ישאר שמם אשׁ והוא עטן נען את העקבה שהזכירו בהמות
 בהררי אלקי כאשר יתבאר ואזול מדה טובה מרובה ממדת
 פורענות והנה יתבאר את אשר ישרע לבאר בעטן עיקר
 הסתוף כי תחלת המחשבה היא סוף המעשה עם מה
 שנתבונן במלת המחשבה ובמלת המעשה וזהו ענין סוסן
 בתחלתו כי הכל עלה במחשבה היות כאשר היה ואין כל
 חרש תחת השמש כי מה שהיה הוא שיהיה ונתבאר ער
 למטכיל למה לא הזכיר שם מלא בכל פרטת בדאשירת
 ער חלה תולדות השמים והארץ ואשר יטכיל מה שכתבנו
 ביציאת העשׂירית מהכח אל הפועל שהייתה כלולה בסח
 התפא אל הפועל שהיא בעור לתפאז בעטן הקיום //
 סליח העשה רצון משלחו מיתרון חבבה יתבונן המדה
 שאם כל דבר שהיה בכלל וינא מן הכלל לא ללמד ער
 עתמו ינא אלם ללמד על הכלל כולו ינא כי היא כלולה
 בכל ונתבאר זה בטביעות בעטן הבערה למה יצאת מן
 הכלל ומה יבין המטכיל ביחד הענין וממה שכתבנו
 יוכל להתבונן המטכיל בהסתללות יצירת האדם
 התחנות ומתחנות ידמו בעליון כדרך אשר אמרנו לא
 טוב היות האדם לבדו מעש לו עור כעצו ואם עליו בתחל
 ענה במחשבה להבראות שנים לא נברא אן אחר לרמוז
 כי עם היות טוב שנים לקיום המין וכאשר חל אחר
 בריאותו לא טוב היות האדם לבדו ונן מכה לא נברא אן
 אחר ולא נחטוב בזה כי נתבטלה קום תחלת המחשבה
 חללה כי רפ היוגס בבריאה היותו ונברא אחר בעבור
 כי כאשר יתקיים בסוף המעשה את אשר עלה במחשבה
 היוקס שנים ממש ויהיו נגדדים זה אחר זה באהבה נערה
 והיות כל אחד ער לחבירו ער האשה לבעלה במילי ר
 רביות ותיקוט וכדרך שאם כל מלאכות שהאשה עושג
 לבעלה והם מלאכות כמטן הבעל וער הבעל לאשה
 מלאכות והם שיר כסות וענה כמטן האבות והארץ

למה

ולכסף לא
 שיהי אלם
 א ויביבין
 למה אמרו
 ולכסף ער
 אדם כי ר
 יורה על בטול
 תחלת המחשבה
 אבל אמרו ולכסף

כאשר עלה מחשבתו

סו
 ובמילי וטעם

בתורה ובכתיוב ולמי ירס מלבו ולא יחטא כלל כאלו
מתרביק תמיד א הרמות וכענן שז וחתם התבקים ביי
חלה כס וכו' וכאשר יתדמה הצורה ליתרה ימטך אליו
בזכות צורתו הטופע הטוב העליון כי יבקש מין מה המיני
וניעור וכדרך שאני בזכות שלמה ע"ה תשרה טכניה: בת
בתחיתועם וזהו עיקר שלימות אדם היוהג ימוטל בככ
דבר וכבר חזק בשלמה כי מלך אפי בעליונים והסתו חזק
ומוראם וחתכס וכו' וטאשר תשרה הטכניה בעולם
הטפל אז תהיה ברכה מצויה בו כי זאת הברכה ולא
תקלט את הארמה ובה יוכל האדם להגיע אל המעלה
הגדולה אשר עזר חומר ואל הטובה אשר אין לה ערך
ותהיה דמיון הטבות המעלה ופעולתו בעולם לכבוד
ולתפארת כענן שז בזכות ישראל אשר בך מתפאר וזה
עיקר הסבה והחפץ אשר היה בענן הבראה והיותו
בתקוה לצורך האדם המוטל עליה דונגיה הרמות כי
כאשר תעמוד על מתכונתה יזכה האדם הטלס להתלבט
בזח הקדש בתחיתועם בזכותו ויעלה מזה עוד א הנבואה
הגדולה אשר היא ספק לריאה המאיל כי שמו בקרב הארץ
ובפעולתו ובמעלתו הגדולה זכה עוד שלא ימיה לעולם כי
כאשר תעלה זכותו היות החיים והטלס תמיד בעולם ולא
יעח טקום לעח ליכש ולא יחן טימות בסבתו וזכה היות
עטו קיימת בעטו תמיד כי דימה הצורה ליתרה שהיא
החיים ונבזז זמן להסתלק ולהפרד כן העולם לא יהיה ראוי
לקבל הפסד הזמן ולמות אך יחזור גפט גפט כוחו ול
ולמעלה גדולה אשר אין לה תכלית והוא חיי העולם כי אף
בזמן החפץ אל אחר חטא אדם שהמלאך המות שגלט בו
בסבת החפץ לחטא בעלם הכירו זל במקומות רבים
מזנש המעלה ההיא והס העקראים להס בע עליה אמ
בהגדה בחטך הפך בשרו לפיד אש וזמ בו אחותיו ולקחתו
מבני אדם חזרהו פקדתיו זה חטך בן יד שטמו כטס

גמטו

1

לכתיב

ענין היות בה מיעוט כח חו מיעוט קדושה וכבוד ופרוד ג
בסבת ההחתונות אשר לא יבטרו מעשיהם חלילה לאל
אשר חושבים רבים מקבלי אמנה בחולטת הכתוס בדבי
הל וברדי המקובלים אבל היתה המחטבה ההיא לעלות
השלמות בענין הבריה לתיך הקיום כאשר זכרנו וכמו
שאמרו בטברא את השלם אמר דין הנין לי ודין לא הנין לי
היא כי תכלית הטוב ותכלית התענוג אשר התקיים הכונה
כאשר עלתה בתחלת המחטבה בתחתונת אשר עיקרו
הוא מין האדם כאשר יתבאר אמנם בהיות גלוי לפטו ית
טענתו האדם לחטא ולא התקיים הכונה המבוקש
ממנו להעמיד הבריה על מתכונתה לטובתו וכאשר
יתבאר להם בענין מיעוט הידח שרומז לעטל ועל
הטורט ועל עיקר אשר חקדים לו טרס ארבר בו ובענין
והוא שתיך לרעה כי בעבור היות האדם נבדל בדמות
עליון וכדרך אשר יתבאר בשער האדם הרי הוא כמלך
פורץ גדר ברצונו לעשות לו דרך דעמת הדמות אשר
מלכותו בכל משלה אף כי עיקר בריאת השלם בעבורו
ולשמחו היה כענין שאמר החסד השלם כל השלם כולו
לא נבדל אלן לשמטני אמנם בטעם בריאת האדם כן
מצאנו מין זולתו והוא העיקר היותו ישר ולשמט את קונו
וללכת בדרך ולא הדמות חלו בהתאנה וכענין שאמר החסד
עוד ואני לא נבדלתי אלן לשמט את קוני ויזיל מה הוא
חטן אף אתה חטן ובין לעמד להועיל היותו ישר ולבדמו
היערה ליתרה עת חכמה ודעה להבין דרכיו וכדרך
אשר זכרנו עת התורה לשראל אשר הוין גם מיסוד
הדמות ונרמזה התול כולה גם באדם הראשון דכתיב
לעבדה ולשמרה והוא רמו למצות עשה ולמדת לא ה
תעשה למשכיל ובכל אמר לעבדה ולשמרה אלו ה
הקדמות בין לרמו על הברכה הבזה בוכות העבדה
התמימה וכאשר יתבאר למטה ובבחור האדם והתבין

קל הויה

היא

היא

זה הוא קדוש
אף ובה קדוש
ולא יזון להיכל

בסבת יצר הרע השולט באדם מזהמת הנפש לא המיתם
חק נפשים בחיים שמו בחייהם ובמיתם לא נפרדו וקדוב
לזה שאמרו ביום שמת לו בעלה כהונה וכבר הזכירו ענין
במסכת כתובות טעם להתבונן ממנו כי גם הוא מאנשי
המעלה היה וכן כמה מהצדיקים אשר יש להם זכור
גדולה במעלה הזאת ואם לא נדע כאשר הם עראים
מתים לפני אדם ואין מותם כי אין נכר זה הזכירו במס'
טבת בהע קפולמי כי מתוך שהם עראים ל מתיים לא נדע
עניניהם וכדרך שהקטן בהם תעשות בענין יעקב ע"ה לא
מות בחנם חנטה חנטיא וספרו ספריא יחמנס אמר החכם
הגדול ראיתי בני עליה והם מועטים ואם אחד נעדרת המית
יוכל האדם להצדיק להיעלמעלה גדולה לחיות לעולם
ויגעלמעלה גדולה בזרם תכלית ושיער אין על טרם
הצידה אבל אם יבחר האדם היות נמשך אחר יצר הרע
אשר אינו מושלט בעולם רק להיותו ער בקיומו של שלם
להתאוות בותחיה הנמצאת מהנפש הקדמונה וכענין שנ'
לא טוב היות האדם לבדו מעט לו ער כערו וכדרך
האצילות אשר בארע למעלה אך יבקש עליונים למטה
ותחתונים למעלה הפך הכונה הראשונה הטובה אין זה
דרך עני החיים אבל הוא ידרוש את המותם להצטרך כח
הטומאה הבאה מזהמתו לזה נחש על כח הטהרה הבאה
מעני החיים ובהרבון אל הזהמה יהיה הרי הוא מטמא
את צורתו ומתרחק מהקדושה הראויה לשרות על הצורה
ההיא ונקבת מהתעטף הגדול אשר הוא חיים עד העולם
ובטומאות המלך יטמא את ביתו ואין מקום לחול עליו ברה'
ברכה והוא סבת קבלת הידמה וכענין שאמר בחטא אדם
חדרה הידמה בעבורך וכאשר אין הברכה מצויה בעולם
היא מנענתה הטובה ובמענתה הקטנה היא מנענת החיים
כי בסבת החוטא שלא ידמה הצורה לו יצרה אין ראוי
להשתמש באור שהוא אור החיים וכדרך שאמר ראה שאין

אמר ב יצר הרע
הנפשו כדברו בלתי

חוקרי הדתים

ל יאמר חטא אדם

הטומאה
ענין זה

לחיות וזה קדושתו
והחיים הם הטומאה
למעלה כי הטומאה שלט
יורדו במקומים
הטומאה יבא אדם

הטומאה

רבו לקחמן מבני חדם ועשית לו כסא זה כעך זה וכמה
 שיעורו של כסא על חלקו כגון אמת של חש ומסורתו לו חכמו
 ובינה יותר כמלתו הסודת וקדחתו שמו יד' האן אוהין האטו
 וסודתו לו כל סדר בדין שית ועשית לו גזלה יותר מכל
 כמליותו של זכן תרגם חושקלוס בפסוק וישא כי לקוח
 חוננו אלהים יחד לא חמית יתה י' ואמר באצרה ביעקב
 שסא מת כי הניקן בשרע חי ותביק עפטו בן ערן
 אשר הוזהעלם הבן ונחור החיים אשר הם מקום
 הנפטות ומחייחם וחזתם יציעו דאן שימות מלכבד
 תכבד הנדח בגמות עליו אשר שם נפטו בקרב ה
 החיים האמתיים ההם דאן שם שפסו במשה עלי
 בפסוק ויעל משה מעבות סאז יתפס י' מעלתו היו
 ופסען משה בפסיעה אחת כלאו מחור רוחו ולו היה
 בו מל' יסודות דק מעט מוער וארזל בזליהו הפטיט
 בשרו מעליו ועשה לפיד חש' והנה עזרע חי בקף וב
 ונפט האטר ידוע בקבלה דור מדור ואמ' בנדיקים
 הזוכים לחיי העולם הבא שהוא בזלף השביעי והוא עולם
 שכולו טבת וכדרך אשר יתבאר בשביעיות אחת טעם
 שעתה הבה לחיט עלמו הנדיקים מה הם עושים הבה
 עשה להם טעמים ושעים על פני המים הנה השאלה
 והתשובה בטעמים מורה עליו ימות ויחורו רוחנים כאשר
 זכרנו ער אמרו במעלה אחת שיטנה לנדיקים במקצת
 והיו מרתת נשיקה אמנם אחרי ידיעת שער האדם ושער
 העולם אשר יתבאר מקום הנפטות וקיומם ושרטם עם
 מה שזכרנו הנה נהבונן בעטן הנשיקה כי תהעלה נפט
 הנדיק בעזרע חי מעליו לעלוי עד מקום העטן מקום כל
 נפטות הנדיקים שהוא הדעת ושם תרבוץ וישאר הקף
 בלא תטעה והוא טען שנ' ואתם הדבקים ב'י וג' ואכלה
 הנדיקים גמורים וכיוצא בהם בהפרדים מן העולם חנפ
 ערמים מאים סן הדין לא יטמאן כי מלאך המות הממית

כ"כ
 על ואלהים
 סגור על ידיו
 הסודות
 הכסודות
 לולא שאלו
 סאזעלה
 ונחור ר'

אמת טעמה ה' ה' ה'
 וכל חייבא זמן

י' שיהי קנען בדלים
 ל' ידים ב' ל' ח' המסס
 י' י' י' י' י' י' י' י'
 שאל מלה כד' על
 כחמדיהו הקעט

חנה טעמו
 יצוהו והטאב
 הנדיקים

התאווה זיהין בע עלייה מועטים והיה מן הדאוי כי בסבת
החטא יפגע בהם מרת הדין להטחית הכל כי כך הנה ראוי
חף להכנס לפנים משורת הדין זינא מן הדין ואף אם יהיו
צדיקים בדור המדמים נזרה ליוצרה לא מן הדין וכאשר
הזכירו במשל הירח כאשר אזכור למטה לכן עליה במחשב
היות המדה ההיא לרצט פנה לקבל מלמעלה וכוזה תהיה
תפה כי הבעל תמשיך לה מחסדו מתרת החבור הדאטון
וכענן אשר אזכיר למטה וזהו שנאל זיטך תשווקתך
והוא ימשך בך כי אף בעת הזעם יהיה חוט של חסד משוך
עליה מקצת כי הסס יהיה דורט אותה תמר בזכות
הצדיקים המלבישים בה כאשר הם מדמים הצורה
ליוצרה והיוקטעם בעניהם ועגים וטפלים ועמים דוגמת
הזמיות וערמים כי הטורה עליהם לא יעורר אך ישתוקק
חל שפלות דמותם וכוזה יצדו הזכות על החובה לשקוט
הארץ וזהו שאמל העלבים ואינם עלבים עליהם אמר
הסל וזוהבין כנזה השמש בגבורתו ועיד יתבון זה
ובזמנת אם יתגברו הצדיקים כפי זי כחס הטורה עליהם
יחריבו את הכל כענן ר שמעון ביצתלמן המערה וכענן
ר חליעוד הגול אשר בירכזהו זל יוחס שאמל דלו לי גביני
חמש חיע מן המדה הטובה כפי אשר זכרט וכבר אמל
הכחו גם עטש לתדירק לא טוב והו שרט על מיעוט הירח
הדומה למדת הדין כאשר הזכירו במשל וכאשר יתבאר
ובעבור כי לצורך הקיום יצטרך לעטן ההוא ולא לפי שור
הדין אמרו בסוף המשל ועדיין לא נתפסיה לוב כי בשורת
הדין היה ראוי להחרב וכאשר יתבאר עוד בהתבאר
הכטל חמש רחיע עוד להחזיב בענן עטש הקס אטר
יבאר להכריע ענמו לכף חובה אשר הוא הפך הכונה
בבדיחותו כדי לבאר שאל מדטיס אשר לא זכרט בענן
הכריאה וזהו עיקרים גדולים ומהם נתבון עיקר המשל
בענן הזה רל הירח ועיקר הענן יתבון בחטא אדם

כי הוא כח חני מוכרח
לכות הדשים

חיר על של עצמות
רב כדנא

כסבן

שאין השלם ראוי להשתמש באור ההוא וצנו לצדיקים
לעשר לבא והנשה היא כי ילך האיט' מרחוק והתע' יש
האיטה נביעה כדרך המכששים אותי על פי ובהסתלקו
האור אשר הוא מחיית הכל וחיות הכל הנש' מוכן ל
להגיל זוהר על חיה וזו היא העומק והקללה וההשחיתה
ובהיות ישראל הבר עקק יש בן ונע אין כל בריה יכולה
לעמוד מפע חרבת כי אין המס שמד ביהם ועתה ה
חיות למשחית לחבל את העירי' זה הענן מדה במדה
הוא הגבר הכח ההוא הוא יהגבר כפי כחו ומושגו מן
החיים והוא סבת מיתתו קצרו של דבר קיום השלם
וסבתו הוא בד מן האדם אם ידמה הצורה ליוצרה ל
כאשר בארע ולא יחטא כלל יהיה השלם בארץ וזאת
הברכה ואם יבחר בהתק' יסתלק השלם ויחלב באר
לשולם ותיאחד הארמה כאשר בארע כי הועטרה היא
החית' המהפכת כפי האדם הרוצה לשמור בית קבולו
וכדרך אשר בארע באחרות ומאשר בארע בעיקר הזה
נתבון יוריש הדרש שדרשו לו זכה ועד לא זכה כערו
כי האדם הוא כמו הדמות אשר הוא עיקר הכל ואשתו
ויצרו כמו העור אל הדמות כיהם מן התר' ההוא ואם
זכה להתדמות בכל ענן וכדרך שאול יצר היטק וזכה
לשולם תהא שמא חמה וימין מקרבת כלום שלא יהגברו
עליו אך יקרב אותם בימין לתרכו יהיו עיר בין בתחתוני
בין בשליונים כי כאשר יתגבר האדם עליהם למטה כן
יתגבר האדם על רוציהו לבעיה ותדמה הצורה ליוצרה
ואם לא זכה כאשר אמרנו יהי כגח כי בהם ילקה מן
הטמים כי הסריע עתמו לכף חובה ועל להתבון ימיה
אם שתהא הימין מקרבת ואחר אשר בארע לק' יסור
הענן נתבון עתה לדעת בהיות צפוי לפענ' מתחלת
המחשבה כי עתיד האדם לחטוא בסבת יצר הרע התירך
להיות שולט בשלם לקיום הבריאה כדי שיתגלה כו

עץ החיים וכאשר יתבאר בהר"ס ועל הענין הזה חל הכתוב
מקדם לענין חת הכרובים וחלה הל"ז דעה אמש המטכיל
בפעמיות הכתוב הזה יתבונן בו מקצת הענין ויאמר כי מהחל
השכין לנג ענין חת הכרובי אשר הם דוגמת ד"ץ אן יר"ה
מקדם רמו לחסד העקרת אשרח והוא הימין אשר ממנו
טענה ה"ג כאשר הזכרנו למעלה וא"כ השכין את הלהט
לטמור את דרך עץ החיים אמנם הלהט אשר משלם
הנפרד הוא וטס החיה אשר ראה יחזקא ע"ה ומטס הם
המהלכטים וכן טס הם הכרובים אלא שיש כרובים להרובי
כאשר יתבאר במד"ב ע"ה אמר בענין נצות האור מנורה
הפוארת ואף לויתן זכר ועקבה נבראו ומלמלי שקקין זה
לזה היו מחרבין כל השלם מה עשה סרס את הזכר והר"ג
את הנקבה ומלחה לתריקים לעתיד לבא והכונה על דעה
מבוארת שמה שזכרנו ברמו טמורה השוים וטס הזכיר
עד לויתן נחש בר"ח מפני היותו מבר"ח התיכון וכענין ע"ה
בהשכן והבר"ח התיכון והעש עקלתון לרמו ומכדיע השע
שאינו לחמים כל כך והריגת הנקבה ומליחתה הוא נצורה
האור והברליתו שאר"ל ע"ה והבר"ח לתריקים לעתיד לבא
והמטכיל דבריהם ז"ל טמא בהדיגת הנקבה על לויתן שאנו
ד"ג דפריצו והתבונן למה אמרו בלויתן הר"ג את הנקבה
ובבהמות צ"ק את הנקבה וביאור הענין כי זקקת הדגים היא
לטוס טלס בארץ כי היא מיד אחוזי אבידת ומפני טמאת
היא התזוה הנזלה כי היא אחוזי את אבידתו הר"ג חרש
הנקבה שילמלי הר"ג את הנקבה יתרבה השלום כל ק
ער שלא יתאון הנברמים תזוה ותהיה השלם טמם ואף לע
לענה לבא לזיחיינה מטעם מטעם זה אבל יוכלו הצדיקים
מלחה כדי שלא יתבטל מפדיה חביה והמטכיל יוכח
להתבונן למה אמרו דנקבה מלוחה מעלי עפי וכן דכ"א
מליחא לא מעלי טפי כי אף יהר"ג הזכר וימלחע ושתמשו
בעקבה אמנם במליחת הנקבה יסתרם הזכר וכן בהמות

הוא
הוא
הוא

מכ"ע יחזקא

הוא
הוא
הוא

הוא

הוא

ואמר כי כאשר בחזק להם ריכי המות וכענן אסר יתבאר
בהרמה עשנו במיתה כדרך הבא לעמא פתחון לו ובה
ובהיותם טרם לבאים אחריהם עגרה הנגרה גם עליהם
אף כי ידוע כי ברוב כל יען הולך אחר טרשו ומעשה אבות
יעשו בנפם וכמו שאמ' הכתוב חין אדם צדיק בארץ אשר
יעשה טוב ולא יחטא ואמ' החסיד רחמי' בנ' עליה והם
מועטים ובהיות גלג' לפענו בתחלת המחטבה שעתידין
לחטא מדרך הבחירה גר עליהם להעשטם בהעדר
הטובה הטלימה הבזה מצד החיים והשלוס הדאויים להיות
בארץ אשר זכרם למעלה והוא שאמ' האה שאין השלם
כדי להסתמט באור ההוא ונעו לצדיקים לשעמד לבן ואמ'
עד בעטן הזה בפסו ויבדל הבדילו לו ונעו לצדיק לעמוד
לבא והכל כות' אחת כי בזמן החפץ שהוא זמן הקבורת
היך הדע נעו החוד הדומה לסוד אשר ממט החיים על
יכולו להטיג והנעוה ההיא סבת המלה ^{הנעוה} כי הנעוה מטיג
וזהמא על חוה והחוטא הדועה להדבק בחיים מרת הדין
פנענת בו בלהט אשר לפעה ואפי' צדיק צמוד לא יזכה להטיג
כאשר היה ראוי טרם החטא וכאשר אבאר עוד למטה
במשה עה והמעט אשר יוכל אדם להטיג חנע מטיג ריך
בטורח גדול אשר יעשה בגופו לבד בהיראה רפסיד והפסיד
וצרות אשר יחזוהו טרם יגע א' ההטגה והטעם כי בנעוה
עין החיים חנעפ טנארה ההטגה לצדיקים בגן עדן זעם כל
זה מדקדקת עם סביבותיה בחוט הטערה בעבור היות
מרת הדין ומפע היות ענינה כך נקרא חרב המיתהפכת
כי היא גן עין לצדיק וחרב טקמת לרשע וכעשן שאמ' בלהט
חרב המיתהפכת פעמים חנעיס פעמים נשים וידוע כי
בהתלבנות האיש דמו לרחמים והתלבנות האשה לדין
ומפע היראה ההיא הבזה בסבת החטא צדיק לשמור
מלהכנס לפנס מן המחיצה בעטן ההטגה ואף כי לפעם
מן הלהט אשר טס הטגה הכל והיז הנעול אשר היא דרך

והוא
הוא
לפיכך

לעתה לבא ובזכות ההוא יזכו לחיי העולם הבא כי הוא
 העולם שהיה חיי העולם והמתן נפשו בחיים ובטלום נכון
 הן שלח ימות בגשת אל המזבח שהרי רחץ מות עצמו
 במים חיים ומהדברים האלה עכל להתבונן עתן פשפש
 אשר היו בכנסת שער ההיכל אחד בדרום וא' בצפון והיו
 נשנים בתאן כי היות ידוע כי בטן הבית דוגמת עליון כי
 בזה עכל להתבונן כי הפשפש אשר היה לתד דרום רמז לדרום טהור
 לפתחן ושבתפון רמז לעליון ומותו שבדרום לא היה נפתח
 כמו שנהשער הזה סגור לא יפתח איש לא יבא בו כי י
 אהי ישראל יבא בו ופי' כי יבא בו לעתיד לבא כי מין העולם
 הזה כדי להשתמש באור ההוא ואפי' מרעה אף לעתיד
 לבא לא יפתח כי לא ירדע היזם וחי אבל אומם שבצפון
 היה נפתח המזד כי נשמרה ההשגה בצפון כאשר זכרנו
 אמנם יתבונן עתן הפשפש אשר היה בצפון למה היה נפתח
 בפנים ולא מבחוץ וכמו שיזכר אחד יורד לאמת השחי ואולי
 כיהוא העעם עצמו בשער ההיכל אשר לא היה נפתח רק
 מבפנים ומהנה עכל להתבונן מה שזכרנו בשמות המזד
 בעתן בסר של לויתן אשר אמר עתה הבה לעשות סעוד
 מבשרו של לויתן ומהנשאר יעשו סחורה בשוקי ירושלים
 והסחורה היא ההשגה הנצולה אשר יתעסקו באור הצנו
 כל כך בפרהסיא כמו שעשה סחורה בשוק ואין החרב
 עמר לטמור מתדרך עתן החיים וזהו גם ענין סוכה
 שיעשה הבה מעשרו של לויתן והשאר יפסו על חומרי
 ירושלים שיזמרים בערב שבת אמנם לא יזכר גם הצדיקים
 כל הבשר לא יעשו מכל עורו סוכות והעעם יתבונן
 בענין צבאיאל עם מה שרמוז בו גם למעלה ועל ההשגה
 הנצולה אשר ישיג הצדיקים לעתה לבא מול באגדה
 עתיד נביא לעשות קטיגריא עם לויתן ואילמלא הבה
 עושרו לא יוכל לו שכן הוא ראשית דרכי א העשויים חרב
 רמזו בצבאיאל למדת הנבונה אשר ממנו התחזה כאשר

ה' חזקת

כבר ידוע

ה' עפרט מהתארת חלה
פנינו בו

בנתן העקבה יסתרס הזכר^{ס"ב} ובמה שאמ' לעתיד לבא נתבונן
 כי גמר בזמן הזה ולא יתכלה אפי' במליחתו והוא כדרך
 האור ונצותו כאשר אמרנו אבל לא נתן את העקבה של לויק
 מפני כי המים צמטם הם ואין דבר חס עומד ביניהם ואף
 כי יעמוד ביניהם חוס המים צמטם את החממות אפי' כ
 כי המה אטם לכך הוצרך לתן את העקבה מבהמות על
 ידי המים אשר ביניהם ולא פריצ' כולי האי לעבוד בהם
 ולחמם אותם כי חומת חול גבול לים אף כי המים אשר
 הם צמטם ונחיס מטחים את האש כאשר זכרנו למעלה
 וכדרך ואל אישך השוקק והוא ימנו כן אמנם לא יבנה
 ממש לתוך הקיום וזהו הטעם שלא הרג את העקבה
 מבהמות והוא שהעלו שם בשרץ מליחא לא מעלי ואשר
 הביאנו לרמות המכרעים לרצו' מפני שבטעם שלהם
 היא הברכה וכעטן שאמ' יעקב על בני יוסף כאשר בידכם
 אחד שהזכיר מדת יבנותו ומדתו אלא בסוף וידע לרוב
 בקרב הארץ והיא הברכה ממש ורמזנו בזה בטלמו המדות
 במדה השטית ויש לט' בזה שזכרנו בנצות האור יח בהבחות
 ב' יח במליחתו הוא עטן שלא יוכל להשיג האור הצפון ומה
 שזכרנו עוד כי הוא סבת המות איננו כי אם בזמן החפץ
 הזה שבני העולם נמשכים אחר יצדס הרע בסבת החטא
 הראשון כאשר זכרנו למעלה כי לפי שהם מלמדי אורנו
 על דרך עין החיים ביא להם גם הדעמן הצר ההוא וכעטן
 שאמרנו וננו לצדיקים לעשה לבא אל הבדילו לצדיקים לל'
 אל מלחו לצדיקים לל' כולו כונה אחת אשר בארנו ירמנו כי
 לעתיד לבא לימות המשיח ואל הימים אשר יפון אחר
 ההאזה שהן הימים אשר אין בהם חפץ לל' שיהיה האדם
 טוב בטבעו ויתבטל ממנו יצר הדע' כדרך שהיה ראוי כ
 להיות טרס החטא וינו יתגדל המעיג' בעצרת בניו כי ח'
 חוט של חסד ימטך עליה בימים ההם ומתוך שהיה שלום
 בארץ ישתמשו באור הצפון וכמו שאמרנו וננו לצדיקים

אכל הממו
הם המות

ס"ב
לה ע"כ כי יח
לחזור את
האור המא

לחזור יודע
ונכסין עולה
ועקבתו ויו
הוא לטן ויא
יע הדע' הוא
ועלן העוב
אבל זה שאנו

לישט כרדיה

הבהמות

ולעבד איצט ומתא

והיא מליחא ו כדור א
כנען חמילתה

ס"ב
כל עבדי

ס"ג
ש"ע

בשני

החפץ הזה וכענין שהזכירו עוד בין הממומד בענין משט
 ימי בראשי לצדיקים לעתיד לבא כי בעצמות הדברים שנבראו
 משטת ימי בראשית כמו היין או הבהמות או הליותן כל זה
 יוסיפו לרעות שכל המוסק ועיקרם נשרטם ובהם יעלה אלה
 המעלה הנצולה אשר זכרנו ובהבדל בזמן הזה אלה אין הם
 טלם ואין הכסף טלם עד שימחה טמו של עמלק והרמז בטל
 בתפא' ובכסף בעל' ורצו לראות כי בזמן החפץ הזה גרם
 החטא אשר הוא תגבורת יצר הרע שאין טלם בארץ בטל
 בשלמות אף הנחש מטיל זוהמה על חיה ומזוהמא היא
 מקבלים האומות כח ועוליס בה לגדולה ואינם נמחים א
 ויצו כי הם מלצד ההוא ובחלקי הערים והמזלות ויתבונן
 עיקר זה בהיות הפחד מרת יצחק ועמלק עט של עשו בן
 יצחק אשר נתברך בחרב כי מטם באה החרבן והפורענות
 והגירות והקטרוגים על טרן של ישרא הנקרא גבורה על
 טס מקומה ומטם היצר הרע נמשך הגרם כל זה וכענין
 שאמרו יורד ומסטיין עלה ומקטרן אסר זכרנו למעלה
 אבל לימות המשיח שיבעל יצר הרע יהיה חוט של חסד נמשך
 עליה דל על העטר' וזו תבד ידן וימחה זכר עמלק מתחת
 השמים כי השלום מחובר בארץ בשלמות ולא יבא עוד
 הכח לעשו וכענין הרמת יד מרעה במלחמת עמלק ואז
 יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם ומפני שבירדן
 של ישרא עולין האומות ובעלייתן יורדן האומות דרשו
 בעסוק ולאס מלזם יאמץ מי מלאה זו חרבה זו ומהנה נתבונן
 שרש ענין של יצחק אשר חפץ לבדך את עשו אשר היה חיש
 טדה ובא יעקב במטעמין אשר אהב את אביו ובדיח הטרה
 אשר בידו הטם ושל הברכות להפסיק זוהמת הנחש מ
 מחוה ולא תהיה חוה שטוחה לבש ויתבונן מהנה מה שדרשו
 בשני גדי עים טובים טובים לך טובים לבטך וכל ענין
 ענין טע שעידי יום הכפורי וממה שבארט וכל המטמכ
 להבין למה הוצרכו הקדבעות והתפלות והמחטנים בזמן

האורות
 דת ניה כיון המטות
 טעני הוא וכן דמטות
 אסחסת יגלה ורעה לו
 ענין דס נאיה וכן ין
 האורות כיון המטות
 יין ין יין כמן

קד חוס

ה

עמלק

יצחק

ק

א. ל. טו

ה

וליתיה איה שטוחה לטע
 אלס ין ולתפסרנים
 סתיבה עיה

טוהוא לדין
הגבר ונצח
גו נשטר

הזכרה למעלה ורמז בלוייתן לתפיל ורמזו כי כאשר
יזכרו הנדיקים לעמיד לבין העקבה המלוכה להם ית
יתחדו ויתאוו בזכר הדבה ויהיו טובים עד מאד כאשר
היו ראויים ערם החטא להינות לפניהם בראיה שהיתה דתי
א וכל כך יתחדו בו עד שלא יתאוו תאוות בעולם הזה
כלל ואלמלא שהבה ישדר להם כח הנצורה שהיא התאוה
לתוך קיום העולם לא יולידו עד ולא יזכרו ולא יתעבדו
כלל כמעשה של עולם אך יהיו מעין עולם הסכלים ונמצא
כח המעשה מבוטל ולכן הביאו הכתוב העושה ויש חרבו
וכבר זכרנו כי מדת הנבונה והבה אשר עשה את הלוייתן
כמו שנחמי עושה כל וכמו שדרשו בבביר הוצה שיתעבדו
גבריהם בענין העולם הזה עד לאף השביע שהוא השבת
הגדול הדומה ליסוד והוא שבת ליי או ירצה הארץ ארת
שבתותיה זכמו שנ ושבתה הארץ שבת ליי זכאשר
יתבאר בשביעות אבל קודם לכן העולם טהן בכר
הבהמות חמנס בזמן השלמות יזכרו הנדיקים מבשר
של לויתן הנמלח להם ומבשר הזכר וכן יעשה סוכה
מערו על הדרך שבארט ולמה שרמזו כי בכח הבהמות
יתעבד תמיד עד אשר יטבחו ביום השבת הגדול אולי
כי יש ברמז בזה באגדה אמרו ירדן יוצא ממערת פפ
פמיים ומהלך בימה של טבריא ומהלך בימה של סיני
ומהלך בימה של עליה ומתקלג ויורד לים הגדול ויורד א
פיו של לויתן שנ יבטח כי יגיע ירדן א פיהו ומפני שה
טהכתו חומל בבהמות בהרדי אף העו טס אמת בבהמות
בהרדי אף בטוחות בזמן שיגח ירדן אל פיהו של לויתן
חמנס לין יענה המעין דבריט בענין הבהמות והלויתן //
טנרמים דבריהם אל בסעודות העתידות להיות בהם חללה
אבל רצוננו כי הסעודות ההמה לין למלות הכדס סס באים
כאשר יחטבו הפתחים אבל באים להדבות שכל כמוס ה
הראוי להדבות בו בזמן ההוא מה שאין ראוי להשיג בזמן

טו
הכא

טבת ליה

טו
דמיון

ב-כ

טא

טו
טוה

יבטל

טולח

טו
טמחיק

טו
לחטיג

וכן לוקח את היתר
 ימים ובעת קץ אלהים
 ולקח מעין המים ואלו
 לעולם ויחיה למו אלהים
 ויהי וילקח טבאית
 ימים ובעת קץ אלהים
 ילקח את היתר המים
 ויהי

11

ההשגה בפרי העץ אשר מסביבה למעב מעץ החיים כלים
 שיטוב בהשגה וייעל לו השגות טוב ורעוכיען
 יתבאר בהדיסה לא יקח ממנו ויאכל בעשן שיחיה לעולם
 ויחזור פן על וחד לעולם כלם חפץ שיטוב בהשגה ויחזק
 החיים ויאכל כדי שיחיה לעולם לא יועל לו ויהיה חיה גם
 כמו חף וכן היה לאדם הראשון כי אעפ שטב בהשגה נגדה
 המות לא בעלה ממנו ומהמים אחריו עד זמן הימים אשר
 חין בהם חפץ ועל זה הדרך שבארט למעלה ובעבור
 שהיה אדם הראשון טרש לכל נעשו בחטאו כל הבאים
 אחריו ומעולם לא נשתמש ילוד אשה באור הוא כאשר היה
 ראוי טרם החטא חף כי מעשה אבות ישו בנים ואין מיט יש
 טוב ולא יחטא ואף מרעה שהיה גדול האדם לא השיג בדרך
 אשר הוא בקט להשיג כאשר יתבאר בהדיסה ומחרי אשר
 הדחבט מעשן הבדיאה ובעשם היות העשירי אדם פנה
 ובעשן מיעט הירח ראיט עד להדחב בעשן המשח והמתקן
 שהזכיר ול בעשן מיעט הירח על העקר אשר הזכרעם
 בעבור ראותו רבים נמשלים בעשית זדוברים על הסר
 עתק ומהביאור אשר נבאר בו יתקלה סיד עשן הבדיאה
 ואם כבר זכרנו בו ד למטכיל ויתקלה עוד קדוש החדש
 אשר נקרא סוד העבור המטתלטל למטה בנפול הירח
 ויתקלה עוד עשו קרבן רח למטה נאמ בו חטיות ליש ויתפשטו
 ממנו עוד רבדים נעלמים הרבה בדבריהם ול אשר הם
 עקרים גולים ועשבים רבים אמר הכתוב ויעש אלהים את
 שני המאורות הגדולים מה שנתנה טעיר רח שנאמר בו
 ליש ואמרה אמרה ירח לפע הבה יי אעמד לשע מלכים
 שישימשו בכמר אחר ותחלה ובאר רמות המטי במלות
 וחזק ובאר בכיבוד ונאמר כי הבה שהזכיר תחלה במטה
 דמי לשלישית שהוא הפועל העליון אשר ברא והמדין
 השלם העליון והלבעה והירח והמאור הקטן דמי לעט הנקד
 פ ומאור הגדול וחמה דמי לתפץ העקראן ועשייה שע

מעשן

שיחיה
כדמט

אם היסוד הקטן וכל ושאול

החפץ הזה כי אף בזמן שהבית קיים והיה עת רגון היו
 עושים קדבעת וכל זה כדי להעמיד המחשבה ולקרב הכחו
 היות חוט של חסד מטוך על העט ולא יתעורר להם במדת
 הדין ובטעם הדמת יד של מלצה ואף כי בזמן הנכות שנחב
 הבית והוא עת הזעם שצריכים אט להרבות בתפלות ובהדאון
 ותחיטת המיד כדי שלא יתעבדו בט האומות בגדרות קטורת
 בעור גברה ידן וטוב להם לשרא היותם טפלים ולא יתקרו
 להם כי השעה משחקת להם אבל לעתיד לבא בזמן הטלמות
 תפסוק והמת הנחש וחסח ומטך תמיד זהקרבן בן עתה
 בזמן החפץ הזה בעבור חטא אבל בימים ההם אין קרבן
 בא בעבור חטא ומן ההוא יהיה קרבן תורה אשר בא לטבח
 ולהודאה לטעם ית זמור לצניעות האור ונאמר כי ממה שאמר
 כי עונש אדם הראשון היה בגנות האור שלא יוכל להשיג
 היות לו חיים עד העולם בעבור היותו עתיד לחטוא עכל לומר
 מה שיזל בעונש אדם הראשון שהיה מתחלה מן השמים
 ועד הארץ וכיון שסרח נתמעט טנ ותשת עלי כפכה ת
 ותפסט כונתם על הדרך הזה כי השמים והארץ שהם
 רמו לרץ ומתחלה נברא האדם ישר בעש טהורה וזכה
 והיה יכול להשיג בשמים ובארץ ויחיה לעלמים וכיון שסרח
 נתמעט מההטגה ההיא טנ ותשת עלי כפכה הכך רומת
 לעשירית ולק נכתבה בהא הרומז אליה והיא שפועה בו
 והענישתו למות ולא ישיג את השמים כי היא החרב המ
 המותהפכת ועומדת לשמור את דרך עץ החיים ונאמר
 עור כולי על הדרך שבארט אמ הכת ויאמר מלהים הן
 האדם היה באחד נומט לדע טוב ורע ועו ואם הן האדם
 היה באחד ממט שהי נברא ברמות היות לו בחירה לדע
 טוב ורע כלומ להשיג הרץ העקראים טוב ורע ולהתלבט
 בהם ועשה פן יסלח יזו כלומ ועשה שסרח לעשיו שלא
 יוכל לשלח יד ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם כלומ
 שאיננו ראוי לשימש באור ההוא ומלת גם תורה שניארה

עליה

מה

ענין

ענין

כלומר היותה לריוט פנה לקבל מהתעורר זרד הסוד ולא
 תפעל היחס לפי השפעת חסר יצא לקבל ממנו זכעטן ולא
 יעל עליו מלאך ובעטן הזה דברי ענה בדינה ומוט
 לפעם שמוחה הדין לא אמר יתה ויהי קטנה יז מעטרה
 כדור לטאות יולה א חסדונה דל שבתחלה היתה גדולה
 ויהי עקטנה וחלילה לא בשיע מחטבה ויחך כי לז נכון לחטב
 מחטבה עתק שיקטין קצתו מקצתו וכל לען לכי ומעטי
 חת עתמך יעט טהיא גדולה תמיד שתקטין את עצמה
 שיק בעת הזעס טהיה רזוי לעקור ית הכל בסבת החטא
 כפי גדל כחה הבן אליה מזהם הנחש שתהיה ת
 וטענתה אל בעלה מהשתוק הדאטק והוא ימשול בך שלא
 תעשיה ב יעלה לה מוטה תמיד מחסרו ויחך כי יג יוס
 החעין שלא יעלה לה מוונות בשלמות מכה לא יחסר
 המון כי ידטעה הטס תמיד להניח ברכה אל ביתו וזהו
 עדריו בפסוק עוטה טלוס במדומין מעולם לא ראותה
 חמה פגמתה של לבנה כי הטלוס הדומן ליסוד עמיד
 בניהם ומלאו יתה מקומה בדחמים היתה ענה בדינה
 וזהו טלוס בית שהזכירו בעט בע על טבת עד הארוכ
 במטל בעטן המשן והמתן ואם טהלבעה אמרה וכי כ
 בטכיל טאמרת דבר הען קראו אל המזמר הדאטון דבר
 הען מפע כי הען היה בולקיוס העולם כאטר זכרע למ
 למעלה מפע כי טורת הדין בודי ייע רזוי היתה לראש
 פנה זכעטן טבאדט אלן לטלות הכל לפיכך הביא דברי
 הלכע הדומט למהד הדין כאילו היתה מופקדת
 היתה לריוט פנה כולם היתה שפלה יותר מן החמה שלא
 תפעול כדיוי לה לפעול זכעטן טאמר במדרט בקטן
 מוס דמותוטס לעלות גער בהס הכה ורחפן למעה זערה ית
 על זה הדרך טבארע כי לכי ומעטי יתה עתמך ותשובה ס
 בוכ בטכיל טאמרת דבר הען עכל לבד מה שאנו במקו
 אחר באצה בטכיל טאמרת דבר הען בטעה טבאד ?

זרד

מזמון יצד הטוף

הוא בדין

כ

לפע

אקולת

זרד

המזווחת הוא מן פלוגת דיעו והם הפסד המצדקת המשתמשים
 בכתר אחד כי בנחלת שבה במחשבתו וזוהי המצדקת בן פלוגת
 ר"פ מותרים ברומים ולפעמים אמרו חכמים למעלה ושמע
 יעלך לרעת כי אין בנפשו של חלילה לעשותם בידו בנפיל
 מעלת החמה כי אין סס לא קפוס ולא שפחה ולא מזרות זאף
 כי לא יגרו בדבריהם לטוף שיפחה עליו סוס בענין הכ
 הבריאה חלילה באשר חסכו הפחמים אבל יחסו הכסוב
 לירח בעבור כי הוא רזמו למצד הדין כאשר וכרע יודע כי כל
 דבר ראוי להיות על קוהדין ותחלה הקטה להם הכסף טאה
 ותחלה אית טע המזווחת הגדולים ואחכ קראו מהם קטן ויזוה
 והטיבו בזה על דרך משל על שלמות תחלת המחטבה
 כיון כי המטא ומתן על המלכה ועלה בשען הבריאה
 בשלמות אומרו אמרה ירח לפע הבה אי אפשר לטע מלכס
 להשתמש בכתר אחד כלומר כאשר עלה במחטבה יוצא
 היות טוב לקיים הבריאה השתאף הדאטון והיא המרה
 המזוה שהיא בתחלת ר"פ זכען אשר אמרע למעלה
 בשען התיחלות עליון עלה בשלמות המחטבה היות טוב
 שיתעלה כח הנבירה להתחוות בו טאה כי לז וזה בראה
 לשבת יצרה ומפע שהדין עתק מ לתוך העולם אמרו כי
 הלכנה הדומות למה אמרה לפע הבה אי אפשר לטע
 מלכיס להשתמש בכתר אחד על רחמים ועל הדין
 שבאדע אמנם אין הכרח בטורת הדין מי שפיע למי ומי
 יקבל ממי אך הדין האמתי הוא עתק חס יכדיע האדם
 לבקף חובה הדין עתק לכלות ולהטחית הכל במרה קטה
 ואם לבקף זכות לזכות את הכל במדת רחמים וכאשר
 יתבאר עוד בסוף המטל אבל בהיות גלוי וידוע לפע ירה
 כי בהגלות כח התאווה ימשך האדם אחר יתר הדע הנמשך
 מהכח ההוא וישעא והיה טורת הדין לעשות טקמה ולר
 ולהעשות קיום מהכח פ"י משס חרב בו לעולם לפיכך
 ביות השליטות במטל ההוא טאל הבה לכ ומעטי את עתמך

והוא
דסו

במחטבה
ומחלה

אלו זכרה לו

9

ותעלה וקילו היא עם המלך בחופתה ראשונה ומה
 תהיה עמה בדיעה ולא תעורר ועוד יתבונן זה העיקר למטה
 ובהרים ובאזורים ובמרכבה ואם במשל כי עדין לא נתייחסה
 מפני כי אינה מן הדין ולכן אמרו בסוף המשל איך הבה
 הביאו כפרה עלי על שמעטתי את הירח כלום שצריכים
 להביא לשם הגזול קרבן היום כפר מן הפעעה שלא ת
 הפגעם בחטאים ויחסם כי בכונה הקרבן לשם הגזול
 מתקרב האטה העקרא קרבן ליי ויהיה חטא משוך עליה
 להעביר ממנה וזהמת העש ומתפתה בהם בחממים וזהו
 שאם במוסף ירו ראשי חדשים לעמך עתה והוא הענין ה
 שנתעוררו בקרבן רוח מה נשתנה על מ ליי כי אם הטעם הי
 מפני כי הקרבן הוא לשם המיוחד אבל הטעם כמו שהזכר
 כי כאשר עלה במחטבה היות העל לרזע פעה לפעם משור
 הדין ולא היה העולם גב כדאי להשתמש באור ההוא צורה
 להביא כפרה לצורך ענינם על המעשה הוא ויהיה להם
 כפר מן הפעעה וזהו מאמרים מה נשתנה שער של רוח
 שנ בו ליי ואם הבה הביאו כפרה עלי על שמיעטתי את
 הירח כלום שלא יתעורר מה עליכם ומלת עלי כמו אכלי
 כי הטעם הגזול הוא אשר יתה בכל המצוות ואם להביא אלון
 קרבן או יתה עלי בעבורי כמו עליך הורגם כל היום כלום
 בעבור מעשה שמעטתי את הירח ולפי הביאור הזה יירמו
 הבה להיות במקום הזה אמנם אם היית חומרי שירמונו בו
 א הטעם הנכבד המדבר בשליחות היות תהיה מלת עכאי
 כמטמעה וכן נראה מן הכתוב שאם גב ליי כלום שאמרה
 העל שביאו כפרה בעבור מעשה העל אשר עליה כדי שלא
 תהיה שטויה לפעם מן הדין אמנם לא ישיבא על שמיעטתי
 את הירח על נכון אם לא נאמר שירמונו בו שהטעם הנכבד
 הקד הטעם בטען אשר בא אלו אין מן התע והראשון נכון
 ומה שמורה בו לטון לפי שמעטתי את הירח כי השמש
 מיעטו ולפי שתחלת המשל נראה כי הפועל העליון מיעטו

יין טעה לו טעמו וזה נהוג
 וקרבן ליי וכו'

גלה הענין כי יציאה
 וזהו מטעם

וכן שמיעטתי היתה שלא
 אטווח הדין אולם עיני
 ענה שלא

הכה את העולם אצל לשד של ים בלעכל מימות טבעולם
ובשר של ים רומז לע' והכונה שיקבל ממים העליונים ולא
ישנוף את העולם במימין בסבת החטא וכדרך לכו ומעטי
את עצמך והשיבה די לי בשט' כלומר בשפעה הבא אלי מן
הפ"ח שהוא מקומו ולשפוט הראוי לשפוט כי כן הדין עתה
שלך להתפתות בייט כלומר בכעסו ונב"ל לומר שלא יחבר
ממתיקת מים העליונים למתקן את מימין המרים הבאים
מן הפחד ולכן אמר שעמד עליו והדג' בעשיות כמו צאן
הנזבה וזמ' לולי שהמים מכסו אותם לא היו יכולים לעמוד
מפני ריחו והמים רמז לרחמים המכסין את הש"ה מפני
זוהמת הע"ש שלא ישלט כפי כחו לא לעטן הנקמה וכעטן
שאם חילמלא עזוקי זה למה היו מחרבין העולם כולו ולא
לעטן יתר הרע שיגרום הצד ההוא שימטכו אחר יתר הרע
יותר מדאי רח שיחזו בו תאוה לתורך קיום העולם אמנם
הרעות בידים בידי אדם להרבות בו ולהמעט בו לדרך הטוב'
ולדרך הרע ועוזר לעטן מטל הלבה כי אחרי שהקפידה
להמעט את עצמה וכן שאמר וכי בשביל וכו' ועל הדרך
שבארת באתה השלישית ליה כדרך פיוס להשיב ל דבריה
משר ה"ס לפ"ס משורת הדין אמר שתזרח ביום ובלילה ביום
שממשלתה גדולה מן החמ"ל כי ממטלת החמה אינה רח
ביום וממשלתה ביום ובלילה הרי הכל כאילו עשה על ידה
ועל זה אמרו שר"ג בטיהרא ממי בע' כלומר אם תרקה דין
השפ"ט כלומר מאחר שהחמה שולטת ביום והיא נטה לראש
פנה ותריכה להמעט את עצמה לחבל אורה ממע' הרי
כזילו אין מממשלתה ביום אמנם בפיוס הזה הרחשון בא
לומר כי הכל על ידה והענין הכל בכח החמה המאיר לארץ
חמנם הביאו במטל עמ' פיוס אחר שא"ל הבה תדיקי עקראי
על שמך שמוש הקטן דוד הקטן כלומר כי טובות הנדיקי
העבדים על מדותם ומדמים הצורה לזצרה ולא יתקבצו
כפי הכח הטורה עליהם אך נעלבים ואינם שלבים על ידם

עולות

המטות

אל סגור משה אלה

היו כולל

והנהגה את

העבדים את
והנהגה את

היו

כענין

כענין

היו

הרוח הכלול בכל מדה אשר ממוט התאווה שרה עליו זתה
 לדרך השלמות ונמצא כי יצרו גדול כי בהיות הרוח כלול
 בקרב הצורה הנכבדת מעורר תמיד לצאת מן הכח אל
 הפועל כי רוח צפופות מעשבת תמיד מה שאין כן במקום
 שאיננו כלול כל כך ופועל לעשים ואמרו איננו דומה מי
 שיש לו פת בסלו למי שאין לו ויתבונן עור כי הע' כלולה בכל
 ופועלת בכל ומשגחת בתחומים בשליחות הכל ולכן נקרא
 ע' העולם שליח נ"כ כי היא המציאה את הנבראים התחתונים
 בבח עולם העליון אל המעשה התחתון וכענין שאמרו
 מחשבה ביום ומעשה עם דמיוני חמה וירמוז בפעמאות
 ענין ביום למה ודמיוני חמה לע' שהיא דמיון לתורה
 הנקראת חמה וירצו לרמוז כי המחשבה בבריאה התפאין
 בעבור שהקיום היה ראוי בו וכאשר בארנו למעלה איכה
 יצאת המחשבה למעשה ע"י הע' אשר היתה לראש פנה
 והנה הוצ' ע' העולם העליון כלומר ממונה בכח וכענין
 גם א"ע בכור אהבהו אמנם אי אפשר לומר שנקראת אשר
 העולם כמשמעו בעבור שהיא מעיגל של עולם התחתון
 ומסגרת בו אמנם יונק משלמעלה ומשפיע למעט למטה וכו'
 וכענין שיתקף מ"ז עם מ"ה וברא העולם זב"ד רמזו אל השר
 ההוא במשל האדריכל הסדסור אמל בפרט נח על הפסוק
 ויתעצב אל לב משל למלך שבה פלטורין ע"י אדריכל
 מ"ש"ל דחה חותם וליז עתה ל על מי להחזיק לו על האדריכל
 משל אחר בפרט נח עם הפסוק שזכרנו משל למלך שעשה
 סחורה ע"י סדסור והפסיד על מי להזדעס לא על הסדסור
 עוד משל אחר למיניקת טעריה בסדסון כן המלך וכל אן
 המשלים שיה דומים והוא רמז להסתרת פנים המאירים
 בעת הזעם ובענין והיה בענין ע"ע על הארץ הדומה טוחשיך
 חת הארץ ואין השמש דו"טה ומלת אדריכל וסדסור
 מיניקת דומים לשר העולם וכן מלת לב המלך רמזו לתת
 רמז רמזו חס ייטב בענין המלך את מעשה האדריכל אן

דומה

הפנה

הנה

הכל הבנדים

על ש

הוא המאט ומה נה

וכמו שאמרו בו לבי ומעטי חת עצמך וכאשר בארע הטעם
 מפני כי השמש ק"ח ל מאורן ומכהה את אורותיו ועל הדוך
 שבארע ומה שרמו הענין בקרבן רוח במלת י"י וכאשר
 בארע בעבור כי אין הוא זמן התיחד הלבנה בקו הזמנע
 א החמה לקבל כח ואורה ממע להעיף השלם בחמים
 ולרמוז שר על סוד הקדב"ן כי בו מתקרב האשה ל"י ויהיה
 ספר מן הפגעה וזה ענין סוד העיבור המשתלט למטה
 עד ג' הירח התחתון בסוד חסדי ישראל היודעיס זמן
 התחדש עטרת תפארת ממאמרם בברכת הלבנה וללבע
 חמר וכו' כי בעת הכנסת התפ והכלה בחופה אורח או ה
 החדש מקודש ומעבר בתפארתו ומוליד את העובר
 נכעני שהמשינו לזשה שילה והיא מעבדת בעדים
 שאמרו כי ראו הלבנה ולאוד עיבור לא ראו ואם עדי שקד הם
 היק מעדים על האשה שילדה ועדין ולמחר כדירה בין
 שנה ובעבור כי ענין החדש ועיבורו דומה בפתח ענין ג' זול
 אמרו כי זה היה מן הדברים שמתקשה בו השמש מז' ע' ש
 שהראה לו הנה בפתח וכדרך כזה הוא וקדש והתצבע
 היא הנבואה והדברים האלה שהרחבת בהם יתבונן הם
 המטכיל שלילת שמי מחטבה ושלילת שימי ההערה
 בענין הבדיקה ויתבונן עד כי ראו לכל אדם היות קשה
 לטעם ועח לדעות ואם עד ז' המתפתה בייט יש בו דעה
 קו"ט זה מנה קרוב טעם הקדבן ויתבונן עוד כי הכעם
 מביא לסוף לעבר ע"ז שהרי כאילו מקצת בשישה זכ"ה
 וכאשר יתבאר בהל"ס והיתבונן עוד טרם מאמרם ז'ל
 שאמרו כל הנזול מחבירו יצרו ג' זול מחבירו ממט כי לא
 זכרו בתדיק נמור ממט אשר נטה להיות חסיד כי לא יתקן
 לזה יצרו ג' זול יוקטן כי מלאך הש' צבאו הוא וכן לא דבר
 ברשע נמור כי הוא הנחש בעצמו אבל דברו בביטנים ו
 המכללים עינים בזמנת ובתדקקה שהוץ הקו השוק וכאשר
 התחד ג' זול מחבירו בהורה ובחכמה הדמונים לבנין כך

ס"ה
 ס"ב
 ט"ז

ס"ה
 החותן

הדבר

קדוש

ס"ה
 ס"ב
 ט"ז
 סוכה כעסו כאלו מקדש
 קדש מקדש הירוש

ס"ה
 ס"ב
 ט"ז
 סוכה שחש מלכת אורה
 עלו ביוקר

ס"ה
 ס"ב
 ט"ז
 כענין ל"ט על הנה
 ויש חסד ל' ולתן
 י"י הוא וכן

ס"ה
 ס"ב
 ט"ז
 אורה

ס"ה
 ושי"ן

ס"ה

ס"ה
 ס"ב
 ט"ז
 וראוי זה

ס"ה
 ס"ב
 ט"ז
 האולא נבואה
 ואדם ונעל
 במצוה שנספדה
 כעם וכלו יצ
 הרע יצ

ענה

יטחיתו גם הם כי תמה בהם מכה רבה כדי שיטובו מדרכם
 לשוב עתה מבית עבדים א בית המלך פנמה נמצא כי ה
 החסרון כולג לישראל הם המקבלים הפך הטוב הראוי להם
 חס יהיו טובים זעכל להתבונן זה בעבודתן של נביאים אשר
 היו צדיקים צמדים וראיט כי נבואת אחד מהם מבוארת
 יותר מזולתו ונבואת מל'ענה יותר מכולם והטעם בעבור
 כי מעלת משה בנבואה היתה על מעלת זולתו וכן מעלת
 נבואה של זה היתה יתירה על מעלת זולתו ואין חסרון
 הזה מעט הש ית דק מחסרון המקבל ומחסרון הנביא
 מחסרון זדו שלא היו ראויים להיות להם נביא כמו דוד
 המגבר שהיו דוד דיעה ונדרמן בו מל'ענה כללו של דבר
 חן חסרון במע'יג לץ ביסלת ולא בדיעה ולא בחפץ כי הט
 אחד ושמן אחד בכל שמותו ומדותיו וכאשר בארע ב
 באחרות אך החסרון הנראה מצד המקבל להוא כפי מה
 שהוא וכפי הזמן וכפי הדור וכענין שאם מל'ענה מבליתי
 יכולת י' שעניט שבקש שלא יגוש החטא שיעובלס
 ויאם שאין בו יכולת י' להיחלס ומפני כי זכר בט' ~~בט'~~
 ההוא אם יכולת ולא אם יכול לרמוז א זר עקה

שֵׁר הַהַרְיָסָה

בו יתבאר קצת השיעוה שהיא המיטות והאפיקורוסות
 ויתבאר בהוכו ענין המטרה והללב והזהרונג ויוכן מטס
 טעם למכני הטמינות עם ערך המנין ומהנה יתבאר
 עוד סוד העיבור על דרך הכלל המקובל עם סוד הייבוס
 ועניט אך ענין הלולב אבאר עוד בערך המנין בהמסכת
 עניט ואחל ואומר כבר בארתי בטער הטעם כי ענג האור
 הרחשון בסבת חטא האדם ונשאהה ה'ענה בט' השלם ונס
 הזכרתי עוד כי טמו בקדו ומפני כן יצטרך להזהיר בעב
 בעבודה הזאת להסמר איט מטט פן יהרוס לעלת א י'

והענה

ייעץ

ויעל

ש"ץ

או סחורת הסדסור מו גדול בנו במינקת והוא כזטר יהיה
הבנין טוב בעני המלך מוהסחורה מו גדול בנו יבא המלך
לשכון בבני הבני מו יעמוד בסחורת הסדסור מו עם בני
ביתו זיקרא בשלום המזדריכל והסדסור והמגדלת והכל
שלום ואם לא ערבה לו מעשיהם בעבור היותם נמשכי
אחד שרירות לבס אז יתעב המלך אל לבו ויסתלק מו
ממט מחמת זוהמת הנחש אשר בביתו כי אין אדם דר
עם נחש בבית אחד שהיא בכפיפה וזה בקומה מרוכ זו
זוהמת הנחש על חוה ומהזוהמא היא יעלו האומות המו
הממונים עליהם אמותה נסים ממנה ובהיות מעלה לזומרו
מצד הזוהמא אין יודים ישראל בפשעהם ובטומאותם
וישולחו עה איהם מארץ מולדתם לתחת ידי האומות ב
בארץ לין להם עבדום ועג איותם כי שם כחם ומפע דבקות
האם על הבנים היא צרה בצרתם בעשן שנ בכל צרתם
לו צר והוא ביאור הדרייה שצדדת בעבורם זהטומאה שנה
שנמאות בזוהמתן ועד יתבאר בארץ ויתבונן העשן
שדדשו גלו למצרים שכינה עמהם גלו לעלם שכינה עמהם
עם מה שצריך להתבונן עוד מה שכארט למעלה כי ג
בזכות הצדיק המזמנה הצורה ליוצרה שכינה טורה ג
בהחמנים ויועד על הצורה הטובה כי מצא מין אה מיט
ומעור עד שהעקבה תסובב גבר ויתחכם בתורה בחכמה
ובמצות אשר טרח בהם תמיד עד שיתנבא וידע עתידות
אבל כאשר ימנה בתורה אשר הם חזקת הדמות יעמא
זת צורתו ויחשב כבהמה להתרחק מן הקדושה ומן
הנבואה אשר בפועלים ולן יהיה כדאי להשתמש בשדביטי
המלך וזה ביאור העשן כי על עשן סילק השפע מינע עשן
שיהיה חסרון למינקת חלילה בצד מן הצדדים אך החסרון
ההוא לבנים המשחיתים אשר מקבלים הפך הטוב ההוא
מצד מרדס וכשילוח האם ישולחו הבנים וכעשן שנ והנע
משחיתים את הארץ אשר נשחתו כי בהשחתת הארץ יט

ויתסף נחש
הנחש על חוה
לבו

סיונה

כאדם

כפינה טורה על הדום

לבו

טורה

מנחתו התיך באש ההיץ ונעש וחולי כסן האמת בעטן ה-
 הדינה אמנם למטה ארמונו כי קיום העולם לזן היה רצון בו
 וחק חס לא עברג וכן שמעט במטה בעטן ויסתר משה פטו
 כי ירח מהביט א האלהים ידע את אשר עשה לו סבר בהכנות
 ומעטן אשר נחמד עוד למטה בקבלה בעטן ולגלו הנה לק
 כי אף רציית דבר עך המקום יאו רציית דבר לכבוד השם
 וחק כי יהרוס לנצחי בדבור חו במחשבה חו במעשה וכאשר
 יתבאר למטה בין בסתרי תורה בין בדברי רזול: הנה חטא א
 חזם הראשון בפרי שנמע ממע כי בין למד התנה בין למד
 חטה בין למד ענינים לדברי הכל הפרי רומז לעך אף כי כל א
 השמין בעטן יותר מחבירו כפי חכמתו כאשר יוכל להתבונן
 המטכיל כי כבר ידעת כי תצנה לשון תואנה וק רדעו בדי
 עלה התנה עלה שמביא תוצנה לעולם ובחטה נרמזה החכמה
 כמו שאמרו אין התיק יודע לשחול חבו ואמז עד שיחכל דגן
 בדי וכו והוא רומז לכלות היוענות בסדקן ואתרון נמו
 א הע בחמוד כי תדע וכו תצנה הוא לענינים דמדג למיחזי כי
 שם כל כלי חמדה והחמוד ביאותו מקום ובענינים כל
 הבטן רומז למטכול בעטן שזן מטכול הספר דודי לי אף
 הענינים ההם הם תכלית הרצון שבא מטכול כי מהם יוכל
 ומהם היין וכבר זכרתי בזה במדה הע בשמות כללו שר
 דבר חפש דבריהם אל והם באור בהיר בקבלה ומעשה נח
 נחזור לעטן החטא יאל בחוה כי סחטה ענינים ועטה לזרם
 לומ כי העמיקה בחטא ההוא הרבה כי בקטה להגביר כחה
 על כחו שיהיה כחה בעולם השפל על כחו על אדם ולומ
 טכחה עיקר יהיה ומפע כי הטעת את בעלה עשה גרוע
 ממנו ונהפך הדבר במאמר ואל אישך ושאקיק והוא ימשול
 בך בין בעליונים בין במחתונם מלמ הורה ה ועטה בדם
 ואל כי הטמים שמים לו והיורץ נק לבז אדם והנה הרס
 לחלק את הפועלים והסבה בזה מפע שלא השיגה חכמתו אף
 במעלה המעולה שהיא הע הנרמו בפרי טיכל ולכן חשב כי

אם לא ידע
 אלו שמועט אלו
 אלו שמועט אלו
 אלו שמועט אלו

אלו שמועט אלו
 אלו שמועט אלו
 אלו שמועט אלו
 אלו שמועט אלו

אם
 נקד מקום
 בכבודו

הענין

איתנו רה בן אלה

משה

ועתה וי

היגה

ולראות ולהתבונן יותר מן הראוי לו והיזהרה הזאת מפני כ
 מה הוא הטומאה הדרך עין החיים בנחובים ובלהט החדש ^{היה}
 המיתהפכת וכן צריך להשמר שלא להמיר בו כי כל הממיר
 ממיר בטמו הגדול אשר בקרבו ואולי שיתרון התבוננות בטור
 ההוא יבא המתבונן לטעות בו בתוך מן הצדדים על מיעוט
 חכמתו והטובת וכאשר יתבאר ועל זה תהיה מה שטוחה
 לפתנו לפגוע בו כי ההרסה והקיצוץ מנענים רבים יש
 הורס מעט ויש הורס הרבה ורצה מה אמרו על בן זומא
 ועל בן עזאי על הכנסם לפעם מן המחיצה הראויה להם
 והראויה לכל א מהם לפי חכמתם בן זומא הניח ופגע בן
 עזאי הניח ומת כי כל הרוצה ליעל את העם יטול ואין כל
 אדם משתמש בכתר מלכות כי הוא הנער הטומא את השע
 לפגוע בו ועל זה נאמר דבש מצאת אכול דייך פתו ואול
 בבני עליה הא דעיל בבר והא דעיל בלא בר כאן ברטות
 כאן שלא ברטות גם ארול כי הראיה קצת המקום קטה
 אמרו המסתכל בידי הכהנים בשעה שטטאין את כפיהם
 במקדש עינו כהות והעם כי השכינה שורה במדכותם על
 עשר אצבעות שטטאין למעלה כעך עשר ואול במסתכל
 בקטת וכל שלא חס על כבוד קוט ראוי לו שלא בא לעולם
 כי מפני כי הקטת ערמות לע וכמו שדרול את קטתי עתי
 בעט זכר המקט לי כמו קטין דפירא ואם עוד כל הראיה
 ערותו קטתו עגרת וכאשר יתבאר בפעם הארץ ברמו
 צורת הע ואם בפרקי דל אישר כי ערית אשתו על לוט
 הביטה אחריה בעמד בעתה דתנה אחלי שכינה וחזרה
 נתיב מלח כי הע היא שכינה והיתה שופעת בסדום ונעשית
 נתיב מלח מרה כעך מרה ולא יסתיר טעם זה מאמר זל
 שאם מפני שלא נתיב מלח לעניים כי בז משנה ונכר ^{השני}
 הלכה ואם כי המתפלל צריך שיהן עיניו למטה ולבו למעלה
 וכאשר יתבאר למטה ומעט בהבל כי אולי עגש להדן בעבור
 כאשר שעה הש על מנחתו ותנא חס מלפני ו והיכל את

נבאים

היא חפצה בימוד לא בפירוק

שמונה

ופירוק

קט וכלי בדיקה

מה שפגעה בו

היא הייתה אמור
 על הקוף ולא
 ועלית שכן ולא

אל

R

לדעת כי כונה מנצי דור הפלגה מצד אחד טובה היתה כי
 בראותם כי שלח הכוכבים והכזולות וכח מערכת בארצות
 בקשו להוציא את עצמם מהחזקת ממשלתם ולחסות תחת
 כיפה השכינה שהיא מקום היחוד וחטבו כי על בני ארץ
 יזמו לעשות עיר יקרא ויהי עטף עטף שהוא מראה הוכחה
 כאשר יתבאר בפנה האדם כי מיד תשרה שכינה עליהם
 ולא יתפרדו בארצות תחת השמים ואיך לימי הארץ וכמו
 שיתבאר גם בפנת האדם וישג במראה ההוא כל חפצים
 ובהו שגולא יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות וכלל מחטבת
 היות מיטל עליהם היחוד שהוא אפי האלים ומחזק האדונים
 כדי שלא יתפרדו וישרה עליהם חזק הקדש ומחטבת ארץ
 טובה היתה אבל החטא באמדם ונעשה לע שם כאשר הזכרנו
 וכבר הזכירו דול על וראשו בשמים ושהנחו עץ ונתנו חרב בידה וט
 חמנם הזכר בענשם שם של חמנים כמו ירדיו הבה נרדה
 כי עטף הידידות להיות חמנים בדיע של לחבל וכאשר רמזנו
 בפנת הטעם בעטף הקרבן וטעם הדחמנים עליהם שלא להטות
 להשחיתם הוא אשר זכרנו כי בקשו לחסות תחת כנפי ה'
 השכינה ולא כיוון להשחית דבר מבריאת המעלה ולכן העז
 להם חיים עד העולם היות להם חיים לעולם הבא חס ישובו
 במחשבה אבל דור המבול השחיתו דרכי הבריאה והוא נצי
 לשה הפועל והמעשה מאדם גם השם הגדול לא ריחם עליהם
 וכאשר יתבאר יעד למטה וקרוב לחטא אדם וחטא דח
 הפתקה היא בעטף מעשה העגל במדבר כי כל ישראל חזק
 ממשה לא השיג זולתי קול הרומז אל זה והיא היד הנחלה
 חטא השיג על הים וכמו שז נרא שרא את היד הגדולה והיא
 הדומית למה ולכן בנסעם מקום חרב ושמה חטבו כי טוב
 להם את השם ההוא ללכת לפניהם מקום חרב כי שם בחו
 ונבדוהו כי הוא בעל המלחמות והחדק וסודם כי מאת הכל
 ואם לא היתה כונת כולס חק לעורר כח הנבירה להעביט
 במקום ההוא ולא ישכחו את השם הגדול אשר בקרבן אשר

האלה וכן מערכת

שק

המלך

יתפרדו

הדברים עד כדעת

חלק שני

ולא שגם

דיו בפרי שהוא קיומו של שלם וחלוק ישא את כפיו להתפלל
ולא שת למ רך לאת ובעבור כי כיון להפריד הפרי מן האילן
שהוא עץ החיים עשש הוא נודעו בהפרדת הנפש מן הגוף
מזה כעך מזה כי היה ראוי לחיות לעולם כזמר זמר בפני
הטעם והנה חטא במחשבה ובמעשה כי נענע מן הפרי של
מטה מלכות ממט פן ילד לו חפץ להמטך אחר יצרו
והיה סבה זו מיתתו כי כאשר ימטך אחר פריזה ימטך
עליו הפרי העליון וימותו בו ובפנת הטעם זכרת כי חטא
האדם ונענע נרמזים בפסוק הן האדם היה כאחד ממט לדע
טוב ורע והרע הוא במלת לרע שיהא כענן וידע זלזים
ומפני שהיה לו לרעה טוב ורע ולא ידע אך בחר ברע ומאס
בטוב והנה חטא בשנים ונענע בשנים בגוף ובפש ממה
שנ ועמה פן ישלח ידו ונע וכמו שנתבאר שם כי העניש ההוא
הוא גרם המיתה והוא מזה כעך מזה עוד יתבונן חטאן של
אדם ממה שהזכירו זל בתשובתו ארזל שור שהקדיב אדם
הראשון קרן אחת היתה לו במצחו שנ ומיטב ליש משור
פר מקרין מפריס ידשו מקרן חסד יוד ואקרן רמו לע
כעך וידם קרן משיחו יתמיה קרן לדוד ואם אחת לרמו
כי תקן מה שקלקל הוא קלקל בייחוד לחלק את הפועלים
וחר בו והביא שור בקרן אחת ולכן אם במצח שהזין בא
בזמנעותו של האש לרמו כי לץ הטה הקרן הרמו לע שיהי המלך
מקו האמצעי שהיא התע ומענן חטאן של אדם חטאן אנשי
דור הפלגה בזמנם ונעשה לע טס וכבר ידעת כי מלת טס
רמו לע ובעבור כי לא שמו רך לאת כי חטבו כי זאת תספיק
לשם נרכס בעולם השפל והפריז הארץ מן השמים נעשו
גם הם מזה כעך מזה ונעפרדו בארצותם לנייהם הפך
מונתם אשר תתבאר למטה ובעבור כי חטאם וחטא אדם
הראשון היו שוים במלחמה יאמרו בפסוק אשר בע בני האדם
אך ברכיה אטו שאר אינשי בני חמרייא בני גמלייא איטן אלא
ביעי של אדם הראשון שעשו כען כמעשה אדם אמוש יט לך

בגוף

6

חבור

וכן עמך

שהיא המלך

הנבחרת היותר להם בטה תצוה וברוך העלמה לין נוסד
להם הבטר כי צמח לחסות ונחת כעפי הטכניקה כמו שזכרנו
וצל עם הארץ חסוד לאכול בטר ונדב אחיהוא בעבוד
שלא כיוצא בהקדושה לפעם הטס והפעם רמו לעל לכן עשוה
זה ונעשו בפרידת הפעם בלי עת כי פנעה בהם מל הדין
מדה במדה והקדושים שזכרנו רמוזים כך בפסוק ומאז
הדלג לקטר למלאכת השמים חסרנו כל נקרא מלא באף
ומה חסר נקרא מלא לרמוז למערכת הכוכבים שהיו
מחולקות בכספים במערכת השמים ומקטרות להם וכתו
ססיה לפי שהיו מלכת השמים כלם כי כיוצא וכן לרדן
במשימה ויוזל כי גם במלות כל נרמו גם זה כי הע נקראת
כל בלומר שמון או שחדלט לקטר למלאכת השמים חסרנו
הכל כי היו להם לבדו והנה הביטות כי אדם היה הפלגה
ונדב וצביהוא חנפ שמעטיהם וכוונתם לכבוד את הטס ה
הנכבד עשו כי בדבוי כבוד העלח מעטו כבוד המטוח
וכדלו הכל תלוי בטלח והיורף עמן לבנ אדם וכבר
בידנו בפעם הפעם ענן השתוף וידן קיומו של שלם דן
בניד והיו ימשול כך והמטליט את הזשה יסלק טפע
הרחמים וכסילוקן המינקת נרדיה כטעם המכעיסים אות
על פני תמיד ומו נקן רשות למטחית לחבל מצד העחם
ולעטם אינו מבחין בין טוב לרע כענן מותת בכורי מצדים
שנ ויחטם לין תקחו וכו' בין ורחה בדור המבול איך פנעה
מדה קטה בהם כאטר השחיתת את דרכם כי בהשחיתם
מאוסו בפעולת הפועלים ולכן נסתלק טפע הרחמים ובין
הנחש והטיל וזהמאן על חזה ושחת הכל והיון שכתוב
וא ויתעבב אללבן וכבר ידעת כי הלב רומז לעל ועצוב
הרחמים הוא רדיו המינקת כי אין הטס עומד בין ה
השמים כאטר הימה ביצות נח מן התיבה סוטר יתבאר
למטה יך זמל הכהן ויחסי יי כי עשה את האדם במרץ
כלם נחם הטס העזל כי עשה את האדם במרץ עי הע

דק

23

20
גם הם

למנו

20
צריך לישע

קטרי ופיה

הוֹצִיאָם מִמִּצְרַיִם וּבִעֲנַן אֲשֶׁר הוֹצִיאָהֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּכֹחַ
 גְּדוֹל וּבִיד חֲזָקָה כַּח גְּדוֹל רֵמֹה לַחֶפֶץ וּבִיד חֲזָקָה רֵמֹה לַעֲוֹתֶיהֶם
 כּוֹנֵנֵם כְּמוֹ בְּקִרְבֵּי עֲתִידֵיהֶם בְּמִקְוֵם הַהוּא שֶׁהִקְרִיבוּ פָרִים רֵמֹה ^{לע} ^ה
 לַמֶּה זֶהיִן כּוֹלֵם שְׁלָמִים שְׁלֵחַ תְּהִיָּה מִה שְׁטוּחָה לַפְנֵיהֶם אֵךְ
 חֵן הִיְתָה הַכּוֹנֵן יִפְהֵי אֵךְ כּוֹנֵן קִצְרֵם הִיְתָה רַעֲבָה לַקֶּצֶץ טַעַם
 בְּנִיּוֹתָה וְלֹא שָׁמוּ לִבָּם דָּק לְיִצְחָק וְהָיָה הַנֶּעַם שֶׁעָשָׂה וּבִעֲבוּר
 שֶׁהֵבִי עֲקָרָן שׁוֹר עָשָׂה לְיִצְחָק שֶׁל עֵגֶל כִּי עָגַל בֶּן יוֹמוֹ קָרוֹי שׁוֹר
 וְהָיָה לַקָּחוֹ אֵךְ מִדְּגַל הַמַּדְכָּבָה וּבִעֲנַן שֶׁנֶּסַח שׁוֹר מִה שְׁמֵאֵל
 וְכִמוֹ שִׁיתְבָּאֵר בְּפִתּוֹת הַמַּדְכָּבָה וְעִשְׂאוֹהוּ מִזֶּהֵב לִרְמוֹה אֵ מִה
 כִּי הִזְהִב מִצְפֹּן יִצְחָק כִּי מִטְּמֵאָה הִעֲשִׂיר נִמְטָךְ וְכִמוֹ שְׁנֵאֵמַר
 וּבִשְׂמָאָה עוֹטֵר וְכִבוֹד וּמִפְּנֵי הַסֵּנֶה הִדְעָה הַיִּצְחָק פִּנְעָה בִּסְ
 מִה וְנִפְלָא מִהֶם כִּמֹה אִמְנֵם מִפְּנֵי שֶׁלֵּן הַזֶּסֶן כּוֹלֵם כִּי יֵשׁ מִהֶם
 כִּיּוֹט לְטוֹבָה כְּמוֹ שֶׁזָכַרְתָּ לַעֲוֹדֵי לֵהֶם כַּח הַנְּבִיחָה יוֹשׁ מִהֶם
 כִּיּוֹט לַקֶּצֶץ בְּנִיּוֹתָה כְּמוֹ שֶׁזָכַרְתָּ וְכִי יוֹשֵׁם מִי שְׁנֵטָה לְבוֹ
 לַעֲנֵי מִמֵּט לְשׁוֹר שֶׁבְּמַדְכָּבֵת יִחְזָקָא אִמְרוּ מִטָּה בְּדָקִים
 כְּסוּטוֹת וּמִפְּנֵי שֶׁלֵּן חֲטִיָּן כּוֹלֵם לֹא נִאֲסַר לֵהֶם הַבְּשֵׁר לְנִמְרֵי
 כְּמוֹ לְאִדָּם הַדְּאִטוֹן שֶׁנֶּסַח עֲלֵיָן וְאִכְלַת אֹתָה עֲשֵׁב הַשְּׂדֵה יִזְמַעַס
 מִפְּחָד חֲטִיָּס נִאֲסַר לֵהֶם בְּשֵׁר תִּזְוָה וְצִוָּה לִי אִזְוָהס לֵהֲבִיא
 בְּהַמְוָהס אֵ אִהֵל פִּתּוֹחַ מוֹעֵד לְשִׁחֻטֵּם וְלִהְקָרִיבֵם שְׁלָמִים
 עַד כְּלֹת הַדּוֹר הַהוּא כִּי יֵשׁ לָךְ לַעֲוֹת כִּי בְּהִיְתָה הַאִדָּם צִדִּיק
 וְנִמְרֵי חֲטִיָּתוֹ מוֹטְלָתָה עַל כָּל הַבְּהֵמוֹת כְּמוֹ שֶׁנֶּסַח וּמִדְּאִכָּס
 וְחֲטִיָּסוֹ וְכֹלֵם נִבְדָּחוֹ לְצִדִּיק כִּי הוּא נִבְדָּח בְּדַמּוֹת עֲלִיָּן
 וְדִיּוֹ הוּא הִיְתָה מִלֶּךְ עַל כָּל זְמוֹתָה לְאִכּוֹל בְּשֵׁר בַּעַל חַיִּים
 וְכִשֶּׁן שֶׁאִמְרוּ עַל אִדָּם הַדְּאִטוֹן טָרַם שְׁחַטָּן הֵיךְ הַמְלִאכִים
 תִּלְקַח לוֹ בְּשֵׁר וְכִשֶּׁן לוֹ יֵין יִזְחַר שְׁחַטָּן עִיפֵךְ עֲבִיט וְנִאֲסַר
 לוֹ הַבְּשֵׁר כְּמוֹ שֶׁזָכַרְתָּ שֶׁסֶ זִאֲכַלְתָּ אֹתָה עֲשֵׁב הַשְּׂדֵה וְכִימְטֵר
 בִּין עַז הַצִּדִּיק וְהִיָּה יִזְחַר הַמְבּוֹל טְהִיָּה הוֹמָן כְּמוֹ יִצְרָדָה
 חֲרִיָּסָה זִיכָרָה בְּקִרְבָּן עוֹלָה בְּעוֹתָה שְׁלִימָה הוֹתֵר לוֹ הַבְּשֵׁר
 כְּמוֹ שֶׁזָכַרְתָּ לְכִדֵּן עֲשֵׁב מִמֶּם לִסְסֵי אֹתָה כָּל זֶכֶן אִזְחַר
 כְּלֹתֵי דוֹר הַמַּדְכָּבָה וְכִי הִרְוֵי הַשֶּׁסַּף פִּתְּיָקוֹן לִהְכַנֵּם לְצִדִּיק

לחיה

היה

טובת

וכפי שכתבתי
 לשינוי אמת
 היותו נוסף
 עליו

הבין רך מפרי הזרמה ולא מחלבהן וכבד אמר שהביא מ
 מזרע פשיטן ואולי כ"י ש ענן רמזו בפשיטן אמר כן בקבלה
 ומפני שלא כיון יפה בזרמה חו חוסל לזן כיון רך בזרמה ו
 ואולי רמזו בה מיעוט כח בהיותה מקבלת מן למעלה לכך
 נזכר וישע"י מל הבל וא מעחתו ואז קין וא מעחתו לזן שעה
 ובאותו כי לזן שעה א מעחתו חדה אפוא והתקנה אך
 במטכו להרוס יותר בהריגת הבל כי ידע כי הוץ ותזומתו
 והבל ושתי הזומותיו ואזרס וחה היו שרש לבנים כמון
 אשרש לענפים ובהיות ידוע כי השרשים לא יזניחו פירות
 אך הענפים חשב כי חבין לא יולד עוד כי הוא ואשתו כמו
 שרש האילן אשר הזניחו הענפים שהם הוץ ואחין ותאו
 ותזומותיהם וקיום העולם ראוי בהם דוגמת עליון ומפני
 שלא שעה הטס א מעחתו חשב כי כאשר יהלך אחין יחסר
 מן המנין הנכבד כי בו ראוי קיום העולם כי אז יחזור
 העולם למהו ובהן חו יתקיים על כל פנים וקס עליון
 והדג אלא שהטס חשב מחשבה לבל ירח ממט עזח ולא
 ישאן אלהים עש ושתלו לאדם זרע אחר תחת הבל ומ
 וממט הושתת העולם הפך מחשבת קין הסכל שלא ידע
 ולא הבין כי אעפ"י שהזועל יזניח פרי מכאן כאשר יבט
 הענף יש לחות בשרש להזניח ענף אחר תחתיו שיוציא
 פרי והוא ענן גלגול העשואל העקרוץ סוד העיבור אשר
 חזי עתיד לרברבו בסוף המבוי הזה כי נתגלגלה נפטו
 של הבל בשתי ונשתת ממט העולם כי קין לזן היה ראוי
 בקיומו של עלם אעפ"י ששב בתשובה מפני שרצח הנה
 קין חטא בשנים אחת בכונתו הגרועה בקדבן והשגחה
 בחטבו להרוס ח מן המנין אשר היה ראוי לקיומו בדומה
 עליון ולכן נעש בשני ענשי אחר היותו ענן בארץ
 הוץ כעד מחשבתו הרעה לבטן לערע אותו והטעת כי אך
 עפ"י שחזר בתשובה כבר נגד גידה שלא יתקיים העולם
 בו ובזרעו ואולי כי נשאלה אשתו של נח שהיתה מזרע

אשר יזן היו יקני הבין
 טעם ידעו בשבועות
 ובהם קיום היעלם וזו
 ואזרס וחוב ה"ו

את ובל ומאמר
 אחר או חזון

כ"ד

העקדות ארץ וכן אמר נחמתי כי עשיתם חסד יוד בין תין
למס כלום אמר התפ לט כי נחם שעשיתם ולכן נתעצבו
והיא הדין שהזכירו לו והנה נשחטו אפי' בדחמים כי נהפך
נפשו להם לין בהסתלקו כמו שנ' ויאמר אלהים לח ונ'
והנע משחיתם את הארץ ישחתו הם והנע נכרתו בעולם
הבא ונ' ערן ואין להם חלק בהם לעולם הבא ותוכיח
להתבונן למה לא הוזכר בדור המבול השם הגדול דק מ
מלת אלהים כיהמטעם לאלהים הוא אבל בתורתם מן
התיבה אמר הכתוב זאת אמות הברית ונ' בין אלהים ובין נפש
חיה ונ' ופירשו בבד' אהים זו מה שלמעלה אשר על הארץ
זה מה של מטה שלמעלה קשה שלמטה רפה הביא זה וזה
שאמר הכתוב על הארץ הנה רמו בפרשה כי האות שהיא
הדחמים יקום מבין השורים ולא יתקווה לזה ותכל לזה
להתבונן עוד ענין דוד הפלגה שהזכירט שלא נזע בקטה
אלא בדחמים ולכן נזמר עליהם של דחמים כמו ויד' י' ה
הבה נראה כי ירדת השם היות רחמי בדיט והנח להם
חיים בעולם היות להם חלק לעולם הבא אם ישובו ואנשי
סדום לא נמצא חטיה קצוץ גיול כמו שמצינו באחרים אך
הזל הזכירו מהם דברים רבים כי חסדו מכל דבר חסד
ומפני כי היו רעים וחטאים לא יזר שהוא השם הגדול לזה
לחסד מחסדו כי רובו חסד בזה איהם מה לצעיק עליהם
חמס לכלותם ומפני שלא קצנו בעושות אלץ בחסד חשב
הטס בדחמין עליהם למצא להם זכות ופאשר יורוהם מן
המתובים כי בהתפללו בעדם הזכיר את השם הגדול באד
כי חשב שכבר עזרה עליהם הגירה במה והטס הטיבו
תמיד בדחמים שהדי נכתב הטס בד' אותיות והמטכיו
יטכילהו מטס ויטהרסה יהוא בענן נצוי לטר ההוא כמו
חטאו של קין כי הכל חטין הביא מבכורות צוע ומחלבהן
ועתה קרבתיפה להמטיך הברכה להביא חיים וברכה עד
העלם כדרך הקרבן אבל קין הראה בקרבן עין רעה שלן

כדחמים
לול שהיא יטמא עס
הארץ העליונה כבשחת
הארץ

אמר על
הארץ

י
י
י

כד
כד
כד

אערה

ט
ט

ט
ט

והישיבה היא ההמתנה כלשון יושב תהלות ישראל שהיא
ממתינה לקבלם וכענין הונו מתענים בזין והכתיבה הוא הפ
הפסק דין וההם כמה והנה היא מוחזק ורופא ומפני כי נבנה
והצניץ לפעם מן המחיצה הראויה לו להביט בעד ההוא עד
שטעה בענינו וסתלק מן העד ההוא חט"ח והוא המחירה
שאם אפיקוה למטטרון ומחיה שתין פולסי דטרא כלומר
נצוץ אש ומלן שתין רחל לשש קצוות וקראם פולסי דטרא
כלם נצוץ אש שהיא הע והוא האש הנמור במחיה הזאת
כי בהסתלקות הע הנדול נשאר הכל אש וכמו שנתבאר
במבוי העעם בדרט אש ואשה ועשש במחיה הזאת
שיצאת בת קול ואמרה טובו בנים טובים וכו' ומנערת
התשובה היא הקטה שברניס והעעם שנמעל ממנו הוא
אולי בעבור שנמחקק בעוניהו כל ימיו וכאשר אמרו בו
נשדו מיטת ספדי מחיקו על הדרך הזה שמעתי אך בגמל
במעב התבנתי ובלבי צפנתי ועוד יש הדיס גדולה במי
שכופר בתורה שבעל פה כי בעבור כי יסוד תול שבכתב
ותורה שבעל פה הם הפועלים תול שבכתב התות ושבעל
פה הע וכאשר נתבאר במבוי שמות המלות וכמו שאין
הטגת התול כי אם בע כן אש הטגת תורה שבכתב אין
עו תורה שבעל פה וכענין מטעה תורה שנ בו הוייל
מטה באר את התורה הזאת לישראל וכבר ידעת גב כי
מטעה תורה שנ בו הוייל מטה באר את התורה הזאת
בטס הנבדד והוא טעשה שליח למטה ביט ובין ישראל כאשר
מוכיחות כל הפרשיות למטכיל זטס באר מטה ככ
מטה על המצות שנצטוו כבר וכט שהתלמוד מבאר
יותר על כל דקדוקי המצות כולס ועעמיהם ומכל אכה
יתבונן המטכיל כי תורה שבכתב ושבעל פה ענין אחר
וחבור אחר ולץ יתכן גולת זה זמיהם יתבונן ביחודן כי
הכופר ביחוד בתורה שבעל פה הוא המקצץ בשיעות כי
שמן בקרבן וזה מבואר גב טו הדם בעברתו

ט. ג. ג. י. ט.

נענין בעין אלס רולס כחו
טוטיס שחקן נס השלטוטיס
טג' ו קצוות
טל' א כילו זה
וכאלו יתבאר
במבוי שבפנין
ועקריס חטה
וקראם

טו
טעמחוק

וטאר עכונקין אן כמכו העבוז

טו
טו

טו
טו

של קין אהטעם יתבאר במבוי הטביעות ונעד יטהרסה נ
 שהיא כעין גמזי כי כטהטיג החכס כ חין תועלת בטלח דק
 בהסכמת מטלחו וכעטן חטר יתבאר במבוי הטעם ויאמ
 כ חין כח בטלח וטהרסה זו רמוזה אל מדגלים אשר הוציאו
 דבה רעה על הארץ וכונעם רעה בארץ החיים כמו טעם
 טעמערדו ול כי חוק הוא ממט ולכן נעשו טלח יכשו לז
 לארץ מדה כעך מדה להרסה כזאת יש במתברך בלבם
 לחמר טלחם יהיה לי ויין יראה הטס במקום ההוא וההרים
 הזאת היא אשר זוכור למטה עור בעטן היחוד ממטל לבת
 מלך עור יטהרסה קלה דאיתי לבזרה כדי להתבונן מ
 ממטה כמה יש לזכור בעצת הטר ההוא והוא עטן חטאו של
 מטה ויחדן בהכותם בצור פעמיים ואם לא פטעו במעטה
 ההוא חן בעבור ישראל שהיו יכולים לטעות ולומר כי כל הכח
 עץ הטלח טלח בהסכמת המטלחו ולכן הוצרכו עור להכותו
 פעם שנית כעך האמת לכן נעשו בביאת הארץ מדה
 כעך מדה הם לא קדשו את הארץ להראות כי יש כח ל
 לעשות נס כזה על ידה והוא טאמ הכחו יען לא האמנתם בי
 להקדישני וכו כלום שלז עתה ימונה בטמו הגדול לקדשו
 בפני העם זקן אמ להם גס כי התאנק לז הכעס אלא
 בגללכם אבל הם לא פטעו טהרי לא הדיעם הטס הגדול
 שיעמוד טס על הצור ולכן הכו פעמיים כעך הטס הגדול
 והטס הנכבד ועם כל זה נעשו בטביל ישראל שהיו יכולים
 לטעות בעטן כמו טאמחו ומפורש במטעיה תורה גס אחר
 סמך על חב חכמותו ועשה בטל ההוא יאמרו ראה מטטרון
 שהיה יוטבוכוהר כהגים לחותיות וזכותם של ישראל היה
 כותב יזמ גמירי שלמעלה חין יטיבה וכו עד טמ שתי רשויו
 הלס יט העה כי הניץ כל כך הטל ההוא ער טהטיג ברחמים
 וכעטן טכתו כ טמ בקרבו וכתי ישראל אשר בך אומצור
 ונמיתך לישראל מזה לרחמים והוא עטן שהיה כותב זכותם
 של ישראל כלום טהסכס בטורת הדין על טבותם והיטי
 טעם טין להפידס לתת לנה כח גולה זה וזה העור כי בעמוד אחד והעלין אומצורין לזין ולטאמל הטי אחד נכו
 ובאחר עקה כי אם לא יוטען נכו וקצה לא יהיה האילין ונהן זאת קודית אומה לתמו אומה אשלה כמור טין
 כמור יטה ונהן אומה אומה ולטטה לטטה הן אומין ולטעלה אין זואין ואומה הדס כי אין דס וטו למעלה ושטה
 שי גולה הארץ חין וטלטה
 הערונה שמתוך בה הפפע העלין שהיא גס אומרת אומר לבטס שיתפין בטו ובה כדי
 שבא לי הפפע ההוא גמזי לא אומה מטערת על צער כנה מה עטו הכיאו זה בוסטי
 רמו לבטכטלן כח בהלל חמו בוס

טעין

החכס

טעיה כעך קודה ועדי
 מלפני טקירה תל צני
 לאתל מנערת מה עלה
 שוטביה סכא זה בוסטי

חין כח באומה
 לשנע טנה עליה
 ולכן

כעלס

טמור הוויילם כמורכ
 טמור הטע עלטו לטען
 טס על הטי כמורכ

וכותב זכותם
 של ישראל

טעיה

טין אומה לטען מה נאה אומה
 כ טעין אומה ולא טן באומה וקודיותו
 כמ קרען כטייל כ אומה
 אומה טלח טכס עין חיים ועין
 ויטע כ חס לאטה אומה ולטעלה
 טעם טין להפידס לתת לנה כח גולה זה וזה העור כי בעמוד אחד והעלין אומצורין לזין ולטאמל הטי אחד נכו
 ובאחר עקה כי אם לא יוטען נכו וקצה לא יהיה האילין ונהן זאת קודית אומה לתמו אומה אשלה כמור טין
 כמור יטה ונהן אומה אומה ולטטה לטטה הן אומין ולטעלה אין זואין ואומה הדס כי אין דס וטו למעלה ושטה
 שי גולה הארץ חין וטלטה

את הדבים ולדמו פנמיות כעתו הרעה בעגלים נתן הא
 בן כעך הקטה והיא חרת בבית א כעך הרעה הנקראת
 ביתא שהיא ביתו של התה הנקראת א וכענן שנ בכל
 ביתי נזמן הוא כמו שנתבאר במבוא הנבואה ועשום של
 זהב שהוא ארום כי טעהם רין כי מצפון יאחה זהב והוא
 השמא והנה כונתו להרוק בין חמט לחמט הפך בעבעות
 הארון יהיו הברים לז יסודו ממט כמו שנתבוא במבוא
 שמות השום אבל רעה שישתלק הטפעה הרעל לבן מן
 הסמרים א החמט אחרות אשר עקדם לפ הנקראים אב
 ואם כאשר זכרנו במבוא קצרות הפועלים ובוה תסתלק
 הבדא הברכה הבאה ונהו חוט טח למלכות בית דור ונהו
 שאם כל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה כחילו געל אבין
 ואמו שנ געל אבין ואמו ואומ אין פטע חלהלם חדר הוא
 לירבעם בן נבט ואין אבין אף הבה ואין אמו אף כנף ישראל
 ויתבאר לך במבוא התפלות בסדר הברכות הוא שיבוא
 הטפעה מן הכתרים א הפועלים והוא מן העולם ועד העולם
 ורע כי בכל הספידו שיך קניניה חו מעט אן הדבה אך
 כי רוב הטועים במלכות הם טועים ואליו יגיעו כל הטעויות
 וכאשר בארנו ומפע כי המטפט לאהים הוא הפגע בעושי
 מפני עליון הוא בהסכמ עליונה וכן כל הטובות מאוס הם
 ובהם כמותו כי טוב וישר הוא ואין עול במטפטו ומפע כי כל
 הענינים הקצונים וההדיוסות הם עניני המיעות ועו כאשר
 זכרנו הזכירו נפלאות באדם הראשון יש מי אומ מין היה
 ויש מי אומ מטון בעורלתו היה ועל הדרך שהזכרנו בחטאו
 ואולי כי להדיוסות שזכרנו במתבודך בלבבו לאמר שלום
 יהיה לי בלא ירא לי וכבר זכרנו במבוא הטעם כי מארת
 היתה ואת לראש פעה וכל המואס בה הוא המוסך ערלה
 שלא יתן בן זוג לשבת ואי אפשר לשני מלכים לשבתם בבת
 אן וצריך לגלות הע במלה ופדיעה ויתבוא עוד במבוא הא
 החדס בצורת המעור חטא במשיכת הערלה בואת עוד

לדמו טל . להוסיף אל

והוא אף

והוא אף

זי עכס

והוא

בחסד

לעבוד עני כמו שאמ' זקף לבעת והסתחה לה זכר ידע
צמבא הסמכות כי הע נקראת לבנה והיא המשיכה לאהיה
אחרים אשר עבדו כח להפיק רצון בכספין הנעשים
בטומאה עני שרי העמים הכוכבים והמולות זכר יתבאר
עני במבוא הארץ ואמרן עליו כי נרון בצמאה רוחות ^{כי בטומאה}
בצמאה רוחות נעסק בכספין וכדרך שהזכירו בבלעם
סנדון בטכנת גרע רוחות כי נעסק בכספין בודע רוחות
כלל הכף יצאיתו רוח טומאה שורה עליו ונ' ספרים ו'
וכעני שאמ' באחזה עני המעביר ז' מיני של זרע זכר
של עני יצין צריך באור כי העובר לטדים או לכוכבים או
למולות שהוא הורס ומבזה את קונו כי הע' מקנאה בעובר
לאהיה אחרים ובישראל יותר זכר יתבאר במבוא הא'
הארץ ומטעם נתבון עוד כי לפי הצורה הנכבדת אשר
היא בארץ שאין לך חטא שיחטא בו הארץ שלא יהוס כי
יטמא את צורתו הנכבדת בטומאת יצר הדע הנמשך מהטמא
חוז לבנין כי הסיקים הנמורי חפי במיתות חניס מטמאי
שהדי לא נטמא בזהמתו של נחש ואחרי אשר הנעתי לזכור
קצת מן החוטאים אשר הדסו א י' לרמות רוחה חני להזכ'
בכללם אשר קבלט בחטא ידבעם כנר ידעת כי עשה שני
עגלים כנגד הקטטה והדפה כי שתייהן נקראות שור' וכ'
זכר זכרע במבוא צטמאות המלכות ועלה בדעתו לעשות
שתי מלכיות אחת לחמט ראשונות וזאת לה' אחרונות ^{היא}
והם הקטטה והדפה וחטב כי בעני זה החלק מלכות בית
דוד על כל פנים כי מלכותו ראדעא בעין מלכותו דדקישא
והוא לא נטרעם היות המלכות כולו שלו אך החלק ^{ומ'}
ומפני שהיו כמה מיטרא אשר ידעו כי מלכות בית דוד
עמיד להחלק נטבע לו לטות לפי' רצון ומפני שכל
התיאון מן הסבועה עשו עני' כי טעו כמה מיטרא אחר
מעטין הדעים כי דאקה להם חותמות הסבועה וחטבו כי
היא לו עכפ' על מה שיעשה וזה שאמ' ידבעם חטא והחטיא

מ' לט' -

מ' ק"י -

על פני הדף -

היא

כי אין הדור ראוי לזכרו כלל ראשונה כי יגדל גבורתו ויפגעבו
 אף כי זכרתי שם כי חממה אומן גם אמרו שאין טפלין ו
 בלילה מפע טכח היח בלילה ביותר והע עקריה לילה
 והתחנה מוחלטת אליה כאשר יתבאר במבוא התפלות
 ואין טוב לערר הכח ההוא בעת ממשלתו ואין דין בלילה
 ואמרזים לא מצאנו לו זכות פוטר אותו מטעם שיהיה רח
 החמים בדין ואפי בעת שהעג לפול בתחת בתחננים לצ
 נהג לכסות את עתמן שלא יעייט ויוזע בדבר שמדכונים בו
 ואמרו חזק רשאי לפול על פנו אלא אם ענה כיהושע פן
 יעש בתחנה וכבר אמרו באדם חשוב שפול על פנו ונעש
 וכלו שזכרנו למעלה כי המתפלל צריך שיהיו עיניו למטה
 ולבו למעלה כי המתפלל כאילו עומד לפני השכינה וצריך
 שלא יזוט עינו מן המקום ההוא ואפי חשוב כי זהו למעלה
 מעשרה ועוד זכרנו המסתכל בקשת וענן הרואה ערוכתו וט
 ואלו וכיוצא בהם מורים למה שזמרנו באזהרת התבוננות
 כי בזמן שאין הדור ראוי אין טוב לערר כח הגבורה כי אין
 המושל מושל בביתו ממש ועוד אמרו כי זמן תינית אינו
 בלילה בעבור שכתו בו ורציתם אותו וחזור א הפתיל מבלתי
 הרמז א הע זכרתי אולי יבין להתבונן במה שרמז בו
 ויהרס ואולי בעבור שזכרו לדי הריסה דול לבבכם זומיעת
 עניכם וזמנת והמינות והזנות בענין ההריסה הם ענין אין
 כי הם ההשחתה שאמרו שם בכל מקום שנ השחתה אינו
 חלף דבר ערוה ועל כן שיתבאר במבוא האדם אין שנאמר
 שהזמנת שהזכירו הוא המינות עתמו חלף שתפסו להם
 מלות שוות בשתיים רעות כי הזונה מתחת שמויין יקרא
 מין ויתבונן זה במבוא האדם אמנם מפע כי ענין התינית
 הוא רמז לענין היחוד אמר שזכר נעשה בו שאין צריך
 להסידו כי היחוד יפה תמיד מן הפגעה אבל להתעטף בו
 מתחלה לאו מהטעם שבארנו אומטוס לאתחוסוס שור
 בדישו ואפי לא יעין בפתיל והטעם השני מספיק ומי שאמר

העשטס

יש זמיר

יקא ב ג ד ה ז ח ט י

לבא

אלהין

אל הפתיל

כי הע מושל בליה וקרבן
 דבר ליחוד ואם את יצויב
 אדם עובד על אן החסוס
 דאישט צריך להיות
 יעש בענין דק

הזכירו באיטע אחר כי מן היה שהרי אמרו כי שרן ספרי מ
מיעות מחיזין: ובדור הפלגה אמרו כי שמו בראשו ונתן חרב
בזה אמנם כבר זכרנו כי יש הורס מעט ויש הורס הרבה
אך במעשה קל יוכל אדם לומר להמיר בעד ההוא: לכן יש
לכל מטכיל להזהר מלהתבונן בו יותר מדאי לא בשום
מעשה ולא בשום דבר ואפי' במחשבה ולא במלכה הדומה לה
אין ולא להסתכל בדבר הדומה בו וכמו שזכרנו כי בענינים
האה יעדר כח צבורת לפענעם במי שזיט ראוי לו ולכן
נמע כל חכם מלמסור דברים או למי שלבו רואן בקרבן
ולמי שהוא נכון שיוכל להבין דבר ממוך דבר כרי סכא
יתרך להחריך בעטן יותר מדאי כי הטטן מקטרן בשערה
הסכה ועתה אעלך לך על מקצת דברים הדומים אלה א
הער ההוא ואיך נמע מלהתבונן במחשבה טעבל לפרט
במקצתם כי ההמענה כרי להגיל כח הימין א הטמא גם
יתכן שהמענה הוא שלא להתבונן בטמא מתוך שקדימהו
יתבונן בו העי פטפטטים שהיו במקדש ואותו שהיה בצפון
הוא רומז לעי כזטר זכרנו במבוא הטעם והמסתח טכפספ
ההוא לא היה עתח מבחזן מהר אך היה יודי לזמת השח
בין יפתחן והטעם שלא עתח מבחזן מהר שלא ישרר
הטורה ברזח ההוא על הקרב א טערו מהדה ויפגע בו אך
יפתח מבפנים ובעתה כי כל כבודה בת מלך פנמה וזכילו
עטל רשות עד אחרים כל פועת שאנה פועה לא לימין
ואם בכוס של ברכה שהטמא לא תסייע לימין ואמרז למוון
היין במים והטביעט הטס שלא נקרה ביזמות מפע כי
בגלות הצבורה היא להם ופונעת בסבת החטא ואמרו אל
יפתח אדם פיו לטטן ואם יעמוד במקום סכה ואולי מעט
זה אין מלין בלילה ימל ולא פרע סזיון לא מל והפריעה
תבין במבוא האדם: גם תורה טבעל פה לא נתנו לכתב
היות בת מלך פנמה ומבוא טמות השוים הזכרת בזה
טעם אחר: וכבר הזכרת למענה כי הכל עולה בקנה אחד

אמרן

מטן כול הטבע מה

בכלל שלא יהיה רמזו סמוך לו הע' בפרט בסוף ענמה חנוף
 שרמזה עם הכלל מהם ז' שאין שבע אלא עמה והרמזו בכל
 מקום י"ד לקיומו של עולם נטה לרזו פנה להטות ולהתע
 שלם השפל על ידי השבת שהיא בתוונן כאשר בארנו ב'
 במבוא הטעם וכמו שרמזו מרע' בראשית שהזכיר בה כי
 בשבת ימים נברא העולם אבלוביום השביעי שבת וינעם
 הש' ית' מכל מלאכתו ויתבאר במבוא הסביעיות כי הו' ימים
 רומזים לכל הבנין והנה הע' בכללן וחבף לזה יחד המזמר
 לע' בענין הבריאה וכמו שד"ל חלה תולדות השמים והארץ
 בהבראס ב' בראס וניחורט בשער השמות כי אותה ה' היא
 רמז לע' כ"ד א' עשתה כל זאת ואולי כי ע"כ אותה ה' היא
 קטנה כי היא המאור הקטן וכמו שזכרנו במבוא הטעם
 ולמה חזקור מה שהביעתי עור מקטנתה ומטעם סמיכו
 זה שכתבתי נתבון ע"נ המטרה והשלחן וזה הש' מער
 ב' נרות בעד הבנין המאיר לארץ והנה הנר שהוא בעד הע'
 בכללם ונקרא נר מערבי על שם שהשכינה במערב וכא'
 וכאשר מוכן במבוא הסוד בניור וכאשר יתבאר ענינו ב'
 במבוא העולם וצוה לעשות השלחן הרמזו לע' כגד המטרה
 המטרה בדרום ושלחן בצפון דרום רמזו לתת וצפון לע'

המטרה והנר לתת שהש'
 שיקן תכלן וקרא דרום
 ובטולמן ומת לע' העקרא צפון

שער האדם

בו יתבאר צורת האדם וסוד המילה ומראה הנבואה וסוד
 הנד יהטבעה ובחירת הטס כשרא ובארץ ישראל וב'
 ובירושלם ובמקדש וכו' והתפילין וחפץ הטס בתפלוד
 ובברכות דע שהאדם בתורת ג' עשה כדמות עליון
 ודמות עליון הוא הבנין ששיקרו התת' הוא הנקרא אדם ג'
 במרכבה כמו שיתבאר טס ומפע ששעקר התת' הוא הרמז והת'
 נקרא ראש הבנין כמו ששיקרו של אדם הוא הראש וכן נק'
 לשון מפע שיפ' האדם ושלמותו הוא הלשון כי ממנו

בהפלין כי לילה לאומן תפלין הוין והיז הלכה אמנם
 כי מפני נרמו בהם עין היחוד וכמו שיתבאר במבוא האדם
 אמר בק הלכה כן והוא כדרך שהזכרע בעצמות שזין צריך
 לפטעו אם נגעטף כבר ופעטן הזה אמרו בקרבן שזין
 קרב אלן ביום מטעם לז תחסום שור ברישו אבל חברים
 ופדרים שלא עשו מבעד יוס מתעסק בהם כל הלילה
 ואמרו בדין ממועת שזעפ שזין רעם אותם כלילה וזמר
 אותם כלילה ואולי כי בעטן הצינית הוא רעם למה שזכרע
 בטמות המרות שהבה מתעטף בטלותו ואמרו שהבה
 נגעטף כשן ולמד למטה ין מוחות נראה כי היה במדת
 השת' שכל המרות כללותה באשר יתבאר במבוא ין
 מרות ונתעטף בשנה שהיז עליהו ובטלית יש בו ל'
 כפפות כער ל רגלי המרכבה וז' ציניות כער בע האבו
 עם השלום וצפ הכרית ורמו בד חוטין הנכפלים לח'
 שזכות כללות בבטם והברית עם כולם וכדי לרמו
 הברית יפה וכשהוא כלול בכל צנה פתיל תכלת בכל
 כנף ובכל צינית כי מראה התכלת דומה לתכלית הכל'
 וכעטן שאמרו תכלת דומה לים ויס לרקיע ורקיע לכסא
 הכבוד ומפני שהברית כללה כמו שזכרע צנה הכתו ואמ'
 והיה לכס לצינית כלום היות באחרות הבטן ואמר
 וראיתם אותם כדרך יוס שמיז וענרת ואחרון אשר
 יתבאר למטה במבוא השמיניות ואמ' וזכרתם את ככל
 מצות י' כדרך י' זכרע וכדרך והארץ אזכור כי מלת
 כל דומות לע' וכבר אמרו כי צריך להתיז ין של הזכרון
 הזכירה היא בעשיית כל המצות שאם לא כן אין הזכיר
 שלמה אך מוט תתמוטט הארץ ועכ' הזהיר ולא תתורר
 אחרי לבבכם ואחרי עיניכם ודרטו בזהמיטת והזקתה כאשר
 זכרע ומפני כי עוררתך כייש להשמר מפני הטר ההוא
 ומלהתבוטן בו כאשר הזכרע אצטרך לעומת זה לעודרך
 כי אין לך מקום שיהיה רמו ב' הבטן כולו שהוא השבע

סוף סוף ין
 המורה בדרך

ין
 איתרען

ובטניהם חותל וברית הדומים לישור ולע ואם השכלת הבנ
 ידעת כי היסוד והתלך ענן יחד והבדל הוא משך הבנן אך
 התלך הוא ראש במעלה והיסוד הוא הסוף וכבר כתבתי
 כי חין ראש בלתי סוף ולח סוף זולתי ראש העה בארתי
 כי ענן צורת האדם דומה לכל הבנן חמש כמו שעלה
 בתחלה במחשבה להיות רץ להיות החשק בחסר לקיום
 העולם וחייבה החכמה להחליטת כח הענן האונה לעד
 התלך בהעצמת השלם כן בהשתגלות נבדל האדם רץ
 פנים ויחזור עק אחד כמו שאל אחד וקדם צרתע להיות
 להם טבע מחוד זה אחר זה בהפרדים כי לבסוף עתה ל
 להיות להם טבע לחזור עוד לקדם ולעשות צרכו כד
 שיוכל האדם להשתדל בעבודת קוץ ויזכו שניהם ועכ
 זה חל כל מצות עשה שהזמן גרמץ נשים פטורות שיהא
 טהרי היין משועבדת לבעלה בכל הזמנים: ואולי כי הטעם
 שהנשים פטורות ממצות עשה שהזמן גרמץ מפני כי ב
 בדרך כבוד י ממקומו בזמנים ויחיש צרכות המטורה
 כמו שאנשים ולכן תשאר היא משועבדת לבעלה וכל מצוה
 שחין הזמן גרמה הם חייבות כמו האנשים כי גובה מעל
 גובה טומא ונבחים עליהם כי חין חלם מקדיש דבר שאין
 בדמותו כי כולם פונים למען אחד אך יש להתבונן כי
 מן הדין שהנשים חייבות בקדוש היום כידן לעבד להיות
 מלם ותמצא חין חלם שלם שישא אשה וכאשר יתחבר
 ו עם אשתו הדי עקיים כל החיבור ועוד יזכר זה בטבעיות
 בביתו האשה שהזכרו ^{הוא ענין פירוש וחסד} בטבת ישרא תהא ברכ
 ונר שהיא ברכה והקדושה אשר בטבת עוד מה סיון
 פטרו בלח אשה טרוי בלח ברכה כי עס צוה י מר
 הברכה ואמרו כל המעשים אשרו ראשונה חפץ מוגד
 מאיד עליו דמעות והע היא בטובה והנה עבאר לט כ
 התעוררת מן היסוד צורת זכר והעמידת צורת נקבה
 והבדל מן הזכר והנקבה מן העקבה ומעט שהשתלשלת

חיה כפי האדם וברית
 הוא המלה עבו חתם
 באות בר קדש ובשב
 אות היא בישו וברית
 הוא הע וחס איט נמו
 ככ יכול איט מתן בת
 ונל אבות

מצ כולו הבנן המטפיע כעד
 המגיס ומעשג הם בילכ
 המול הבנן והאדם כולו הבנן
 איז בעלת יספיעולאשם
 מאה טיס לן בקיינת המנות

ולת קדוש הים שהיא
 לעשן למה היא חייבת דין
 וכו כדברו כי הסבת מען
 כעלם הכ שהיא אף הער
 והשג מלכס משמא זיס
 כסדר אחד ולש דין יושג
 וס

חתם המלה עבו חתם
 באות בר קדש ובשב
 אות היא בישו וברית
 הוא הע וחס איט נמו
 ככ יכול איט מתן בת
 ונל אבות

יוציא האדם מחטבת שכלו שמטכע במוח מהכח א הפועל:
 וכתרי הבנן אשר הם חסר ופחד אשר הם למעלה מהדאז
 במדרגה הם הנקראים זרועות וכמו שאמרנו בבהד כחם
 שיין בשה זרועותיו על ראשו ומהזרועות האלה מקבכ
 האדם שהיא התפא והיא הראש כי הם הפורטים למעלה
 ראש לקבל מן המעין העליון ומפע מהתפ נקרא עלים
 נקראים זרועות עלים והתפ וההוד הפונים להטפיע למטה
 מה שמקבלים מן הכתרים הם נקראים טקייס וכקדם
 טוקי האדם והם הנקראים נחוי עלים זק עמוד עלים:
 וכקד היסוד שהוא המכריע הוא המעור שהוא יסוד האדם
 וכחו ועיקרו כמו שהצדיק הוי יסוד עלים ונקרא אמות
 ורמו עשיט בתפא וכקד הע שהיא סוף הבנן היא העשר
 של אדם שהיא סוף האדם וכמו שכל הטענות שבזרדי
 בהדיסה הם בעי טוב העין למאכל וכי תאזה הוא לעינים
 ועמך למטכיל בה תמות כל התבוננות ובה יוכל האדם
 להטהר ולהתקדש בהטעמו בה וכן להטמא בטעמו בה
 לכן בעטרה של אדם כל התאות בין טוב בין רע הם ה
 תלויים בעטרה של אדם כי בה יתקדש ויתטהר אדם
 ויתטמא בפירצות וכמו שטלמות הבנן בתחלה שלקודת

והיות הטע
 זמין עלה

הוא כחצלות סו הע

המחטבה ין הוא בהתקדלות הע להיות לראש פנה והיות הטע
 להיות הטלום בארץ בחבור קנה זה אמרו עיין אדם התחננו
 שנבדא ברמות עליון שלם עד יגלו - לו העטרה וכענין
 שאמרו מל ולא פרע כדילו לא מל כי הוא ראשו לקלו
 מח הע לפעול בעולם הטפל וזהו שאמ הטס לאבר הם
 בתחלתו של ענין המלה התהלך לפני והיה תמים ומכון
 יתבונן המטכיל חטא משיבת הערלה שאמ בודס האטון:

וזהו לחבו היסוד סו טעמו
 סוף הבנן וטלמות לק
 העולם האדם וזהו

ובר עקד סוד הטבת אשר יתבאר בטבעיות ומה לו
 שאמתו בעד בטעד הוה בסוד התפלן עם מה טקודתו
 עדי בטעניות הדע והטכיל כי סוד הטבת בסוד זמנות
 ומצות מילה בזמנה הוא קיום הטבת זלם ודחטיתו

למה יא זמנו וטעמו חסם
 טוב כיה קטל כי טל חותם
 על הבה וכלותו של אדם יב
 ניעותו וקולו למעלה טעמו
 כדמות סין וטעמו חסמו
 טעמו יד וטעמו טעמו
 ידו וזיה מילה בטעמו ידו
 טעמו ולמות העולם טעמו
 ועל כי התקדו על הע והוא זיה טעמו
 עדין ואמר כי אדם וטעמו חסמו
 על טעמו וזהו

וכטעמים

הטמאים ומטמאה הטהורים אלא שלא ניתן להכתב ושט
טמאות שזכרנו חלו הם הראשון אבי אבות כגון המות והוא
רמו לפי שטמא עיקר המות שמשך והשני אב הטומאה ור
וראשון ושני לחולין ושלישי לתרומה ורביעי בקדש ועתה
שידעת בטן צרת האדם תוכל להשכיל חס קבלת מפה א פה
חמתה מראה הנבוא הנחות לנביאים ודול קראו למראה
ההיא שיעור קומה וסבר רמזתי בו בהדיסה בחטא דור
הפלגה והוא סוד היוצא שיערו של יצר בראשית וכו ועל
זה אמר הכתוב נעשה אדם בצלמנו ועל המראה ^{היי}
נאמר וביד הנביאים אדמה ואמר ה' יצחק דרך סימן ממנו
בגוף פרצוף אדם וכן מצאתי בדברי ה' איעור מגרמט זל
ועל זה נאמר כי לא ראיתם כל תמונה זולתי קול והמקובל
בעטן המראה הזאת יתבונן עטן התשמיש הנעכרות אצל
הא ית במורה ויתבונן עטן העבדה והענינה המו ענ וי
ויעבוד הט על פניו ויתיצב עמו שם וכל עניני התעשרת
והנה נתבאר מה שיישתי לבאר בעטן המנונה בחזרות
וממה שבארת בדמות האדם יוכל המשכיל להתבונן כי
בהיות האדם צדיק וצמור כי ראוי שיתנבא ויחיה לעולם כי
מצא מק את מיט וניער ועוד יובן זה במרכבה ומכאן
יתבונן המשכיל מה שאול שבנדל הרי עלי כי האדם
נברא בדמות כמו שכתבתי ונפשו שהיא עיקרו של אדם
נצלה מהשלישי ועפחה באדם דרך הבטן כמו בבטן
כאשר יתבאר עוד למטה הנה האדם עם נפשו שהוא חי
ממנה כלול בבטן ומפני שהנדר רמו לשלש שהיא דירת
הכל וקיום הכל ומחיייתם והיא עם האדם העליון שהיא
הבטן ראוי הוא לאדם הכלול בבטן לאמר אסרו דבר
עליו הרי עלי כי הוא עדר לנפשו ולכן אמר הכתוב כי ידור
נדר ליה סלמ שהוא עדר למה שהוא חוץ מבניט ומפני
שהשם רובצת על הבטן הנדר חמור וחל על כל דבר ואפי
על דבר מצוה וכאשר יתבאר עוד ומהנה עכל להתבונן

יב
מטהר הטמא שכבר שואו
שליהם וטמא ואין לה פגע
בס אכר וטרי אדם אכל
המזה והענין מוטב טאלו
היה עקר הו לכן מטמאי
שמה פועל סך בעמאן

יב

תנן ממה היונקת מן הנחש המעיל זוהמין עליה לכן הטומא
 מצוייה בזטה יותר ממי' וכל טומאת חודס לחטה וכך
 טומאת לובן לחי' מפני שנשתלשל מהמדה הנטה א' החט'
 שהוא צבע לבן והחטה משתלשלת מהמדה הנטה א' הפחד
 שהוא צבע אדום ואם יקטה עלך כמה ירנן מהאדם עמא
 והלז חין רב רע יוד מן השמים וכולל להבין הטעם מפני
 כי שש טמאות הם ומתחילות מן הפחד וממנו ולמה
 מתערבים הטוב והרע ולכן כאשר מתטמא מתטמא מצד
 הטמא אחר כל המתטמא טען ביות מים להטהר כי
 המים מטהרים זוהמה הנחש הנחש וכמו שנז על אפר פרה
 אדומה ועקן עליו מים חיים א' כל יוכד בארע בטעם
 כי המים עין החיים ולכן אמר מים חיים א' כלי ופרה אדומה
 רמו למטה והיא נעשית בחוף להעביר רוח הטומאה כאשר
 יתבאר למטה ומפני שענינה בחוף מטמאה כל המתעסק
 בה וכאשר יתג על האפר מים חיים הוא רמו לעין החיים
 אשר בתוך הין וכאשר יטמא במת כאשר נטמא מער' ש
 הקדמוני מתחלה מתחטא בוכב' לית מים והחטוי רמו כי
 מלאה הארץ דיעה חת י' כמים לים מכסים והמטכיל
 ענן כמים בשביעות וכל להתבונן טעם הזאת שלישי
 ושביעי כי רומזים לחסד ולסוד שלמה חסד כאשר זמנ
 כי מן הפח מתעדרת הטומא ואף כי בזהר אי אפשר
 להשקיט הדין וכאשר יתבונן בתפלות בן ברמות אחרות
 והיסוד מפני שהוא שביעי הוא טהור כי הטטה ימים כעק
 שש טמאות וכזם השביעי נבטם בטודה ואף כי מותר לטעת
 מפני דרכי שלום כי הוא המכריע ויתבונן אם לא יתחטא
 ביום השלישי וביום השביעי לא יטהר גם ביום הראשון לא
 מפני לא החסום שור בריטו ואף כי ביום שני שהוא יום דין
 ואף כי ביום חמשי כי בניחוח תעדר מ' כדרך כריעת
 מודים ואף כי ביום הששי שהוא מן הצד ההוא ומכאן ו
 והלמה קרובים חננע להתבונן כמה הפרה מתעדרת אר'

טהור וטהור לך והטהור
 משלשלת ומחודש הנטה
 אל הטהור טהור מטהור

ג. הטהור

דבוא יום

ט

יין דין היפ אפי' הין מן
 טהור כשעוף אום זהו
 אמריע ש' עמה טהור א'
 סביעין שיעברו עליו טהור
 אלמי וכשביעית טהור

זכר ביום בחם
 יכפר עין

יש לו סוד שהנדר לבטלן יסוד והטבועה בן הא' האחרונה
 ידועה ובחורה בהיותה מטטה גרועה אלא מצאן שהנדרים
 על גבי תורה עולים וכן לבטל המצוות חלים ואין כן בטבועה
 יען כי פריהם מאותם נעישות ואע אומר באולי כי אין זה
 הטעם לנדר הבאי ולהבירם שאין בהם ממש ויירצאן שאין
 נדר חל על יחזור ואין מאשר בינה שלמה נדר ולא ידע
 מה וארון הכל אשר בידו הכל יודיע בסתום חכמה אמר
 עכל חדריו מתוקים מובטח למשכיל בעשן נדרים וטבועות
 ופי בהיותה מטטה גרועה לל כי כל טבועה חסר וין וותרה
 המלה על כל הבטלן שהוא וועיקרם הוא וההא הכוללים
 כל הטבועה ומטעם שהתורה והמצוות הם בבטלן כמו
 שזכרנו בהדים הנדר חל על המצוה כי האדם הכלוב
 בבטלן הוא מטבע אך הוא והמצוות משועבדים לארון
 הכל ואין נדר בראשית ולא יוכל לבטל אותם ולפיכך אמר
 אין טבועה חלה על דבר טבועה כי אין דבר לבטל עצמו
 אלא דבר אשר חוצה לו ונבזה ממנו למשול בו ויש להתבונן
 בעשן טבועה שהזכיר בה הכתוב לא תשא ולא אמר ולא
 תשבע אבל הטעם כי עשן הטבועה להעלות ההא בון היות
 טבעה מחזירים וממסכמים לדבריו וכעשן עתה ארומם
 עתה אנשא וכשמים עשאה בלא בעלה דאוי שתפגע בו
 ההא שלא תנקחו הון ורומה א קרוב ברכה לבטלה וכ
 וכאשר נכיר בסוף השער אלא שהטבועה היא היא
 להעלות ההא בון והברכה היא המטכת הון בהא ונדר
 להתבונן כי החכם עקר הנדר מעיקרו מפעם כי החכמה
 מאין תמצא ואי זה מקום בינה ויתבונן מזה כי הפעם
 מיפר נדר אמת בדברים טבוע לבינה כדרך והוא
 ימשול כך אמנם ביום שומע שאז הוא עומד בממשלתו
 אם ירצה להסכים על ידה ואולי שאין נקקין לאלהי ישראל
 כי אמונה אומן אלא שאין תופסין להלכה הנה מבואר
 כי האדם כולל הכל ומתגלי קיום הכל ואם כי מעין תרין

ידועה
 טבועה
 והנדר על דבר שאין בו ממש
 לא יקום מצוה אם לא ירא חכמה
 ויהא בידו וכדומה לו אין נדר חל
 אפי' נדר על לא ידעמה אמת אין
 והאין יהיו אמתה מהבטלן מטעם
 ולקחת חל אה לא כדבר
 הפס' שהיא ליעלה ממנה
 אכל טבועות אין חלות
 על המצוות

לדבר גמל בעל אקר

אע"פ שהלכה שנדרין לא
 ידע ללג מן הדין מה
 שאין נדרין הם

חוקין

ענין הניד כי נכון שלא ישתה יין ולא יטמא למתים כי הפריש
והויד עצמו לנמרי ממקום היין והטומאה ומפני כי הפליא
לניד ניד ראו הוא להיותו קדוש ונתער לא יעלה עכ
ראשו כי ראשו לראש עליון ובעד שעה בדאשו מעבבו מ
מלטהות יין אבל ענין השבועה עיקרה בבנין והאמר
מורה מלת שבועה שהוא מלטון שבעה ימים נמו במלה
עצמה כי עיקר השבועה בפועלים שהוא דף ולכן נמשך
בו וין היא הון באמצע המלה רמז לנין שהוא הבליח ה
הת' כון רמז לתת והיא הון שבין ד אותיות שגם היא ב
באמצע והיא כער שש קצוות והיא שבסוף התורה רמז
לנין שהיא ג' אחרונה לבנין אחרונה בטס ובחיבורה
למנין ששה שהיא הון הדי הם שבעה ומפני שהשבועה
בבנין והאדם כלל בו יאמר עליו כאשר חוסר עצמו עכ
דבר נשבע לטון נפעל וזהו שאם הכתו תמיד אחר
השבועה ב"ת ולא למד כמו שנאמר ב"י השבעה לי
באלהים ובשמו השבע ונרמו בכמובים האה שזכרע כי
השבועה ב"י הוא רמז לתת ונס באהים שהוא רמז לתת
והם עיקר הבנין ומה שאמר חסר נשבע לי בלמד עשט
לנידך השם והכלל כל הנשבע נשבע בטס שהוא כלל
הבנין והמדר טדר לי שהוא השת' ונתבאר למשכיל
כי הניד חסור חפצא כלום שאוסר דבר על עצמו והו
והשבועה חסור גברא שאוסר עצמו על הדבר ויאמר
בספרי מה בין נדדים לשבועות נדדים הנשבע בחי' הו
המלך ושבועות במלך עצמו ומעפ שאין האיה לדבר
זכר לדבר חי י' וחי נפטך רמז במלך הת' חסר בו
השבועה וחי המלך הוא השת' המוספעת לבנין ונתק
סימן לדבר חי י' כמו שבועה שהיא בטס וחי נפטך בנין ונתק
כלום חי הנפט וחי הנפט הוא השת' כי מהשלישית נ
נשאלה הנפט ונ' הבנין כאשר זכרע למעלה ולשון
הרמזן ול בחידושי שבועות שלו ופי מה בין נדדים לשבועות

שהוא קו
האיות

הפ' רמז לדת

לכנין הכי

יחית החי'

ואע"פ

לדי איהו איהו מביאן לתחיית המתים ומעלות האדם
 במעלותיו וכל להתבונן ירידת בנעותו מדרכי קוט וולא
 עוד אלץ שיטמא מתעטו ותהרחקות כרת מן האהים
 אשר נתנה ותידון בניהם הנקרא נהר דיטר עהר יוצר
 ודע כי כמו שברא האדם התחילון עם חטתו סדמות עליון
 היותו לבשר אחד בקיום העולם קבה שתכלות ג
 נשתלטה נשמת האדם מהטות אשר זכרנו ר"פ זכר
 ובה דרך ר"פ העליונים הזכר מן הזכר והנקבה מן
 הנקבה היות להם הגפס התחתונים למרכבה לתחת מן
 הכח א הפועל כאשר יזעצא בדי הגוף שהם כלי העש
 ומטבנה במוח שהוא המקום הנכבד שבאדם ומהמורח
 נמשך החכמה והתבונה א הלב לחשוב מחשבות ומטס
 א הכליות היועצות לגמור את המחשבה ולהמטיבה
 א האברים ולהוציא המחשבה א הפועל ואין שלימות
 הנשמה זולתי בגוף מפע שממט תוכל לזכות א המחשבה
 המעולה ואל תחלה ויזכה גם הגוף בעדה לחיי העול הבא
 חס ימשך אחריה וכאשר תתחבר העש עם הגוף בדמות
 כזו לתתחבר עם המקום אשר נשעה מטס ומטס יתבונן
 המשכיל אהבת הנשמה בגוף והצער בהפרדה ממט כ
 היא לא תוכל לזכות זולתו וחיבורם היא שלימות ואם
 יזכו שניהם ראויים להתקיים לעולם וכמו שהזכרתי ג
 בזושי המעלה בעולם חבל כאשר לא יזכו אין זוגם עולה
 יפה ויפוד העש מהגיה וידוע שניהם בענין המשל
 שהזכירן מן החג והסומא והסומא רמז לגוף והנשמה
 לחג כי אין לה כח במעשה זולתי הגוף והגוף רמז לסומא
 שהנשמה מנהגתו ואולי ירמו המשל לדיניהם והוא על
 ענין צדיק ורע לו וכאשר זכרנו בטעם כי קיום הנשמה
 ראוי הוא מה שיצט מורכב והוא שכל פשוט ואיט נפסד
 ולכן תתערף ותתגלב עד אשר תמצא מקום ליה להיות
 לה בן זוג ראוי לקיום שניהם וכבר רמזתי בהדיסה כי

גוף ה' זכר וי' נה

ואם

ואם השלמה

ואם

[

מזנות טמאים באברי האדם ובגידיו רמזו חיבדים כעך
רמזו מצות השמחה לשלי מן התורה דרך אהבה וטובה גרי
כעך טטה מצות לוח העשה המשתלשלים מן העורך הפי
עור הדאה כי צורתו הנבדרת טזכרתו כלולה בי ספירות
כיברזשו החכמה והתבונה שמטכנס במוח כעך הטטה
והטטה והדאט מקבל חוהם בזרועות הפלאות למעלה
ולכן עשה לאדם י חיבעות ידיו ועשר חיבעות רגליו
לזכרון ומה טזכרתו בצורת האדם יתבונן על דרך הא
הצמח מה שהזכרון ול בסעדרין בפסו כי קללת חללים
תלוי מטל לטען אחיס ול ומפע טהעשן ס מתעמארת
היזרמה ומרץ ישרא וכאשר יבאר ענינה וטרטה למטה
בעטן החלול והטומאה ויגרום העטן להפסד האוויר
התחתון והוא קללת הארץ והוא עטן כל הטמאות והט
והטמפים ומפע טהשתלטות האדם וצורתו מדמורה
עליון אשר הוא יסוד הכל ופועל הכל דאוי הוא גב היותו
עבין מוטל בכל אשר תחת הסמים וס דאוי היות בח
בחירותיו מסורות אחרי רצונם כי הוא המלך בצמח וס
וכאשר יתדמה האדם לקוט בעטן אשר יתבאר יהיה הא
המלך מוטל בכל ויראו מלפטן כי טס ס נקדח עליו
ופחדו ורלו וכאשר יבחר בדע יתרחק מן הטס ויטלטו
עליו חית הארץ והוא ירז מפנהס בעטן נמשל כבהמות
עמו ולכן דאוי לו לאדם בכל עת להדמות לקוט בככ
דרביו כמו שז"ל מה אני חטן חף חתה חטן מה אני דח
אף חתה רחוס וכו כי בניט ועפטו מהשתה הנקדח רחוס
וחטן וקדוש וטהור ודאוי לו לקדש גפטו וכל ב אבריו וככ
מחטבותיו ויבדו ואת כל הדרך אשר ילכו בה לכבוד
הדמות וכבר הזכיר זל עטן מעלת האדם זריות מביאה
לידי זהירות זהירות מביאה לידי פרישות פרישות
מביאה לידי טהר טהר מביאה לידי קדושה קדוש מביאה
לידי רוח הקדש רוח הקדש מביא לידי נבואה נבואה ס

ג

כעך הטטה
טטה

המלך המלך

ומלך

פ ויכח

כפליס ולכן חס ילכו ישרא ויניחו את עתמה מבית הטס
 ויכנסו בבית עבדים ויעבדו חללים אחרים חסר עבודתם
 עו ויטמאון את עתמם ואת הבית חסר עלהו בו כי בזה ה
 תהיה המינקת נרדית בסלוק השפע חסר הוא חילול הטס
 ותהיה מיה פונעת בהם זכן חס זה העשה הוא יחיד נחקה
 ונכרת בן הבית ההוא והו הטעם שהע מקמה בעיברי
 עו חסר המקנה באשהו שהיא מזה תחתיו כי לא נמצא
 קמה רך בעו ולא בטום חטין כל כך כמו בעו והנביאים
 המשיגו לישרא בעבדם עו לאשה זונה ודרשו ולא התורו
 אחרי לבבם ואחרי עינם זהם המימת והזמת' באשר
 הזכרתי בהרים וכן חס ילך הבן ויגלה עריות מות יומת
 בחדון חף ומפע שנשאל של מהזוג הנבדד הטהור והקדוש
 ובאשר ויניחו זרעם שלא כדרך שאר חו בזמת איש חו
 באשה שאינה מורע ישרא יבלבלו המעיטת חסר הם מיה
 טהורים ויקלח לוס ובמשת איש יטמא הזוג שנדרוון בדמות
 עליון וא ועוד מכריחים את האיזוןן להשתקה עמהם
 בהיות שלם במנהגו טהור וחק כי בעתים זרעם לבני
 הפלגשים שמתאיים בית המקדש לחול וחול על כלעם
 הרשע שאל אהיהם שונן זימה הוא כי בכל חלה היא
 ההשתנה דמיון עו זכמ שזכרתי בהריסה כל מקום טנ
 השחיתה חיע חלם דבר ערוה ועו ועל כל זה נאמר
 המכשירים חיותי על פני ועו כע שיקח הטס ויפקוד עון
 הבן חס יעבוד עו ויגלה עריות במדך הנבחרת חסר טס
 ביתו למה שכתו הנס לכבוש את המלכה עמי בביתו והו
 שאר מדך ישרא חיוה כשאר ארצות כי לא תסבול עו
 ועלוי עריות כי תקיח ממנה כל עשה חלה מפע היותה
 קדושה וטהורה והשכינה שורה בה חבל האומות בעבדם
 עו במדעם ועשים עלוי עריות לא תקיח אותם מפע היותה
 עמיה מרד הטרים סובלת טמאה ואם יעשו כן במדך
 ישרא תקיח אותם באשר קמה את העמים במלות סתום

יהיה

כעו

מחט

מחט

א ד י ו ע א ל א
 ש ב כ ד ה ו ז ח ט י כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

מחט

מחט

אין המדה רך פעמים ושלש ועל ארבע לא ישיבה ונסתפק
 כמזמזם וטובה על כל פנים להקנות או חולי לזאת וחדון
 לעולם או חולי יזמן להמקום כפי עמידתה עד זמן
 התחיה ובחך הידע: ומה שימרן בקיום הנפש לי הדין
 לעולם בנשמות של ישראל מפני שנתה לט' ממקום החיים
 כחשד בארתי לנפשו בטוב תלין קרנש ודוס בכבוד
 ואם יש משרא שנהגונס לעולם כמו המינס והמסורות וכו'
 מהגו היא לא תכלה וכמו שלמון שרונס לעולם מורה על
 זה אבל נפשותן של אומות העולם אשר מעד יוצק שהיא
 יסוד הטדים יסודס כאשר יתבאר עוד בהפרד נפשו
 לתדבק אל יסודס שהיא גיהנם ובסוף הזמן תכלה ותפס
 בהפסד יסודס אך חסדי אומות אשר קיימו הו' מצודת
 כגון עז בע עז לא יקפח טכרס מפני שקיימו מה שקבלו עליהם
 נטחו במשכנש הדיו ליהם: אמנם כבר אמרו שלא יקבלו
 עליהם אלץ כמי שזיט מצווה ועושה ומפני שהטת הוא
 יסוד נשמות של ישראל ונשתלשלה ממנה דרך אמת (וא'
 ואמורה שהם הפושלים כזמר וזרע כבר לכן נקראים
 ישראל בנים למקום כמו שז' בנס אהם ליע' אה' כס' ביהם
 זרע השלום שהוא יסוד אשר זרעו בביתם שהיא העשר
 הנקראת בית והנה היסוד חביהם והע' המינתקת והטפוח
 המגלות אותם ומפני שהיא נקראת ישראל נקראו בנה
 על שמה וכמו שיזול חיה אחת יש בדקיע ושמה ישראל
 והנה ישראל מלרז בבית השם והם הדבקים בו וזהו הטעם
 לבחור בישראל להיותם סגולתו וחלקו מכל עם כענין שז' כי
 חלק י' עמו יחנ' וכל' כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגולתו
 ולבך נקרא ה' אהי ישראל ובהיות ישראל בנה השם וחלקו
 מן הדיו שיעולם חביהם מוצרות ביתו אשר הם התורה
 והמצוות אשר הוא רמז לנ' שהוא הבית כולו מלב' נתיבו
 חכמ' שם כמו שבארתי בשמות והוא שז' מורה ק'
 קהלת יעקב ובה' עוד להחיל אהבי יש ואותרותיהם

סו
אחד

סו
עבודתה

סו
עליו

יחף זי

2.2 3.2 2.2 2.2

ב

סו
קיים

אוס וביא

בין כ' היא כולה

עם הבנים זמן השם עומד עמם ואין בורט חותם ויבא
 העשט ויטיל וזהמא על חוה ויטמאנה וזה טעם חרבן הבית
 והארץ זבית המקדש וירושלם והדיסתן ונלאת ישראל
 בן החומות וזה עבדים המקבלים כח מן הזוהמא ההא
 ועל זותה תרע הארץ ותחת עבד כי ימלוך ותחת שפחה
 כי תירט גבירתה וזה הענן שאין השם טלם ואין הכסא
 טלם וזכיל מלך פן הארץ נשלך ממלכותו כענן שזמם
 השלך מטמים ארץ תפארת ישראל כלום התלת השלך
 ארץ וכזיל טעמם נשלכו ועל זה אמר יהושע בתפלתו
 ומה תעשה לשמך הגדול אבל בזמן השלמות בהיות כל
 ישראל בארץ ויקיימו שם כל התורה כולה ויהיה להם
 מקדש ומשיח שיהיה מלא חכמה ובינה ונבונה ויהיה זה
 השלם בארץ והנדין טעמו כתיב ביום ההוא יהיה
 יי אחד ושמו אחד כאשר יתבאר למטה ועל הזמן ההוא
 נזכר ועמך כלם נדיקים לעולם ירשו ארץ ולא תקיא א
 חותם כי ימחה מת זכר עמלק ויתבעל היצר הרע והשם
 טלם והכסא טלם וזמו טוהרת בטעם ונתבאר הנה כי
 ישראל עקר העולם וקיומו אמנם יש להתבונן למה אמר
 הכתוב יי אחד ושמו אחד והענן כי בעוד העולם הזה קיים
 עולם ועד לא ימושו מלהעביע בדחמים ובדין בטבעו של
 עולם אמנם בזמן השלמות יתקדו הכחות והברכה מצויה
 בעולם ככונת החלת הבריאה כאשר בארתי בטעם אופע
 היחד השלם שיהיה בזמן ההוא נזכר בו יי אחד ושמו אחד
 כי הפועלים עוים פועלים אבל בהפסד הזמן והע
 העולם באף השביעי שיזוהו אף הוץ יום שכולו
 שבת והפועלים בעלים ממלאכתם אז יי ושמו אחד
 והיו משהמשים בכתר אחד אמנם בסוף הדורות הזכר
 יהיה טהר בעולם ויתעלה הכל לחיותו כאשר יתבאר
 מעין ואחד שבארתי שאדם נבדא ברמות עליון
 כמו שז עשה יחס בתלמיט כדמותיט דאיתי לרבר

לפי מה שכתבתי

לפי מה שכתבתי

לפי מה שכתבתי

לפי מה שכתבתי

לפי מה שכתבתי

וכאשר יתבונן מה שבחירתו תהי' כולל מכל מה דאורי לכן
 לעבודתו חת אביו וזאת חמיו ונכון בעבודתו אלהים אמתים חזן
 שלמות העבודה כי חס בחוץ ובבית הבחירה שהוא מכון
 כעד חוץ החיים אשר שם ומלכותו וכאשר הבין יקרב בחוץ
 חו יכון בחוץ כן העבודות בחוץ עבודתו פסולה ומפגז
 הקרבתו וכאשר ידאון היומונות והי' דרע והטען במקום
 העבודות העשיות בחוץ כענין שעבד המשתלח ופרו'
 חדומה השרפת בחוץ ועבד' ע' כמותם ולא ידע כי ג' ג'
 הכונה להעבד רוח הטומאה שלא יקטר עליו סגן הח' חס
 והס' המאכלים חלקם בחוץ מאות הטעם ית' וזמן כוונתו
 חלקם ית' כוונתו לטעם ית' הנבדד והוא המחמק להס'
 למעשה פיהם לרבר טוב על בנין אבן בשיור הקרבתו
 טמא עתה בפנים וה' לא יהיו מונס יזנתו כמו שעשור
 זאת היא העבודה השלימה מפע טהורה טלה בביר'
 השם מקום קדושה וטהרה ותן לבך בענין הבחירה כי
 הענין עמוק מאד ושרטה ג' וזמן כ' הע' עקריות ישרא'
 והיא כלולה בתורה ובמצוות וכן עקריות חרץ ישראל
 והנה דורש אותה והיא ח' וירושלם ובית המקדש כמו
 שדרשו בפסוק בקרבן קדוש ולא אכזב בעד נשבע
 ה' לא יבוא בירושלם שלמעלה ע' שיזכר בירושלם
 של מטה והיא המזבח העליון ואם כל הקבר בחוץ ישרא'
 כחילו קבור תחת המזבח וכאשר עמד ע' במרכבה
 וכן עקרא בית א' כי היא בית הנה' העקרא א' והיא חבן
 טהרה שממנה נשתת העולם וחרץ ישרא' וירושלם ובית
 המקדש והמזבח שלמטה כעד שלמעלה והוא בזמנע
 העלם כעד קו' היא מצנע המטפיע עליהם והתקן העל'
 העליונה היא בג' עין והיא תקיף עבדי ע' וכל החוטאים
 ולכן העין חטון סלטון א' השירה ולא יחטין זבעבודת
 הבנים קורא בטלום - המג' לת' ונמשך עליה חוט טל'
 חסד ובסדרחונם יעזוב הטעם חת הידן ועדיות המ' קור'
 וזו חת

סו
לך

וכי תאמר מה
 מונע אותך לומר כ
 את מקדש בים בחוץ

כי אל אעב ולא אעב

סו
קור' הטהור

עקרא
 חסד
 חסד
 חסד
 חסד

באמצע הדאס כעך המוח שטס מטכנת המחטבה והא
 עיקר מוחו של אדם ומכאן יוב שיהיה שהוא התנת מנר
 תפלין על הדאס כי כד ידעת כי התנת הוא עיקר הידס
 השליון ועיקר האדם הוא הדאס והדמועות המקיפות
 מנת הדאס רמו כי התנת הוא עיקר הדאס והוא עיקר
 הכל ומקיף את הכל או שהוא רמו לקביעות הטפע הב
 מן הדא להמשיך א כל הבטן עד הע הנרמות
 בקטר של תפלין העשוי כמו זלת לרמו אליה כי הע
 עקדות זלת מפע כי הוא השער לים ויא כי הע עקדות
 זלת מפע שהיא זלה שהיא נריכה לקבל מן העקרה
 הדומות לתת וזינה נזונת רק מטל בעלה זאין תשוקת
 ומפע שהקטר רמו לעז רזל בפסו וראית את אחורי יולט
 הדאס לו קטר של תפלין והע עקדות אחורים והיא אס
 הדאס הם למשה בבקשו הדאס נא את כבודך ודזל ויש
 ותמונת יי ביט זה מדאס אחורים ותמונת יי היא הע
 הנה שז פרשית על הדאס שהוא מקום הזכרון כעך
 זי והקטר שהוא כעך המוח אחרי הדאס הוא להיורד
 משמר לזכירה והנה הזכירה והשמירה מקיפין הכל
 ושן של ז ראשים מימין הקורא ושל ג בשמל הקורא
 והס ז ראשים כעך הבנין אשר הם ז ימינים וג שמאיים
 הימינים חזני והשמאיים פהע ואמר ימין הקורא ושמל
 הקורא מפע שכונת המצוה היות האדם מעטף בה
 ולחשוב החילו עומד לפעקוט ושמלו כעך ימיט וימיט
 כעך שמלו והוא מה שאמרו שלן יסיח דעתו מהס
 והרצועות היורדות מן הקטר למטה מכאן ומכאן
 רמו להמשלת הטפע הבן מן הדאס
 ורזיתי מי שכתב שדמו הדמועו לעמים העה ענן תפלי
 של דאס אבל תפלה של יד והענת היא כעך הע
 לרמו כי שס מתיחד עם הכל וכלולה מן הכל באה
 הקבלה היותם בית אחד ולכן עקדות כלל כי היא

הכל

הכל יבטכדו שהוא הש
שמו לקרא שהוא הנוכח הוא

הכל כי גם הו ויש
הס כמבלי בה ונתע
שריז מוטמנת על

הקטלן כעך יי מחת ה פרטות של ראש ושל יד בנס לראש ובית א יד הדו יי

בענין תפילין והנחתן ומקנת תיקון וממט יתבאר מה
 שארזל שהבנה מנח תפילין וכן מה שיאמרו שהבנה מתפילין
 ודע כי הטעם מפני כי באנימותה נרשמו בה לזכר עבודת
 חכמה הכוללות כל ענין כמו שבארתי בשמות כי הרה
 שהיא רחמי צמורים ואין בה הערבות דין אין להרהר
 בענינה לפיכך נקראת הטעם ראשית כי היא ראשית ה
 הראשים וכן בכור כי היא בכור לכל הכחות והשם היא
 יותר בראשית ונקראת ביעה להתבונן כי הוא המלך העליון
 אשר ברא וחדש כל יש מאין בלי טבע ומעבר אך בימות
 ובחפץ ובכחו ממשיך הפועלים לטעת עתה ולהחליף
 ומעט כי הוא כח הכחות ולכן נקראת אהיה כח שלהם
 והיה שהיא החסד שאין אהבה והתבונן שהיא הפחד
 נקראת יראה ומפני כי בוד מדות האה לללו כל הענינים
 הנמשכים בעולם עני הפועלים כי המלך עליון פועל בחכמה
 שלפניו עני מדותיו הנבללים ביהמן ושמה ביותה הקבלה
 בסיני לכתוב ארבע פרטיות ולבניחם בוד בתם הראשונה
 קדט לי כל בכור כעב הטעם הנקראת בכור והיה כי
 יביאך המספרות ביציאת מצרים הענשה בל טבע
 מערכת המזלות והיא כעב הבינה שהוא העץ הנצוח
 אשר הסמיך צוולה לתפלה הדומות לנע לתפלה הדומה
 לתהי ונאס ממצרים בטיעי טבע במסות ובנפלאות
 שעשה עני מחנה והפך אז סדר המערכת כי בעסן
 שיצו היה עולה מזל טלה והוא מזל של מצרים לפי
 דעתם והיה עולה בכח ומהמטלתו ולא הועילם שליטת
 טמע ישרא והיא פרטת היחוד והיא כעב החסד הנקרא
 אהבה וכתו בפרטה ומהבת יג רביעות והיה אס
 טמוע כעב היראה וכתו בה וחרה אנה וכעב התפאור
 הנקראת הבנה המקבל מזל מדות האו והוא המנח
 כעב זה האדם התחתון הנבדל ברמות עליון מנח
 פרטיות חלו על ראשו הדומות עליהם והוא מנח אותם

אונם הוסלת לו
 ענין הוא טלה

הבין שמהו

כי טעם

והנבילה

מפני שצריך לרמוז לע" שנתנה לראש פנה אבל יניח של
 יד תחלה כי הוא עיקר היחוד כי היא חוללת הכל ושם
 מהיחוד הכל ומפני טעם הע' מיוחד בלילה ועקר דעת לילה
 וכמו שאנו הכתוב וזאת המאור הקטן לממשלת הלילה
 ואין חשך משוך כל כך לא יורו להנח תפלין בלילה כי
 אין לבטל מה' של עולם מפעולותיו וכן מי שיזמר
 שבת לאו זמן תפלין הוא והוא הלכה מפני שהשבת הוא
 רמז כי חשך לילה והוא מעחה לח' ע'למים והכלל כי
 היסוד הוא החיות וכנסת ישראל היא בת זוג לשבת ובה
 נפש יתירה ואין מצות תפלין רומה למצות צניעות
 שמתעטף אף בשבת מפני שהצניעות רמז לע" שהיא
 כולה בכל וכענין אשר זכרנו בהדיס' ורומה קרוב
 לענין השבת אבל התפלין חייב רק המטבת החיות על
 היד והשבת היא עצמה אורה וכן אין ענין התפלין רומה
 לענין המילה שרוחה שבת מפני שני זברים היא שהתפלין
 הם חוץ מן העץ ולפעמים אפי' בחול פטור האדם
 מלהניחם כמו שאנו עני להם או חולה והב' שאינו
 במים חלל לרמוז לחבור ולהמשכה כמו שיזמרתו ואין
 צורך מזה בשבת ש'כ' ושמור בחבור א' והוא האור
 בעצמו אבל ענין המילה שהוא בעץ האדם ורמוז ל' ב'
 להשלים בו רמות עליון ולסמוך הזכור לשמור כאשר
 הזכרתי למעלה בתחלת השער נכון הוא לרחות ארץ
 השבת בעבודה וכאשר יחול יום ה' בשבת ולא ימול
 מחלל הוא את השבת וראוי הוא להבדיל מן השבת ו'
 וכאשר ימול בשבת בו ביום הדי הוא מקיים את השבת
 ומשלים את הענין בגופו וכולל את עצמו בו כמו ש'
 שזכרתי למעלה מכאן יוסף למשכיל למה אצל הכתוב ב' ב'
 אזה היא ביע וביעכס' אין ראוי שיזמור את השבת אלא
 ישראל והם הראויים ליום שכולו שבת ולא יכרתו ממנו
 וזו פי' גי' ששבת יום מן הימים חייב מיתה בעבור שירצ'

וזוהי הפילגש בגדי לפי שהתפלין
 נקראו אורח ולא היסוד חידו ית'
 ועל כל זה כד' לחבר יסוד עם פ'
 חול בשבת אין צורך כיוס טלש

ענין

כ'טאור ונכו

כלולה מהכל מלבד עתבות חכמה ומפני שהיא כלולה
 מעתבות הטוה עקרות כמו הטובה ותהרות על היחוד
 ושהיא פועלת על יד כולן חין בתפילין האה רחן בית ח'
 ורצועה ח' כי מידו הכל עהדי היא כלולה מן הכל והיא כלל
 הכל כי חין בכלל לא מה שבפדט' **וענן הנחתה**
 על היד כנגד הלב הכל רמו לע'

העקרות יד' ולב' והקטר הדומה ליוז' חמו איה כי הוא
 רמוזה ביוז' כמו הטוה כמו שאמרונעוץ סופן בתחלתן
 ועל ענן תפילין של יד אהל הכתו והיה לתות על ידכה
 האות רמוז לסוד' והיד לע' הערמות בהן זרעו במלת
 ידכה לרמוז א' השמא' כי ה' גם הע' עקרות שמא' וכלל
 הנחת תפילין של היד הוא להיות שלום בחי' והוא ה'
 האות על היד יחך שנרמוז בתיקוים הענינים שזכרתי:
 ואמר רצועות שחורות הלכה למטה מסיני לרמוז לד'
 לתעלות הענן ומפני שהתפילין של יד ושל ראש ענן
 אחד כי גם בשל יד נכלים כל הפרטים שבראש כמו
 טכהבתי לכן על במסקנא כי תפלה של יד חנה מעכב
 של ראש ושל ראש חנה מעכבת של יד חמוס מי שהנח
 טנהם יחלוץ מחלה של ראש שאם יחלוץ של יד יראה
 סקונן בנשישה חבל בחליצה של ראש חין חטט' כי
 עדין האות על היד והחבור טלס' כי כך אמרו בשו'
 שהטוטפות בין עיניך צריך שיהו טתים: הנה מבואר
 מה שדרול שהכה מנח תפילין על הראש ועל היד מן
 הכתו שאזל נטבע' בימינו ובזרוע שווי' הימין הוא
 החת' והוא הראש ולכן חזק בימינו חלו תפילין שבראש
 וזרוע שווי' היא הע' העק' ראש זרוע' והיא הע' והיא יד'
 ושמא' ומסתן יוכן כי קדושת תפילין של ראש גדולה מסל
 יד כי מעלת הימין על השמא' ולא יעשו משל ראש של יד'
 חבל משל יד יעשו של ראש כי משלן בקדש ולא מורידין
 ומי טרונה להנח תפילין שתיקן לו ינח של ראש קודם

יד כחה
 ש"

הוא
אמר

לאותיות: הן אין שלום בערך: הן כלום יש עבד שמתן שלום
 לדבן: הן מעפ"כ היה לך לעגורע מיד פתח ואמ' יג'ל ב' נן
 כח"י ומלת יג'ל דומות על החסד הנקראות גדולה: וכח על
 התפארת ושם של אר"ע על הע' והתג' הוא כח הע' וכנע"ר
 הסת' שיהיה הכ"ח של אר"ע ומשיך מן הגדולה ויהיה חש"ח
 משוך על הע' שהוא רבו של משה והוא הג' שהזכירו בכזן
 וענן העזר הוא התעוררות להמשיך היס' יק שהזן השלום
 בעיר שהזן הע' עוד אמרו בל' ישמעא כטובבס לפע' ו
 ולפעט דאה אכתה"ל הטר הקדול והוא טר העולם הן ישמעא
 בע' בדכ"ע מיד התפלל ואמ' יר"ה שלבטון וכו' ויג'ל רחמ"ך
 על מרותיך וזאת היא הברכה והוא ענן כל התפלות
 והברכות כזטר יהבאר עוד בתפלות: ומפני שהדברים
 העליונים יתעוררו בהתעוררות התחתונים: לכן כל צדיק
 המתפלל ומבדך כראוי ובכונה: הן לו עזר לש' בפעולתה
 ובענן העזר רוכב שמים: סלוא התלת הנקראות שמים רוכב
 על הע' שהיא כסאן בעזרתן של ישראל: או לוא שהעליון
 רוכב בהת' הנקראות שמים וממשיך לין מחסדו: או נוס'
 כיהט"ס רוכב בעזרתן של ישראל על מרכבת המטעה שראג
 יחזקא שנקרא שמים והם השמים העליונים בפרד"ס
 כזטר אוזכור במרכבה: או נוס' כי הע' נקראת עוד וכזטר
 זכרתי בטעם שהיא בעזר להט' והוא עזרתן של ישראל וה'
 והשמים רוכב עליה: כי היא כסאן: אמ' באג'ה ישל'
 ערך מקד"ש אפי' הדוח צריך עזר: והוא התעוררות ויכול
 ענן התעוררות והעזר שבארתי: מה שאומ' שאין הברכה
 מתויה וחלה חלא על דרך יש כענן לחס הפעט וכענן ברכ'
 אישע וענן כד הקמח לא יהו: ואמר כל מי שאיט מעי'
 פתיתין על שלחט איט רואה סימן ברכה והוא בעת ברכת
 הסגון: כדי שתחזול עלון הברכה: והנה תוכל להטכיל כי
 התפלות והברכות חיים רק לתועלתה"ט כי בעליונים חין
 חסרון רק אחדות שלימה ומולד הטס ופעולתיו וכחותיו ו

לרמוז כי הוא גם ישכון בכבוד במעוזו ואין צל מס
 ישתדל לטובת ביום הטבת עמנו בעבוד שירתה להשת
 להשתמש בכבוד מלכות ואיך ראוי לו כי לא ישקוט בו
 ולא יעח בו לעולם ^{והצבור} ^{התב} בצורה שאמ
 מעין שהבנה מנח תפלין על שר הפסע נזמל ששמו
 כשם רבו און שמא ישרא שהזן למעלה ממנו נוצל מן
 הסבה העליונה ויש בו כח העליון והוא הנראה לו למטה
 והוא שערצה ליחזקא כמראה אדם עליו מלמעלה והוא
 שערצה לעבידים אבל עלת העלות לא נראה לשום אדם
 לא בימין ולא בשמאל לא בפנים ולא באחור וזה הסוד
 במעשה בראשית כל הידע שיעשו של יוצר בראשית
 וכו' והוא שאם עשה אדם בתלמט כדמותו וכו' עכל
 ולא הביטתי תחלה כוונתו כי היו רביו עמים הפך
 דבריו ומחכ דקדקתי והענין והיודע בענין שרמור
 בה כבר יוכל להבין כן בדבריו ועמוק הוא וזאת
 ואחד שתשכיל מאמר זה שהבנה מנח תפלין תוככ
 להשכיל גם מה שאמרו שהבנה מתפלל כי לשון תפלין
 ותפלה ענין אחד והם לשון חיבור כאשר זכרתי והע
 היא בית תפלתו כלומר בית שהוא תפלתו כענין שנ
 ואנ תפלה כי משפיע על הבית מחסרו והוא ענין
 התפלה שהזכירו בו שאם ויעלו רחמך על מרותך
 כלומר כי הכל תלוי בשרא שאם יעשו טוב ימשוך חסדו
 ויהיה שלום בארץ והיא ברכת הכל והוא התענן
 הצדק והוא מה שאמרו שהבנה חפץ בתפלה יותר
 מכל הקרבתה כי התפלה היא התעוררות האהבה
 לחסד היודע לבין בה ובהתעוררות האהבה כראוי
 ימשיכה באמת ובאמונה ודע כי כל הדברים צריכים
 התעוררות מן התחונת כענין שנקרום י' לא קוראין
 לא אשר יקראוהו באמת וכן יקראת ואענהו ואמר
 במרצה כשעה למדוס מתאו להבנה יוטב וכוונת כהנים

הכין שהמשל
 ששון קדש שר הפנס מעני
 שיש לו קדש ויהי מפני ארון
 נראה לכל מעני

נראה
 הו
 הו

הו
 הו
 הו

הוא כסא לתשובה והוא כסא רחמים וכן אע"פ אמרים על
התשובה מלך יושב על כסא רחמים וכל מדה נקראת
שמים לטל מעה הימנה וחסא לטמעלה הימנה ח"ה הע' היא
כסא לכולן והתשובה שמים לבולם אמנם התל' כסא ו
רחמים והע' כסא דין והם עקר הכסמות כיהם הפועלים
והם שמים כמו ש' ד' כרסון רמיו וודטו בו ב' כסמות
א' לתורה וא' לדין וכבר זכרנו בטעם האדם כי הדחמים
היא הצדקה וכן נקראת התשובה יושב הכרובים אשר
יתבאר שר למטה זעל המרכבה הזאת אמרו לו האבות
הן הן המרכבה חברה חסד יצחק פחד יעקב בתור
מן ביסוד הנקרא חמה ומפע שהן האה הם חכלל ה' הע'
כלולה בתה ולכן אמ' שלא נקראו האבות אלא ג' והוא שנ
תתן חמה ליעקב חסד לאברהם וכן כה' ופחד יצחק היה
ל' חמם הע' שהוא תל רביע במרכבה היא מרת דוד
המלך אשר ממגלו המלכות ואיך נקרא חב מן העם
שאמרתי ועוד אזכור בו עזר ענין והכונה שיחסן המדות
האה לאבות הוא מפע שאברהם רצה להדמות לקוץ
במדת החסד דל' רצה לעמול חסד עם אנשי דורו כדי
להמשיכן לעבודת קוץ ולכונה הזאת קדבס א' ביתו ו
והחכילם והטקס והמשיך מתלבס לעבודת הא' ית' וזה
היה נמר החסד אשר עשה להם ומפע טעם הנבחרו
בחסד שהיא מדה טובה לעשירים ולעניים יחסו לו עו
המדה ההיא ומפע טגס היא נקראת מהבה חמ' הכתוב
ודע אברהם מהב' וכבר זכרנו בטמות טען ראו אברה
נחל בבהיר חמ' מדת החסד כל ימות היות אברהם ב'
בעולם לא הוצרכתי לעשות מלאכה שהדי אברהם עמר
טס במקומי והפחד שהיא מדת היראה אשר ממנה
הקדושה היא מדת יצחק ולכן היה נקרא גס הוא קדוש
כי הקדושה מביאה ליד ענה וידמות חטא ומפע היוקד ה' מ
מדתו ראו להיות עמק לזכור להציל כל חבין על כחו

והוא כסא רחמים

כפי שהיא זכרה על
הע' שהם עיקר הכרוב

לשם

ל' לחמה כרסון

ס' וחי' עק' לה' לאורה

פשוטים' אינם משהנים ונתבונן עוד ענין חיסור ברכה
 לבטלה ואחר שזכית להשלים השער הזה והתבונן ממנו
 כי התורה היא עיקר האדם מפני שהוא עיקר צבטן ואיננו
 לדבר בענין המרכבה כי התורה היא דמות פני אדם
 במרכבה העליונה כאשר זכרת

שער המרכבה

ענין המרכבה העליונה וכוללת מרכבת יחזקאל דע כי
 המרכבה העליונה היא היא מרכבת השם שהוא המלך
 ומרון הכל והוא רוכב על הבטן הנקרא עולם ומעט שהוא
 רוכב על כל הבטן לא יקראו המקובלים מרכבה זולתי
 זה שהם כלל כל הבטן ועיקרו וכאשר אמרת בטעם
 שהן ראשונות מן הבטן הם כלל הכל אך בפדע הם ז'
 כי התורה היא דע והנה עיקר המרכבה חפצתו וחסו
 הוא פני ארצה מהימין והפחד פני השור מהשמאל והתורה
 פני אדם והע פני נשר ובעבור היות התורה טהה לימין
 נקרא גם היא ימין והע העטה אל השמאל נקרא שמאל
 ומפני מעלת ימין על השמאל נקראת התורה פנים והם
 פנים המזידיים והע שהיא השמאל היא האחרים אשר
 הזכרת צדמרס ול ותמונה זה מראה אחרים והם
 הפנים שזינים מזידיים והנה חצי המרכבה ימין ושמאל
 פנים ואחר אמנם יחזקאל לא הזכיר מקום בפני אדם ופני
 נשר כמו בזר יה ובשור מפני שמקומם ועינים ידוע כמו
 שכתבת ידוע כי בכלל דגל חסד ע"ה ובדגל הפחד ההור
 צבתפחל הצדיק והנה כולם מרכבת ההטובה אך שהו
 הם יסוד המרכבה ומפני שהתורה עם כלל הבטן נקראת
 שמאל יען היותה מיני חסד הנקרא מים כאשר יתבאר
 עוד בשער העולם כי העין שבמלת שמים הוא שמש לכן
 נקראת התשובה רוכב שמים והתורה שהוא עיקר הבטן ה

חסד
 חסד

חסד
 חסד

המלחמה וזה שאל ותתן לי ששך וכן אולי מעני
 והחן ישיב משגיב וכן פשוט זכרה כלל דין הכללה בכל
 הן חבות כמו שהאבות הן הם המרכבה ובתפלה יאמרו
 הגדול תבור והטרא וכן במקומות הרבה והטעם בזה
 שחין סגין סדר העיבוד לא לכל ולא בכל זמן כי מזה
 הח הפועל ומדקדקת בכל מד הקרב וכבר בארתי זה
 במריסה ויחד חשד ביארט כי האבות הן הם המרכבה
 נתבונן מיטע עטן עליהם הטס הנאל באברהם ועל אהיה
 מעל חברהם וביעקב ויעל מעליו אהים כי היא מנהגה
 בתחתונים והתשובה פועלת בעולם העליון והע' בשלחות
 יעלם העליון פועל בעלם התחתון ועל כן יש לך לדעת
 כי כמו שהתשובה חכב באברהם העליון כן הע' רוכבת
 בהסתלטת בעולם התחתון בהכיע מחטבתו המשיך
 עליו רוח נבואה ובהסתלקות הרצון מיטע נאמר ויעל
 אהים מעל אברהם ועולה א קדט הקדטים כעטן עליה
 אהים בתרועה וכן העטן ביעקב והעטם בכולן כי הרצון
 נמשך ומתדבק עם הצדיק העמו במרכבה ומיכה לו
 יתעלה למעלה למעלה ועלה עד לשמים ואל חשח י
 נמשך על פנו ועל העטן הזה אמרו לו הצדיקים הן הם
 המרכבה ידעו לומר מברכת השכינה כי מפעטיש צדיק
 למעלה במרכבה כמו שז וצדיק סוד עלם שורה הם
 השכינה על הצדיק התחתון המדמה הצורה ליוצרה כי
 מתא מין את מיטע וענור כאשר כתבת בפרס ומכאן
 יתבונן זה מה שכתבת בשמות המדות בספיר התטיע
 בעטן ציון וירושלם כי אם עיקר ציון הוא היסוד יהיה
 עייט כאשר בארתי הנה כי כאשר הטס בחד בציון של
 מטה תהיה היא מרכבת הע' וכאילו מתדבקת בציון
 העליון אבל עטן ידעת הט' ית סב ית במה שדרטו עטיון
 אה י' יוצא מאקומו ונ' שדרטו לו ממרה למרה יוצא
 ממל' רחמי ובין לו א מל' הדין ואמרו במדריש בפסוק

ישן מלכות יעזרת

כי התשובה נקראת אהים וכו' הם כי החסידים הן יקרה אהים

באברהם

בו מלמד אבא

שלא תהיה מדרת הדין שטוחה והע' היא המזבח שנעקד
 עליו יצחק ונעדרמן כופרז החיל הנברא בין השמשות זכר
 זכרע מן החיל ההוא בטעם זמנם המזבח ההוא הוא
 המזבח שהקדיבו עליו הדמוטונס ארס והבל ועח ומטח:
 והמזבח הזה הוא המקבל תחלה כאשר זכרע בטעם ועס
 צוה י' את הברכה ח"ס עד השלם בכות הקרבנות וכל
 המקריב קרבן הכוזה לעלות על המזבח הזה כאשר
 הזכרע שס זמפני שמקדש יצחק במזבח ההוא והיה
 עולה תגמימה טהור וקדוש וארץ ישראל מכוונת כער
 המזבח ההוא וכעט שאל כל הקבור בארץ ישראל כחיל
 קבורת תחת המזבח כאשר זכרע בארס לכן לא היה
 ראוי לצמת מארץ ישראל הקדושה והטהורה אל ארץ
 מחרת וכבר זכרע בשער הארס טעכל להתבונן ממט
 מן המזבח הזה אל ישראל העליונה זמרת היסוד שהוא
 היזמות היא מדרת יעקב שהיה חיש תס ושלם י' היה יוטב
 מהלם זמכרע בין חסד לפחד בין חסד לחסד זקע
 ומשלים את הכל והוא הטלום ועל המדרה זו חסד שהיא
 שהחיקען של יעקב חקוקה בכסד הכבוד וכסד הכבוד
 טכל לוא שהיסוד בעצמו נקרא כסד הכבוד והוא חקוק
 בו כיהוא צו' חו נומר שהכסד חזמ לכל הבטן שהיא
 כסד להתטובה זמרת יעקב היא עיקר הבטן וכבר
 הביטת צורת הארס שהוא חקוק בו והע' היא מדרת
 דוד והוא דגל רביע במדבבה זמנש איט נקרא חב כמו
 האבות מפני שמרתו צורת עקב ומין אורה רק מן החסד
 כי עמעה הלבנה ומקבלת מלמעלה זלטעם זה לא
 יחא נכ' חלה דוד כמו שיאמרו על האבות אבל יאמרו
 בו מן דוד כמו באברהם כי הע' היתה בת לחברהס
 וכמו שדרשו בפסו וי' בדרך את אברהם בכל והיא המע
 חלח שבאברהם היה המע חלוי בזרוע' מין כמו שזמנה
 חברהס אהבי וברוד היה המע חלוי בטל' מפני הכ

5

או טווח לביסן חקוק
 נל' בעקבות כסא כ טען
 סדרת. או טווח

פחות יתבאר עשה והטביעה מלת צמחמות על הכפורת מ
 גבול שני הכתובים דומות הכתובים היא לסימן בפעמויות
 הפסוקים שהם דומים וזהו שנתמר בו ענין הכתובי
 היה מה שנתלסלות עליון עד בית קדש הקדשים ובי
 הסופרים שבמקדש היו ששים כעפים דומות הכתובים
 שאלו דוגמא שלם ולכבועה המרכבה וכן לפורשים והם
 והם פורשים קפופים לשלם לקבל מן הכתובים העליונים מהם
 התורה והענין שנתקנה הם פורשים בעצמם למעלה וסדר
 זכרע בשמות המצוות כי חסד ופחד עקידים כעפים
 ודומות וכן שזמרת בבהר סודים שישן בשתי זרועותיו
 על ראשו ופרשתה כנפי הכתובים התחתונים כי הוי
 רמז כי גבוה מעל גבוה שומר וצופים עליהם ומפני כ
 שרמיותם א מקום היחוד נטוה מטה היות מקשר
 חותם ומפני שהיו מרכבת העי המלת צמחמות ביעהם
 והיא מדי והיא התפון חטר מטס הזהב כאשר יזכיר
 בשער העולם לקך היו טל זהב לרמוז אליה חמש בזרון
 היו מונחים האחות טבוחם שער הדברות ה בכל לוח
 רמז לעשר ספירות כאשר חזקו בעשיריות ובהוכו
 שר התורה הרוממות לתת לרמוז כי השם שלם שוכן עם
 וכענין שזמרת במקדש ראשון שהיא רובץ על המזבח
 כזרי כלל שהיה חטח מסוך ואף כי מטה ואולי כי
 בגבור ש עקד הסטק לכבוד ולתפארת נבחרו ולבניט
 אחד ממטה יהודה והוא בתלמי ויחד ממטה דן והוא
 אהליאב כי יהודה היה הגדול שבשביים והיה מלך וערמו
 בו השם הגדול ודן רמז לדן והנה המלך והמלכה והשם
 עץ לבתלמי חכמה ותבונה ודעת לחשב מחשבות וענין
 לערו אהליאב כמו שז וזהו אהליאב וליז אה בו שיתן לו
 חכמה ותבונה ודעת ופזטר השכיל יחזקא החיה והכרובי
 שזכרע השיג מעילוי לעלו החיה העליונה שהיא העי והיא
 המדונה הערזה לנביאים וממנה נראה כל ענין והמראה

הכבד העל כאשר זכר

וכתוב פזר כיה
האשוח סל

וירח א' חסד ה' ה' הצחח מלמד שירד א' השם ועשית כמו
וירח א' א' לם וכבר ידעת כי ה' הוא עקרא ל' וכל
הענין הוא שהחמס בד' ע' והיא הכרחה והשמחה כי
הכחות מתקבצות והכל בדחמס

וְסֵה מְרֻכָּבָה

הזאת משתלשלת מרכבת יחוקא שהיא מרכבת הע' וכן
אשר יש במרכבה העליונה ל' דגלס כן בהשלוטות
יש גם לזאת ל' דגלים והם הד' פנים שראה יחוקא פני
מרה חל' ה' ימין ומפני שזר מהשמא ופני אדם ופני שר
הם ל' מחטת שכינה מיכא גב' יא אוריא רפא' אשר הם
כח ל' מלכות כענין שן שר מלכי יון ושר מלכות פרס
וכו' ומהם מתחיל עלהם העפרדים וכענין שן ומשם
יפדד והיה לארבעה ראשים ובבהיר קראו את הע' שם
וכענין עשנו ל' עבשות לטלחן וה' פנים האה עקראים
שמים ומפני שהם השמים העליונים שנבדאו ומהם יקרא
ה' דגלס שמים כי הע' רוכב עליהם והם כסא ל' וה' וזה
הכסא הזה הוא לבעת הספיד ונתחתיו הדקיע שעל ראש
החיה זה הדקיע הזה הוא החיה אשר ראה יחוקא ומה שאה
הכח הוא החיה אשר ראיתי תחת אהי ישראל שפוטון
מראה שהחיה היא תחת אהי ישראל חייט שפוטון ש'
הכח יתן צד וידעה לומר היא החיה אשר ראיתי ומה
הכסא אשר שמה אהי ישראל וכל זה לדעת ה' דגלס
וה' דגלס אל לא חלק עליו בפשט זה והחיה היא היא
עליון אשר צדק בהדיסה והוא הלהט אשר הזכר
בשם והם שבתים אשר ראה וזמל ומדע כי כרובים
המה והם הפתחים בכעפיהם למעלה כמו שאמ' דוד
ע' ולתבנית המרכבה וג' לפורשים וכאשר אכוד עוד
וכענין בין הכוחים שבמקדש פורטי כפיים למעלה

ג' רבין ג' ה' ספר

ג' ספר יון
פיסקון חייטמן ספר

ואדום וישמעאל

נפי שם דגל נביא
נזיל ועשית

נפי שם דגל נביא

בענינה במכוסה ממך א תחקור: אמנם ידוע הוא כי היא
 סבת הכל: אך כוננית עתה לבאר מוצא יסודות העולם
 שזכרנו יחותם והסתלטותם והוא כלל כל העולם והוא
 שאומר המקובלים כי הדין לרוב עלויה ועלומה והיותה דקה
 מן הדקה נקריה אויר קדמון ועוד נקריה חין והם הרחמים
 הנמורים בלי הערובת דין כי הוצאתה מיין סוף ואולי כי
 עליה יזול והלא במאמר אן היה ל יכול להבדאות אן כדרי
 ליפרע מן הדשעים וכו' כי לרוב טובה לן תהיה בה נקמה
 ואם יש פי יחד לאגרה זה גם מנה א תען ידך והטה
 היא דין גם אתה לעמת זה ועקרא אש ונדך וארץ כמו
 שמבואר בשמות והטה כמכריע ועקראת מים וכבר
 זכרתי כי מעבירות המים היה העפר ולכן נקראת גם היא
 עפר ועליה נאמ הכל בז מן העפר והכל טב א העפר כי
 ק יהיה בסוף כאשר יתבאר בשמיניות ותוכל להתבונן
 כי היא העפר והוא הוה ממנה בהיותה כלולה מהשנה
 הנקראת ארץ והנה הטה כוללת הכל וממנה נמחרת
 הכל הנה באחת לך איך הדאטוטת כוללת כל כח והם
 חותיות אשם אויר אש מים אבל על דרך המקובלים
 שעשים בסיפורם הן הדאטוטת עטן אחד ומעמיין
 השתים קורין לטה עם הסתלטות עם כלל השתים
 אויר והוא רוח מרוח העכר בספ יתיל שהרי היא נקראת
 רוח לרוב עלויה ואין נל השנה שהיא תלה וכבר זכרתי
 שנקראת רוח אהים וחסד הם המים והם המים העליונים
 הנלווים במאמר והמשונה נקראת מאמר ועליו נאמ
 בפרש בראשית ואמר אהים והאמירה היא מבח המ
 המחטבה לפענ אמנם כל ספירה נקראת מאמר כדרך
 שאמר בו מאמרות נברא העולם והם הספירות כמו
 שיתבאר בעשריות והמים האה הם אותם שהזכירו
 בס' מים מרוח ועליהם אמ הכמו רוח אהים מרחפת
 על פני המים ומפני שכן נשלמה עטן הבריאה אמר

שם
 222

הין
 222

ההיז הוא הכרוב השני וממנה ידע הכרוב הראשון שהיא
היתה כדרך שאר הנביאים כלום שהרגש בתוכו מפני שהיז
כלולה בו אולם לא שידעו זה בנבואה במשה: ומס תשכיל
מה שאמרתי תבין מפני מה אמר ואדע כי כרובים המה
ולא אמר וארז כי לא הסתכל בכרוב הראשון: ותבין ענין
מדוע עלת אמר כי כרוב הארץ וירמא בחדה אשר תחת אלה
ישראל אבל אמר כרובים המה לשון רבים מפני שראה בכל
בכרוב השני וידע בדאשון ורבן זה: ואחר שהזכרת כי
דגלי המרכבה הם יסוד הבנין ועיקרו וכל ההסתלסלות
מהם חיותי להרחיב בענין ההסתלסלות והוא

שער העולם

ובו יתבאר כי כח התחתונים בעליונים בכלים ובפרטים:
כבר זכרתי בטעם כי שלש הראשונות כוללות כל כח וכל
ענין אמנם לחם מעלת השמים והעלמותם לא יזכירו
המקובלים רק השלישית שהיא כח הכחית ועקראר
אלהים על זה וכן נקראות חל עליון כלום כח שהיא עליון
על כל הכחות כי הן עמורים הם כחות העליון ומדותיו
אשר מעיגל על ידם עולם השפל: וזכרתי בתחלת
הספר כי יסודי עולם השפל שהם ג' בכלל וד' בפרט
כי יש להם שרש גדול ומפליא: ושרש הזה הוא שידוע כי
לכל דבר נמצא מוצא עד תחלת כל נמצא שהוא סברת
כל מסובב והאחריות מסובב משלפטו ושלפטו מ
משלפטו פנו עד המסבב הראשון ית שמו
שהוא סבת הכל וכאשר הוא בנבואים המסובבים כן
נמצאו הכחות העליונים בתחלת המחטבה היותם יסוד
וכח לפעולות הנמשכות מהם למטה: ולכן אין ספק כי
הן הראשונות סללות כל כח וכל ענין ולא תחשוב הן
לבר חלף אף הראשונה חלף שצין מעתיק ליטח ולירכן

120

דוחות

כל שיש ענין מוצא

שהוא הראשון והקטן

והמים התחתונים עקבות לפי שכל מקביל עקרא זכר
 וכל מקביל עקרא נקבה: וכבר הזכרתי כי הארץ שותה
 ממטר השמים: והנה לדרך השתלטות שבתבתי נאמר:
 כי על ה' אלהי הכל היה מן העפר והכל שב א העפר כי
 מטמס יסעו ומטמס יחט כי היא עולם הנשמות הנה עכל
 דרך זה תוכל להתבונן כי כל א כללה מן הכל מלא
 שם א מן היסודות הוא יסוד וכח לפעולה הנמשכת
 למטה ע' הע' ומה שבתבתי למעלה כי התחלת היסודו
 מהתשובה והיא עקראת אנוי^{היא} בעבור שהיא נשמת
 העולם השלישון וממנה לו החיים בענן אשר הזכרתי כי
 בארס ואמרת שהתשובה הוא חיי המלך והוא אשר
 נפח באפי המלך נשמת חיים להחיות בו נפש כל חי
 אמנם יסוד היסודות הנמשכות למטה בפעולה הם ז'
 רגלי המרכבה וכללן ג' שהם ז' בפרטן יחסד המים
 והפחד האט והתלה כלל משניהם והם הדף ובו נכלל
 ער האנוי שהוא התשובה כי הוא נפח באפיו נשמת
 רוח והנה הוא כלול בכל באנוי ובאט ובעפר והנה הנ
 האבות ול הכתרים והמכריע הדאטון שהם עיקר
 היסודות ומותציהם הם כקצ' הראשונות שזכרתי
 למעלה בענן היסודות: אמנם מתהפכים הדברים
 בצדלותם כמו צורות השוקעות בחותם שהם מהופכו
 לעני הרוצה בהם וכאשר יחתמו בו יחדו הצורות
 להויותם להיות בולטות ומתהפכות לסדר אחר אם
 הן תחלת סדרים ימיניים יחדו שמאיים ין הראשונות
 בצדלותם בסדר אטם והאבות משאן והוא שאמרו
 בספ' ידל הציבן כמין חומה כי התשובה הציבה הבנין
 כמין חומה היות היסוד למטה להעמיד הבנין בראשונות
 האנוי שהוא העיקר הוא שליטון והוא היסוד שהכל תלוי בו
 ובבנין האנוי שהוא התלה חו היסוד הוא למטה להעמיד
 הבנין וכענין שאמרו העולם שמד על עמוד א' טז וצדיק

פ
 יג ערה אמר כי השג
 עקי עפר ושטה אמ אמ
 שהע עקו עפר

ז
 ח
 ט
 י

מרחפת כעף הפורח על המים טוע וזיט טוע וזיט מוצץ
מעח עד הצענו ליבטה ועל המים האה נצמ יהי רחיע בתוך
המים שהרחיע רמז לתת ואז הפועל העליון יהי רחיע
שהוא התלת הכולל כל הקצוות בתוך חסד העקראים מים
וכאשר היה כן הקיפוהו המים והיו עליונים ותחתונים כמו
שזכור ער: הנה הרו המים וילח האש והוא הפחד והוא
שאמר בסי חש ממים כי גש חתה לעמדת זה עשה הא
האיים: הנה לך כי מהתשובה נמצאו כל הסודות האוויר
והמים והאש והס כלל הכל כי מכללם יצא העפר
כי העפר עם כלם מתגלגל: הנה כי התה והחסד והפחד
חותיות אמט והתה הוא המכריע בין האש והמים וכולל
מהם והוא עיקר הכל והם ריפ ולכן נקראת שמים מלוא
חש ומים או טקרא כן לפי שרובו מים כי עטה א צר
חסד והטין הוא שימוש כמו שזכרת במרכבה: אמנם
ממט העפר הרמז לעי הכללה בתה מכח הפחד והיא
הארץ העליונה והיא יבשה מן האש העליונה: אמנם
ממטר השמים תטה מים הרמז: לחסד והארץ ה
היא היא העקראת מים ותחתונים ששקעו בארץ
מהמים העליונים וכענן שנ וכנה אשר נטעה ימקרה
אשר זכרתי: והתלת שהוא הרחיע שהובדלו בו המים
לכיות בהם עליונים ותחתונים הוא המלח נמצא שהזכירו
שיש בין המים העליונים למים התחתונים ומכאן יתבונן
הדיעות החולקות שפזמרו בזה כי כל ארצה להעמיץ
יותר בענן אך כולם מורים כי מן חסד נתפשט הכח
רק שלא נטעו הרחיות אלא במחשבה עד מאמר יהי
רחיע שעיטת האדם המפנה מקום לבניט לעשות בו
יסוד לפעולה העתידה לתחת ממנה והוא שאם והיה
העולם מים במים ואחז עבל לכל דבר מקומו דבר
יחס ביומו והוא שאם הכתו אמרתי שלם חסד יבנה כי
כל ממט נתפשט ומה שאול שהמים העליונים זכרים

העקר
השבוה

פ
כל שם אל ד עלה העולם
הוא שם אל ד עלה בני העולם
פז והוא כנה אלים

שם אדם
וארץ עומק

כנגד היום

שהעולם התחתון מתענג על ידם נקראים הם דרך כלל
יום ולילה וכן חמה ולבנה חמה ביום ולבנה בלילה והתורה
נקראת רוחם לפי שהוא דרך יום ואמרו דרום דרך יום
בעבור כי החמה מהלכת ביום לאותו רוח והתפון נקרא
תפון לפי שהחמה תפועה ממעם ובתפון החמה היא לילה
כי בהעדר האור יהי החשך והיו ענין שממסלת הלבנה

בלילה וכן נקראים התורה והע' שמים וארץ כמו שכתבת וימעה והמתבונן מה

באדם עם מה שבארתו העה בענין העולם יתבונן באמת
כי אדם הראשון מן השמים ועד הארץ וממולדח למערב
היה והיא מרה אחת ומה שבארתי בטעם חגית זו ל

להשגת האדם גם הוא חמה כי לפי המטא ומתן שהביאו
עליה ידבר באדם התחתון שפירא בדמות שהיה יכול
להשיג בתורה שהוא כולל כל הבנין לולי גרם החטא
והכל עולה בקנה אחד למשכיל ובעבור שהתחלתי
לבאר כי הבנין יסוד הכל אוסיף עוד לבאר שמושי
הבנין ביום ובלילה אולם היום הולך אחר הלילה והאדם
ומאמרם הם חיים בקבלה זעבל ענין זה במחלוקת
שהוכיח במם ברכות ת"ד מרבע משמרות הוי הלילה
דבדי ל' ר' נתן אומר שלש ורעה ל' כי המשמרה ג'
שעות והן ל' משמרות בלילה בראשונה שמוש החם
ובשנה הפחד ובשלישית התורה ובדביעית הע' אבל
רעה ל' נתן כי המשמרה ל' שעות והם ג' בלילה
ראשונה לחסד שנה לפחד והשלישית לתורה והע' כולל
בו וביום משמרה ראשונה נצח והשנה הוד והשלישית טהור

היסוד ולרעה ל' הדביעית הנב' אמוש לדעת טעהם
היום הולך אחר הלילה מכאן יתבונן המשכיל
כי השכמת הבקרים אחר חצות טוב

לעסוק בתורה ולומר תחטעם כי הוא עת רצון ועת
מתין הנה עם הצדיקים בגע' בין לרעה ל' בין לרעה
ל' נתן כי אף לרעה ל' בהיות שימוש הע' סמוכה לעמול

יסוד עולם והנה הן יסוד לכל הפעולות אמנם
 פרטן ד' כי העפר היומו לע' נכלל בהם ונבנתה הדברים
 אל הפועל נמצו כי חסד יסוד המים והפחד יסוד האש
 והתג' יסוד הדוח והע' יסוד העפר וכבר זכרתי בהדיסה
 למעלה כי הארץ יבשה מצד הפחד לת מקוס זרע שר
 שימטיר עליה מן הטמים מים והוא ענן חט"ח מסך על
 הע' והוא זרעה טלום ובוסת האר שיעלה מן הארץ ישקול
 פע הארמה ורצוני באר בעשן הקרבנות ובעשן הקטרת
והנה לך מבואר כי דגלי המרכבה הם עיקר היסודות
 וכמו שהם מותצו היסודות כך הם מותצו לר'
 מינ מתכות חסד מותצו לכסף שהוא לבן והפחד לזהב
 שהוא ארום התג' לברזל שהוא לבן אמנם לא ככסף
 והע' לעזות שהוא ארום לת כזהב לפי שהוא רפה
 אמנם גם התג' נמצו בכסף כי רובו חסד וכן הע' נמצו
 בזהב כי הוא טעה למערב שהיא הפחד וכן אה הם
 יסוד לר' רוחות השלם החסד למרח הפחד למערב
 התג' לדרום והע' לצפון ומה שאמרתי שכינה במערב
 לפי שטעה א המערב כמו שכתבתי כי הוא מקומה ואם
 הכתו מצפון וממזרח דרעה לפי שהיא מצד מזל ומשם
 מתעוררים כל המלחמה והפורענות וכתבתי שכינה
 בעשן חלה הז' תוכל להתבונן טעם איסור הערלה
 ג' טעם זהויות הפר קדש בשעה הרביעית כי הן טעם
 כעד הן חבות הכלות כל הכחות שצריכין לעבוד
 על האילן והרביע היא רמו לע' שנתנה לראש פנה
 והפרי קדש כי יד' עשתה זאת והנה הנהיג ממנו
 תוך ג' טעם כחילו ענה בלא ברכה והוא מוסך הערלה
 ומכסה העטרה וכעד ז' אה נשתלשלו ז' מחמת שכינה
 כמו שכתבתי במרכבה וכעדן עתחלקה השעה לר'
 הקוסות זכרן כעדן בארץ ז' עדרות היוצאות מן הגן ובעש
 כי התג' והע' הם יסוד עיקר עולם העליון והם הפועלים

נמצו כמו שהעיר מעיד
 העולם למעלה שהוא מלך
 בן למטה ד' כי טעם
 נקראים ארבע

וגם מכלה וכל על פיה
 התורה

כי בלתי לו הן לא יצמח
 האילן מים אש ורוח וצמח
 ורביע רוח לע' ומה שהוא
 כל פרץ קדש לה כי חייט
 סלוי בא ארץ יצא אמת
 לה כל הכח

כי טעה ספירה והארץ אין לה ברכה בלתי א הן אבות עה שנהג מן ג' כב כאלו משש הן אבות
 והכוכב אינה בארץ וגם בחזות הטומא שולט בג' שנים חלג

שלישיה חשה מספרת עם בעלה וכו' כי אז שימוש ההלכות
 ביחוד לרעת ל' עתן ואמרו תיטק יונק מטדי אמו ירמון
 לתיטק לע' שהוא העג' ובמטמרה או מקבלת ומומנת
 פונסת הבריות ומפרנסת עבדיה המקבלים כח ממנה
 והם השרים הפועלים בעולם זכעטן שנ ותקס בעד לילה
 ותתן ערף לביתה וחק לעדרותיה כי העג' במטמרה
 הייז יונק מלמעלה ובזמן ההוא נפל המן לישראל להיות
 להם פרנסה ויז' שעת חזקונת יוטב וזן חת כל העל
 מחדע רחמים עד בני כעס הנה בידע כי הבטן
 יסוד הכל ולכן נקרא עולם והוא עולם העליון
 ולפי שהתת הוא עקרו נקרא המין עולם לכלול הבטן
 אמום כל אז מהמדות נקרא עולם כמו שיהבזר במנין
 ובכמה מקומות רמזו לעולם ההוא וכעטן שאמרו בתורה
 ובדן את העולם זכונה שהתשובה הביט בשעה הנקראת
 תורה הקדומה כמו שיתבאר למטה והמציתה את הבטן
 וכמו שכתב בנתיב ביתה חתבה עמו'ה שבעה ועטן
 ההבטה הוא שבכח הט' פעל הכל עור אמרו בעטן
 העולם ההוא הנה עמך בעפשותיהם של צדיקים ובדן
 העולם והנה ירמוו לחטובה והכונה לפי שיסוד נשמר
 עומתה ממש אמום אם תתפשט מאמדם על עולם הטפל
 נאמר שנמלך התשובה אז התג' בע' שהוא מקום עפשות
 הצדיקים כי זאת מעחתם עדי עד כאשר הזכרתי למעט
 בהכל שבא העפר מטס יצאו ושם יחטלעולם הבז שהוא
 היסוד והוא השבת הצול שהוא קיום העפשות כעטן
 שאז בבהיר בפסו אנו' עשה כל טמטס פורחות הנשמו
 כי מלת כל פירשו שם על היסוד עור חז' בפסו שבת ויעל
 מלמד שיום שבת מקיים כל העפשו ועל עולם העליון
 נקרא התשובה מלך העולם ובעבור כי הזכרתי כי הט'
 נקראת תורה קדומה והיא הט' חתרך להודיע כי
 תורות הן תורה הקדומה והיא הט' שבה נרמס הכל

העג' במטמרה

הבט

הבט

התורה נכנס בין הסודים הנה הוא עת רצון ואין תל לרעת
לענין ששטה חבורה ומור יוצא מדברית כי זמן קטן ענין
היחוד בטמוט אהבת חסד והוא זמן שכיבה וזמן קימה
לכל יובבאן נכור ענין תפלת שחרית שהיא עד ל' שעות
שתקן אברהם ותפלת נעמה שתקן יצחק בזמן יציאת
ל' שעות שנתה ולא בל' שעות עתמין כי אין לבעל כח המ
המנהיג ותפלת ערבית שהיא בלילה ותקנה יעקב והיא
דמות כי היא זמן שימוט חסד אשר הם הרחמי הגדולים
ובענין משמרות הלילה משמרה ראשונה חמור עשר שעה
כלבים צועקים שליטת אשה מספרת עם בעבה ותיטק
יוען שדיאמו ומה הוה היא כטעת לענין שאמר כי ג'
משמרות היו הלילה ומה שאמר כי בראשונה חמור אשר
בעבור היות בה חסד והיא מרת אברהם והחמור הראשון
שהוזכר בתורה הוא חמורו של אברהם אבי והחמור ההוא
היה מזומן למטה ומזומן הוא לעת לבא גס למטיח שני עיני
עני ורוכב על חמור וכמו שר' לוי והבונה להם כי אברהם
ומטה העירו את האהבה ונמשך להם חוט ט"ח על הע' ג'
והט"ו נעשה חמור וכן יהיה לימות המשיח (שעה כלב)
צועקים דמו לשימוט הפחד שממס העפס המתזזה וזו'
הב' הב' והכלב לא ישבע לעולם והכלבים מן הצד ההוא
ואזל כלבים בוכים מלאך המות בין בעיר ומכת בסרור
היתה בחי' הלילה באשמורת שנה בתקפו של דין וצומ'
שם ולכל בעישר א' לא יחרץ כלב לשוט זלפיכך צנה השם
להטליך הנבלות לכלבים שהם מן הצד ההוא הנבלות והט'
והטרפות שלקן מן הצד ההוא או למכרם לנכרי מו ולהתם
לגד תושב טגס הם מן הצד ההוא וכערו של דוד היה מען
בחי' הלילה מפני שרוח צפונה שהיא מזה הצד היתה
מנשבת בו לפי שאז הוא שימוט הפ"ח והוא קס מפחדו או
מולי קס לעדר את האהבה ולהמשיך כח למדתו ולעזרה
בפעולתה וכענין שצ' שוכרתו בזרם בענין הער' שליטת

דמילא אמתא כי ביה זית

שימוט ה

וכשכלב שוחק ליהוה אלהים
על כל שלטתו הנקבה ביניהם
כי כשרה יבא יום הכלב שוחק
כי ישבע השעל הכרית

אפי' שיה
במשמרים

ואשתי והבן וקין הם בכלל והנח הפרט כי אדם ואשרו
והתאומות הם הפרט וכן ז' מינים טבלולב לולב וז' הדי
ובעצבות ומהרון ירמוז לו ספירות הלה גס ושאר יחיים
העולם אחד המבול שהיתה בבריאה חרטה ז' נח וז' בני
וז' נשי בניו וחולי נשארה נעמה חשת נח מורעקין בעבור
שלא רצה הש' ית' למחול לגמרי שמס' על אותם שהיו ראו
ראשונים בבריאה יחו שמא הייתה בכלל הז' הראויים
לקיום העולם אמנם לא רצה הש' ית' להאביד מביתו שכ
נח הצדיק ומדעו כלום בזכותו לא במבול ולא קודם יק
אמנם קלקל חס ועמקלקל גרעו יחזיקו חז' באולי שי
של קיום העולם לתחת לפועל הוא בשמונה כי גס
העליונים ימט במען שמונה והטעם כי בהיות הע' והג'
פנה לשמור את השער תמנה היא פעמים א' בכלל
וא' בפרט כמו שיתבאר בשמיות וכן בעד הז' שימור
שכל א' מהם ז' אפים טנה כמו שיתבאר למטה והז' אפי
בעצמם של כל העולם כעד הבטן וכן ימי השבוע ושני
השמיטה וז' שמטות של יובל זקן ימי הפסח וימי הח'
והפירות העומד בז' שבתות ייע' הז' חסדו עתה הנה
לעשות ז' חופות לכל צדיק והוא רמוז כי אור הצדיק
יהיה שבעה ימים והז' האה עקדאים ימים והם ימי בראשית
הנזכרים בפרט בראשית והשטה מהם עקדאים שטת
ימי בראשית כי בהם נבא הכל והשבת שבה כמו
שיתבאר והשטה האה הם השש קצוות ועליהם אמר
בספ' יציל שש חותמות ורמוז על שרש השם הגדול
שהוא ית' הא' וז' המצות בשר צרפים באותיות האה
ובהם נחתמו הקצוות כמו שהזכיר שם עמק רוס עומק
תחת וכו' והם חוקי אלהיה אמש' שחלקן שם לשטה
וסגדס הלוחה מרכן שש ורחבן שש ועבין שלש ומפע
שכל לח עלה לשלש וטטה טהם בן שניהם עוב' והו
חשבון צדוף השם הגדול עם הא' אחרונה כאשר יתבאר

ואשתי והבן וקין הם בכלל והנח הפרט כי אדם ואשרו
והתאומות הם הפרט וכן ז' מינים טבלולב לולב וז' הדי
ובעצבות ומהרון ירמוז לו ספירות הלה גס ושאר יחיים
העולם אחד המבול שהיתה בבריאה חרטה ז' נח וז' בני
וז' נשי בניו וחולי נשארה נעמה חשת נח מורעקין בעבור
שלא רצה הש' ית' למחול לגמרי שמס' על אותם שהיו ראו
ראשונים בבריאה יחו שמא הייתה בכלל הז' הראויים
לקיום העולם אמנם לא רצה הש' ית' להאביד מביתו שכ
נח הצדיק ומדעו כלום בזכותו לא במבול ולא קודם יק
אמנם קלקל חס ועמקלקל גרעו יחזיקו חז' באולי שי
של קיום העולם לתחת לפועל הוא בשמונה כי גס
העליונים ימט במען שמונה והטעם כי בהיות הע' והג'
פנה לשמור את השער תמנה היא פעמים א' בכלל
וא' בפרט כמו שיתבאר בשמיות וכן בעד הז' שימור
שכל א' מהם ז' אפים טנה כמו שיתבאר למטה והז' אפי
בעצמם של כל העולם כעד הבטן וכן ימי השבוע ושני
השמיטה וז' שמטות של יובל זקן ימי הפסח וימי הח'
והפירות העומד בז' שבתות ייע' הז' חסדו עתה הנה
לעשות ז' חופות לכל צדיק והוא רמוז כי אור הצדיק
יהיה שבעה ימים והז' האה עקדאים ימים והם ימי בראשית
הנזכרים בפרט בראשית והשטה מהם עקדאים שטת
ימי בראשית כי בהם נבא הכל והשבת שבה כמו
שיתבאר והשטה האה הם השש קצוות ועליהם אמר
בספ' יציל שש חותמות ורמוז על שרש השם הגדול
שהוא ית' הא' וז' המצות בשר צרפים באותיות האה
ובהם נחתמו הקצוות כמו שהזכיר שם עמק רוס עומק
תחת וכו' והם חוקי אלהיה אמש' שחלקן שם לשטה
וסגדס הלוחה מרכן שש ורחבן שש ועבין שלש ומפע
שכל לח עלה לשלש וטטה טהם בן שניהם עוב' והו
חשבון צדוף השם הגדול עם הא' אחרונה כאשר יתבאר

ואשתי והבן וקין הם בכלל והנח הפרט כי אדם ואשרו
והתאומות הם הפרט וכן ז' מינים טבלולב לולב וז' הדי
ובעצבות ומהרון ירמוז לו ספירות הלה גס ושאר יחיים
העולם אחד המבול שהיתה בבריאה חרטה ז' נח וז' בני
וז' נשי בניו וחולי נשארה נעמה חשת נח מורעקין בעבור
שלא רצה הש' ית' למחול לגמרי שמס' על אותם שהיו ראו
ראשונים בבריאה יחו שמא הייתה בכלל הז' הראויים
לקיום העולם אמנם לא רצה הש' ית' להאביד מביתו שכ
נח הצדיק ומדעו כלום בזכותו לא במבול ולא קודם יק
אמנם קלקל חס ועמקלקל גרעו יחזיקו חז' באולי שי
של קיום העולם לתחת לפועל הוא בשמונה כי גס
העליונים ימט במען שמונה והטעם כי בהיות הע' והג'
פנה לשמור את השער תמנה היא פעמים א' בכלל
וא' בפרט כמו שיתבאר בשמיות וכן בעד הז' שימור
שכל א' מהם ז' אפים טנה כמו שיתבאר למטה והז' אפי
בעצמם של כל העולם כעד הבטן וכן ימי השבוע ושני
השמיטה וז' שמטות של יובל זקן ימי הפסח וימי הח'
והפירות העומד בז' שבתות ייע' הז' חסדו עתה הנה
לעשות ז' חופות לכל צדיק והוא רמוז כי אור הצדיק
יהיה שבעה ימים והז' האה עקדאים ימים והם ימי בראשית
הנזכרים בפרט בראשית והשטה מהם עקדאים שטת
ימי בראשית כי בהם נבא הכל והשבת שבה כמו
שיתבאר והשטה האה הם השש קצוות ועליהם אמר
בספ' יציל שש חותמות ורמוז על שרש השם הגדול
שהוא ית' הא' וז' המצות בשר צרפים באותיות האה
ובהם נחתמו הקצוות כמו שהזכיר שם עמק רוס עומק
תחת וכו' והם חוקי אלהיה אמש' שחלקן שם לשטה
וסגדס הלוחה מרכן שש ורחבן שש ועבין שלש ומפע
שכל לח עלה לשלש וטטה טהם בן שניהם עוב' והו
חשבון צדוף השם הגדול עם הא' אחרונה כאשר יתבאר

יהיה שש שש יב צדוף וכל צדוף יש לו ז' קצות הרי עוב'

והחזרה שבכתב היא התורה ותורה שבעל פה היא העושה
 תורה הקדומה אמר שקדמה לעולם אפיס שנה והכונה
 בה שתצטרך נדעת כי כל ספידה דומות אף שנה ופי
 שהרחלת עלם העליון הוא בחסד והטה והטה קדמו
 בזדילות אמר כי אפיס שנה קדמה תורה לעולם ומה נ
 שאם שהתורה הייתה כתובה באש שחורה על גבי אש
 לבנה כונתם לרמוז א הנה שהיא מנה והיא מחור אדום
 הוא והוא תורה שבעל פה ובאש לבנה רמזו לתורה שבכתב
 שהיא התורה וכונתם במאמר לרמוז א הדף שהיו בהחלה
 בזדילות ושתיהן נקראו אש וכן כולם ובמו שכתבתי
 בשמות השמים הנה לך מבואר כי ביאורה של תורה
 שבכתב היא בתורה שבעל פה כילא תושן או בלתי או
 כי יחדן יחוד גמור אמנם הייתי יכול לפרט כתוב באש
 שחורה על גבי אש לבנה על גבי תורה הקדומה שערשם
 בה הלכתי נתיבות כי כבר ביארתי כי הטה דין והטה מ
 ממותעת בדחמים והיא האש הלבנה ובאמת כי הכר
 ענין השתלשלות מן העולם ועד העולם

בלחורה

שביעות

סדר זכרון פעמים רבות כי הבנן הם הטבע אשר הם
 עלם העליון וממנו שתלשל עלם השפל וכעדו עמודי
 עלם מהם עתהו ורקיעים וילון דקיע שחקים וכול
 מעון מכון ערבות והם מכונת השכלים ומהם ו כוכבי
 לכת בגלגליהם שנים חנבל וכעדס עתהו בכחור הארץ
 ו ארצות בו שמות ארץ חרמה ארץ חרבה ^{תבל}
 חלר יבשה וכן נחלק לו חיקלימים וקיום העולם היה
 בו כלא חרס וחורבן ועליו מהם הכל ושתית תאומ
 תאומותיו וקין והיאומתו: ומי שאם עלו למענה שמים
 ויהיו ארבעה הזכיר את הכל והנח הפרט כי אדם וא

לכל המשיב והיא המנין

פי אפיס

וביום זה נתלו המאורות טמאים חוס וקור המולדים
 המטמאים ויום זה לעת שהיו מצד חסד והוא יום רצון
 לתפלה ולתחת ולתחננים ובו נבדלו הדגים ומבדכו
 ויום ששי כהן יום שביעי ליסוד והוא שביעי להודיה
 שבת העול שיהא עלם הבא והוא חיי העולמים והוא האור
 הצפון ולו מחכים כל העשות כימטס נסעו ושם יערוז
 יגע כח וזמל בבהיר טבת וינפט מלמד שיום השבת מ
 מקיים כל העשות ועוד אמרו כי מטמס פרחות ככל
 העשות ועל זה אמרו כי הטבת מעין העולם הבא וכל
 נמשך היצירות יומד והנה הטבת אחרונה כבטן והיא
 מקבלת מכולם והיא מן הראוי שהפעול והשיגח בעולם
 הטפל אלמל טלח היה העולם ראוי להסתמט ביזור ההוא
 ועל הענין הזה מול במטל על שלימות המחטבה ביצירה
 אמרה טבת לפע הבה לכולם נמתבן זוגל לח נמתממד
 לה הבה כשת יטרא תהא בת זוגך והוא מטל על שלימות
 תחלת המחטבה כמו שיתבאר בעניני הבראה אמרם
 ביזור מטל זה כימה טהזכיר הטבת בלטון עקבה מפני
 היותה אחרונה ביצירות ומקבלת מכולם ולפי טלח היה
 העולם ראוי להסתמט ביזור ההוא הביאו המטל לשלימות
 המחטבה כאילו הטבת היה מקפיד חס ישיגח הוא נ
 במטמטמט מול שראוי והענין שיהיה לו מקבל להעשורת
 על כל העשות שליחותו בעולם הטפל ולפי שיתחלת
 הטמטמט הוא סוף המעשה לכן אמר טאל התטובה ט
 שהא נבנות עליהו והוא הבה הנכר באורה הייא
 טשת יטרא והא בת זוגך סולל לקבל ממט ולעשורת
 שבתו ולבטח ולפעול בהחמטטט זהנה הע עט הטבת
 מפע שהיא מולה בטבת שהוא היסוד נקראת גס היא
 טבת בעסוק את טבתותי תטמטטו כמו שנקראת כלה
 טפמטמט מולה מן היסוד הנקרא כל בעבור היותו
 יסוד הטפל וקמה המקבל ממט וכלולה בו נקראת כל

ולא כן אבתי רחוק אסוד
 ומלכו

מן הבהיר חמל כי הטס וכל כתיב הין מונחיס בודין זוחולי
 כי עבין ג' כי טרס הטס ג' מותיות וברוב המאומות
 שיזכרו לו מן טטה או טטים טגרים ירמון כמו שזכרו
 טט חטות הן וכו' כי הטתלסלות מן האטיס הפליוניס :
 וכן אמרו על יחוד מחיזה למטרוון כשתין פלסי דטרא
 וכן אמרו באהו לו זוק חמל טלמה עה טטים גבורס סביב
 לה וכו' ועטן הטטים לפי טכל קצה מטט הקצוות כלול
 וכן חוה טכלל הצורות והדעות הט טטים רבוא זהס סוק
 מספר טטה כל ח' עשרה רבואות וחמל על זה כי מפע
 טהין יטרא טטים רבוא טהא מספר הכולל כל הדיע
 והצורות הין ראויס טהטרה עלהס הטכניקה כמו ב
 בתבואות מעלה וחולי טעל כן טטוה טטה למטותס
 פעמים רבות ואמרו הרמז אוכלסין חומר ברוך חסס
 החזיס כי בהס נבלל הכל וזוד עה הזכר הטטה בחד
 וחמל כך י' הגולה והגבורה והתפארת והנצח והאדם
 כל בטמים ובארץ חמנס הזכיר כך י' הממלכה הרומי
 לע - כמו שיתבאר ועל טטת הימים האה חמל הכתוב
 כי טטת ימים עשה י' ונג' ופירשו כי התטובה הזמן
 ותקן טטת ימים עם הטמים ועם הארץ טהס עיקר
 דבטן ולא יחסר בית במלת טטת וביוס הטביע טהאן
 היסוד בו טבת ויעש וקבלת סוד הימים האלה בטמוטס
 יוס רחטון לחלת יוס טע לע ולפי טהס עיקר הפועלים הט
 רחטונס בסדר טמוט הימים ולפי טוס טע רמז לע
 טהיא מדת הדין אמרו כי לא נמל מ' כי טוב לפ טבו נבוא
 אה טל גהס והוא עה דטור כי המטפט לאהס הוא
 יוס טלשי לחסד ורביע לפחד ואמרו כי בדביע ירה
 חסכרה לתיקנות לפי טבו טמוט מ' הקטה ואמרו
 הקטה שבמיתות הין חסכרה וכתל יהי מאד דת חסר
 ו' והוא לסון מאידה והזכירו לו התיקנות מפע טהס
 עלוליס לקבל חוס וקוד כי לא ידעו לשמור את עצמם

יוס זוד הטין א טוח הטג
 ויהי טמטן מוחס חנדול
 על הט לשטת קטג ב אוד

טלכיס טלס חולמתי
 קף חולמס טלס

לרמות אס טלס עמדיס

כ טטע
 ויסוד בין טלס ונ'

אוד טמטק על חמל
 לא יצטרך בית

טארה

זכ טגין

געל
 וכהו

לר' יוס בריבוי טעע ארית טיט נחיס ב טחיות

שלום בית יומנם הדלקה עתמה נבונה באשה מפני שכבר
נזטל שלם יחלה כי בסבתה ישאלק האור ונגז וזה מבואר
ומהחזיר והיחוד אשר בשבת עכל להתבונן טעם חיסור
הוצאה מרשות היחיד לרשות הרבים ומרה לרה כי כבוד
בת מלך פעמה וחין יוצא וחין בז לז להכנס לז להוציא
כדי שלא יעשו מרה רשות הרבי עד מוצאי שבת וכענין
אשר הזכירו בעריכת השלחן למוצאי שבת ולרמוז חבור
ג יחנה שהזכרנו חע עשים ג שעודות בשבת זו בלילה
כעך שמור שהיה מלכה כמו שאמרו בואי כלה וכן אמרו
בחין ונעז לקדאת שבת מלכה והוא כבוד ללה ושתים
בזם כעך הנהגה והיסוד ונהג כבוד יום שהוא הזכור ואולי
כי קונה מי שחייב בשבת ל שעודות לרמה גם ביום לשמור
וחנה הלכה לחיובה כי הלילה כלול ביום ומה שאמרו עוד
שחייב אדם לערוך בשלחן במוצאי שבת ואפי' אינו צריך
לא שכירת אולי בענין היחוד להגביר בח הע' ומתקבלת וכו'
חזירות לפעול בשבת ימי המשנה הדומים לעולם הזה
שהיו שגלות ומשגחת בו כי צריך הזכרה הע' לברה תקף
הזכרה החבור **וכן ימי פסח** שבעה שהוא זמן
גמולה דומים לימים העליונים ויום
הואוון קדש לזכר החלת החזש שטחודש ביום ראשון
והוא כעך הנהגת העקראת גמולה והוא עיקר הבטן כי ממנו
נברא הכל והוא העיקר אלא שיצא כל ענין וענין באורחו
יצי' שנכתבו בו כענין המשל שהביאו מן הנצ' אשר בפעמות
ענין כי הוא יסוד כל הבריאה כי מאז יהי רקיע חינו
ההשכחות צורה ועוד יזכר בה זה ומפע כי היום א' רומז
למלך והוא עיקר ה' נעטון ישראל לזכור ימים מצה הדומז
עליו אך לילה הראשונה קבעו חובה הכתוב מפע כי עיקר
הצולה היתה במדה ההיא ונאסר החמץ הדומז לע' מפע
כי לא השיע ישראל רק ה' החזקה וכדי שלא יקצנו בנטיעות
נאסר להם החמץ באכילה שלא ידא ולי ימצא בבההם

שכבוד לעט

הודע

זו סימנו לפועל אט
היה בעל

וכן תקראת מלכה בהיותה עם המלך במסבו והנה בשבת
 זכור ושמור זכור לדמו לזכור ז' ושמור רחמי לך כי הוא
 שומר והוא הלילה ז' והנה עבת הוא חבור זכור ושמור
 והוא שלום הבית שבערב שבת והיא ענת תח וזרע השלום
 וכאשר הסלום בבית אז האיש שהוין התנה בביתו לפקוד
 את המלכה והחבור שלם זהו הברכה והקדושה שבשבת
 כי כנסת ישראל היא מתקדשת ומתברכת מלמעלה והוא
 שנז ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו והחבור
 הזה הוא הנשמה היתירה שאצל שיש בשבת כי היא
 תוספת הברכה שבו ויש חול כי הקדושה מלשון קידושי
 שהנז משקדשת לתת וכן הביטתי מתפלות ליל שבת
 שיהקט לומר אתה קדשת את יום השביעי וכו' כעל קדש
 את היסוד שהוא יום השביעי לך שהוא שמו והמטכיל
 כי כנסת ישראל הנקראת אש היא בתוונן של שבת והיא
 בלשון שבת יוכל להתבונן הבעיה למה יצאתה מכלל המ
 המלכות כי בשאר המלכות אינה נפרדת העו כמו באי
 ופני בעבודת הארץ אינה נפרדת כולן ותצמח ביום יד
 חמנים גם שאר המלכות נאסרו על דרך כלל לא וישנה
 כל מלאכה וזאת יצאתה ללמד לך ללמד על עתמו חלוא
 ללמד על הכלל כולו שכולם אסורים מעולם שביתת המ
 המעביד **וענן** החבור הזה הנה שלם באף השביעי
 שהוא העולם הבא ותשבות הארץ שהיא העוונת
 מלפעול ותהיה עם היסוד והתנן שהוא עולם הפז ונחמד
 החיים ויחזרו הדף הזמר הן בתחלת הין תולדות כלומר
 שהחבור יהיה שלם והוא השבת הקדושה שהיא מעלה לרצון
 העולמים וכו' יעחו כל המעשים ויבעלו ומפני שיום השבת
 רומז לענן זה אמר כי השבת מענין עולם הפז ואמרו במדרש
 ויברך אלהים את יום השביעי בדרך הבה עולם הפז ממנו
 באף השביעי ומפני שאין יהיה סחשכה כוונתה ויחד הלשון
 כאור החמה אמרו כי מציה להדליק ער בליל שבת כי האן

והוא ביום
 כהמטה

פ

ואלה מאי שנא משאר המלכות
 כדרך הולות עם קדוה ארץ ופיה
 עתה לא יזאלי שפאר מאכזו
 הארץ אין נפרדת בכת א כח

ישות

וליה כנס ימיר

ויום שביעי קדש כעג יום שבת שיש בו זכור ושמוך כמו
 שאכל הכתוב וביום השביעי עזרת לים אהיך ומלת עזרת
 דומה לעב וכמו שיתבאר בטמינות ואיננו ל עזרת לים אהיך
 כמו בשבת שאוכל לים ולא אכל לים כמו ביום השמיני
 של חג והעם שיתבאר למטה אמנם לא שיהיה קדוש
 כמו השבת כי יום השבת ידוע משבת ימי בראשית וכל
 ישתנה וזמן לעב אלא הוא אשר שבת בו מכל מלאכתו ולכן
 נאסר בו כל מלאכה אפי' צורך חובל נפש ומפני כי השבת
 מעין העולם הבא שהפועלים יהיו בטלים ממלאכתם וכאשר
 אמרו העולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה אלא צדיקים
 יושבים ועטרותיהם בראשיהם והוא שנהנים מזיון שכינה
 הנקראת עגל ומן האור הנפוך כי עטרת תפארת להם
 אבל יום שביעי של פסח אין לו יום קבוע נאסר בו מלאכה
 אבל הותר בו אכול נפש כמו שאיננו יודע באי זה יום שבת
 וכן בכל המתעדים והאמצעיים הם ימי החול לרמז שהימים
 הדאטונים שהם העליונים כמפורט לעיל הם ימי המעשה
 והם יסוד כל הפעולות המשתלשלות מהם אמנם לא חול
 נאסר כי כולם קדושים אבל הותרו לרוב האבד לרמז
 שהם קיום הכל ולא יאבד בהם דבר ולפי ה שהימים
 האלה חמשים לימים שכלם קדושים וצר הקדושה שיה
 בהם ואין תוספת קדושה בה מבה אין הימים האלה
 חלוקים בקדושתיהם ולתוספת קדושתו של ראשון
 וחדשון ראוי לעמוד ב אות ההלל כי ההלל לתשובה שחט
 מעשה בראשית והאציל מקדושתו ביום הראשון להיודתו
 מאך בעולם העליון כי הוא כסא עליון הנה בארע כי
 שבעה ימי השבוע חמשים למה שהיה בבריאת עולם אבל
 ענין השמטה שבטש טעם נהדוש ונרע ונקטר בארץ
 ונאטויע בשנה השביעית שמשבת הארץ אשר אין חריש
 וקציר הארדומז לאשר יהיה בבריאה בכל הדורות והוא
 מה שאמרו לו שיתא אלפי שנים היו שלמא וחד חרוב השט

ההג' ט"ז טו

ג' ימים והחוסלו עמחיב עליו כדת כמחלל טבת והכתוב
 סמכו לעני שג' חלה מסכה לא תעשה לך וסמך לה את
 חג המצות תשמור^{לל} טבל האוכל חמץ ביולו עובר עני וסבר
 דרשו בצען זה ועבדת בצרץ מצרים וכו' חני' חני הוץ ויהי טלה
 ולא השליח לבדו וכבר הזכרנו כי השליח רמז לעני ורמזו
 כי העם הצול האן העשה עליונות גדולות לבדו והשליח
 עושה שליחותו כ' היה מן הראוי כי בנהינת הדס אשר על
 המשקוף ועל המזוזות שיבא המטחית א בתייהם לענק
 אבל להדחות להם הנג הצול אמר ופסח' ולא יתן
 המטחית לבא א בתייהם לענק אבל להדחות להם הנג
 כלום ולא יתן הסח הצול לבא המטחית א בתייהם לענק
 ומפני שהכל היה בכח הצולה עכל להדבוק עשן מזרת
 הבכורות כי יש לשאל למה המית בכוריהם אם להגיד
 שהבחין בין טפת בכור לשאיט בכור חפטר להמית את
 שאר העם שיניס בכורות והיו מדוכים מהבכורות והיה
 גם בחינה בן בכור לשאיט בכור אבל העני הוץ מה שאר
 שימרע בשען המציה והחמץ כי העני עקרא בכור ולא ה
 הצלה את הבכורות מפני הכח הצול והנה טביחה מ
 ממלח כמה לעשות דרון שולחה וזה טעם להטבחת חמץ
 וק לגביחת הפסח אשר ל' ומהנה נתבונן כי טעם בבית
 אחד יחל וטעם היותו שלם על ראשו על כרעיו ועל
 קדו וטעם ועצם לא תשבדו בו דמו ליחוד הגמור אמר
 מה שאיט נמכל חלח בלילה ואיט נמכל חלח צלי ואיט
 נמכל חלח ש חצות וצלי לרמזו כי אעפ שכח עשיר
 בלילה וממשלתה הצול עד חצות וריח הצלי גדול מהמבוטל
 בעען שדיפת הקרבילח נחוש על הפגעה כי ליל שמורים
 הוא ל' נחזור לימי הפסח יום ראשון דמו ל' ית
 יום שני רמז לעני כמון מזכרע
 למעלה בסדר הימים וזמ ביום עקרב העמר והכתוב יומר
 והעמר עשירית האיסה ויהי מטעורים לרמזו לעני

כ
טאס היה כולו עני טלח

כ
כ היא מזכרה

כ
ואפי הכי

כ
בבית
למלח פטוליה
ט - לשון

וזה פט קרבן פסח שלא היה
 שרץ כ אמר שהקרבנות היו
 קרבים לטעם מה התקדשים
 אבל קרבן פסח לא היה קרבן
 אה כי לא שמרתי חת לט

כ' הכות
 ט' טעם
 ט' טעם
 ט' טעם

אלה כל יום להיקף או שש היקפות כעך שעת ימי הקעשה
 שהפועלים פועלים בו והיקף השביעי כולו קדוש ושבת לוי
 והוא היום שכולו שבת ועלם שכולו חרוך ומעחה לחי ע
 עולמים והמעחה ההיא היא נמשכת עד יובל הגדול אשר
 נסוד בשמינות ועל הסבתות הגדולות אשר זרע חמר
 הנביא והיה יחד הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה
 שבעהים באור שבעת הימים כלום שנ' מלבס להשתמש
 במתד אחד כמו שנשתמשו במקצת הימים עד יום רביעי
 שנתלו בו המאורות הנראים לט' שהם עבלות המאורות
 הקדושים ואז יהיה כחשכה כזורה והוא ענן מה שאמר
 בכרבת לבנה שתתחדש עשרת תפארת כל אז יהיה
 יחדש הנשר נעורין וסדרך שאמרן אותם שנים שנותד
 הנה לחדש שלמו וכו' ורע כ' כמו שנתה התורה
 בשמטה לדמו להיקף עלם אחד כן צוה ו
 התורה לספור ז' שנים ז' פעמים והם מל' שנים כעך ז'
 הקפות שיקיפו העולם והמל' שנים שהם ז' שמנות נקראו
 עלם אחד כעך עולמו של יובל הגדול שהוא מל' אף שנים
 שחמשים העולם כולו ומלת יובל רמו להשובה ושנת
 החמשים רומזה לה: ובשמינות יתבאר למה נקרא יובל
 ועבר עברי שנהג בו שמטה כמו שנ' שש שנים יעבור
 ובשביעה יתן כאשר לא יחפץ לתתם חודין בשנה הר'
 הדיונה לתת בה חפשי כי היא הרומזה לעולם הבא שבה
 שביתת הפועלים המטגחים בתחמנים יתג הכמו ועבוד
 לעולם וזרעו בו לעלמו של יובל כלום עד שנת החמשים
 כי אז יתן בעל כרחו כי היובל נתן לשוב חיי א' אחזרתו
 וזן עור פועל משועבד כי ס' חיי ואיש חרון לעצמו ו
 כאשר יתבאר בשמנות ולפי ששנת השמטה תרמו
 לשביתת הארץ העלונה שהיא לט' להשתמש במת
 א' וחדן ישרא היא הנבחרת לטכון השכינה ועל זה נתחייבו
 ישרא גלות על גלגול השמטה הארץ שהוא כמו הדיסה

ב' וכל כנה פ'
 ואמר השלושה הכל היה
 והשנה השונה והכל טב
 אל סבה ראשונה

יתן יובל ז' שנים
 וי' יובל י' שנים

העליונים והמחלוקת שבין ר' אישיר ור' יהושע על אישיר
 אומר כי בנכס נברא העולם ור' יהושע אומר בתשרי כולם מ
 מורים כי בנכס היתה הבריאה בכח ולא יצאה מן הכח חכ
 הפועל עד תשרי והיה סוד ר' אישיר כי בנכס הוא ש' העיקר
 ור' יהושע סובר כי בתשרי הוא העיקר והלכה כל יושע אך
 שמעתי וראיתי כך למקובלים ומפע שכל ז' ימי החג
 חזמו להיקח אי לכן מקיפים בכל יום פעם אחת המזבח ולרמוז
 שכל העולמות יחונן ויסובבו עם המזבח העליון ויששים
 ההקפה הזאת עם הלל במינן כיהלל ר' מינן בכלל
 ובפרט ז' כנגד ז' ספירות שבכללם נכ' ז' כמו שבזרתי נ
 בעבודת הטעם וזו מינן שבולב הס הלולב נה הדסים וכ
 ערבות ואתרוג ומקיפים בו לרמוז שאנפ טבאף השביעי
 שהיום ההוא חזמו יתבטל הכל כאשר זכרתי למעלה מהם
 ישמור הבטן שהלולב עם מינו רומזים בו כי הלולב רומז
 לתורה שהוא הדאש ונבזה מכולם והוא כפול לרמוז לתורה ולת
 שש ר"ח ונ' הדסים הזרועות והיסוד וז' ערבות הנתיים
 נחתרוג רמוז לנ' והנה רמוז הבטן מלו והנה פרטיהם ז'
 עקרון וכלל הס ז' לולב והדס וערבה ואתרוג ובשמיעת
 הבין כי האתרוג עמהם כמו שמני של חג עם השביעי
 והלמבן ול באר היטב סוד הלולב בפרט אמור וביום השביעי
 עק לקיף ז' פעמים לרמוז כי כבוד נשלם הכל ומענה הנביא
 לטול ערבה ביום ההוא ואין מברכה עליה ויש אומ' שרומז
 בה לאין סוף שאיט צריך ברכה כי הוא הברכה וממט
 מתבדל הכל כי הוא המעין הטבע ואיט פוסק אמנם צריך
 רמוז ולכן אמר חביט ולא בריך הנה כי בימי החג צוה בלולב
 עם מינו מפני כי הימים הגה רומזים להקפות והלל עם
 מינו לקיים הבטן כמו שאמרת אבל בימי הפסח אין
 צריך ברכה פי' האה הברכה ללולב כי הימים רומזים למה
 שהלולב עם מינו רומז בו וכן בשמיני של חג אין בו אתרוג
 כי הוא עתמו האתרוג ומתוך שלא בא האתרוג לא יבא הלולב

ית סוף ת"ב ז' ז' ז'

קס"ח

ית סוף ת"ב ז' ז' ז'

ז' ז' ז'

וזהו ימי סוכה רומז לפירוש
 ולולב לפעולות ופסח חזק
 לספיר ולפעולת על פי חזון
 לכן באו ז' שבוע לרמוז על
 הפעולות

שמכריחים אותה לצאת ממקום מטוהה ולפעול בו
הדמיו להיותה עם המלך במסביו והנחת מן הארץ היא מר
בעד מדה כי אם יטחיתו את הארץ גם הם יהיו נשחתים
ממה כי הארץ תעוס מהם ותקין חוהם וכמו שגרמו
עטן ההקפות בספירת השנים בו שמטות ק נרמו גם
בספירת ימי העומר שהם ז שבתות במנו יום מיום שני של
פסח עד שבוטות שהיו יום החמשים ותול מצוה למימני
יומי ומצוה למימני שבועי לרמו לו היקפות יומי לכל אף
נאף ממנו עד סוף הכל נאול כי שם הספירה בין פסח
לשבועות הוא מפני שימי הפסח דומים לימים העליונים
נהם ימי החידוש אשר הזכרתי וראו ורצה הטם לרמו
בהם השתלטות של ההיות הדאטות וכל ימות העולם
חמנים יום ראשון של פסח חייט נמה עמהם לפי שב נרמו
הם הבריאה המחודשת והמעלה שהזה בוס ראשון במח
כמו שזכרתי למעלה במשל הנן אבל מיום שני הרמו לנ
ממנו והלאה נעשה רמו לכל ימות שלם והקפותיו נהו
שאמרו בברכת הספירה על ספירת העומר כי הספירה
למלכות היא עד יום החמשים שהקרא דחר בארץ ואמר
יתבאר בטמנות זמפני שהספירה היא לעומר נראה כי
הסופר יצטרך לול שהיום ק וכך ותחזור השין על מלכת
העומר שבמכה או שיצטרך לול היום ק וכך לעומר
ובהיות העומר מטפה בן עפות מכל להתבונן עשיט במנ
במערכת ין מדות שזנח מתפללים וכמו שנימא במאה
הז עלמות במספר ז שבתות כמו שאמרן גם נרמו ים
במים שבימי החן הבאים אחר עשרת ימי התשובה לרמו
כי במעדי נברא העולם ונרמו בעשר ימים לעשר ספירות
שהחדש אצילות ובהם נברא העולם ואחר יום הכפורי
ז ימים עד סוכות לרמו כי הל יסוד הכל והם כעך דלי
המרכבה ואחז ז ימי החן לרמו כי מהם משתלשלים שלם
השפל אשר יתגלגל ז הקפות כעך הימים והעלמות

ז

ל

ס
לעומר

כך נרמז

כולם ובעבור כי אז נשלם הכל נקרא ליל שביעי ליל
 החיות מלשון חתימות הברכה כי אז נשמה ברכות
 ויהיו לדראון שלם ולחרפות ולפי תוספת הטובה שתהיה
 בכל אחד מן היצירות היו ימי החג הדומים עליהם חיוק
 בקרבנותיהם וכן ראוי לנמור בהם את ההלל מטיעם זה
 וכמו שיהיה תוספת טובה מהיקף להיקף כן יהיה תוספת
 טובה בהיקף עצמו מאלף אלף והמו שהזכיר הרמב"ן
 בפירוש בראשית והעצמות להתבונן כי מבראשית עד
 ויכול נרמזו כל ימי עולם וכל ההווה והוא שאם הכתוב
 חסר בראשית לעשות כי מלת לעשות תורה על זה והיא
 י"ח הודיע הכל למשה מתחלת היצירה ועד סופה כל מה
 שיהיה וכל העתיד להיות בהם וכענין שאמרו חמשים
 שערי בינה נבראו בעולם וכולם נמסרו למשה חוק מאחד
 שז' ותחסרהו מעט מאהים כלום הודיעו מ"ט שערים
 תכללים ב"ז בתים ששים ימי בראשית וכל בית כלול מ"ז
 הדי מ"ט והם במתי הקטנות אבל מעד החמשים לא הודיע
 כי זה השנה ל"א לא ידע אטש ערכה אה"ס ידע דרכה
 והוא הבין את מקומה כי הישובה תתנהג בו כאשר
 יתבאר בשמינות

שמינות

כבר הזכרתי למעלה כי משין הטבעה נקראים היקף
 אחד והם סגור הבין ולכן כל הכלל תוך הטבע נקרא
 תוך היקף והם ימי הטבעונו שנים של השמטה וכן י
 שנים י פעמים וכן י ימי הפסח וכן י שבעת של ספיר
 השומר וכן י ימי החג וכן שלם א' שהיא י אפיס או י ג
 שלמות כל אלה הסרמז למה שהוא תוך ההיקף י"ל תוך
 ה' אבל מה שנמנה שמיני או מה שמזכיר אחד מעין
 י איש בו קדוש הוא רמז למה שהוא חוץ מן ההיקף וע"כ

כי החזרון מעבב ב' צריך להיות עמו כי כנסת ישרא היתה
 בת ונ' לשבת וצריך רמו ועשן הנשגשגן אע"פ במקום אחר
 נדע כי אנוחם לא ידע באיזה היקף אנוחם אס בדאשון אס
 בדאשון אס בחזרון אס בזמנע ולדברי ה"ל לפי
 הפשט הזה נראה שאין אנוחם בדאשון כי אמרו על פסוק
 יהי אור מלמלא מלמד שהיה בונה עלמות ומחדרין ייש מי
 שאומר עור שהיה סדר זמנים קודם לכן ואמרו בבהיר
 בהארץ היתה תהו שכבר היתה ועוד חומו עם יהי אור
 שכבר היה חמש פנמיות של דבריהם ותפסע כונתם
 בז' תולת הימים הדאשונם הנקראים עלמות וזכרתי
 מעבורת הטעם עשן בונה עלמות ומחדרבים שהוא עכ
 תחלת שלימות התחטבה והימים הם סדר הזמנים
 שהזכירו כי הזמנים מסודרים מהם אבל אין להבין מה
 מדבריהם ול שכבר עברו עלמות בדבריהם כסולת נ
 נקיה למדקדק בהם כי לא אמרו שבעה עלמות והחדרין
 וכן לא אמרו מלמד שהיו זמנים קודם לכן אבל אמרו
 שהיו סדר זמנים והעמק והמנח הדברים כמו שבארתי
 והארץ היתה שכבר היתה היא הע' שכבר היתה בכח
 התגובה הנקראת תהו וחזרה לבנהו שהוא הבטן כה
 בהתפשטות ההיות וכן האור שהיה כבר הוא התול
 שהוא האור הדאשון שכבר היה כלול אחר התפשטות
 ההיות שהוא התול והע' דפ עטה הע' לראש פנה וזה
 התול קודם במעלה ודברים אה עטקיים וסמך יהם
 עמוקיים נחזור לעניננו ונראה שכלל א' מן העלמות
 יהי תוספת הטובה בחדושו וזה בחזרון מעולם אשר
 היה לפני הטובה ההיא הוא שיתמעט כח שדי האומות
 מעולם ועד עולם ויהעלה ויהגבר כחן של ישרא למעלה
 למעלה וזה טעם שפיר החן מתמעטים והולכים כי הם
 באים לספר בעד שבעים שדיים ^{חולק} וזה היו שבעים פדים
 כקדם וביום השביעי שהוא כעך שבת הגדול יכלה כח

לו נעתיק דעת לון עלמות
 כמסקנ' אפי' שם שבת
 הקדל ו' שמי' שארו
 ככין לו וזה הוא הליכות
 עולם לו וסוף ולו קחת
 עמים ענה

ילכו
 יאמרו אלהי יי' וי' עבדו
 ולכל א' ויהיו א' בין הכל י' ו'
 הים: היקרון וזה וזה ולב הסנה
 שם: ועל זה טעם והוא שם
 בין הדס' אלה במעלה ו' ו' ו'
 הם לוחי: ו' ולכל א' העלם שלן
 זו למעלה עבר וכל עליו בעל
 אחר: ונהן אחרת מעלה נמתי
 ולא להם טיה אלה וזו חלום
 כבדו למעלה עבדו: ו'
 אף: כיוון לומר ו'
 העלם הם עמוקיים
 הוא שדי אחר
 כליה לטוס כ' פ' ו' ולכל
 ע' א' ו' ולעלה ל' ו' ו' ו'
 ולכל כ' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
 ע' א' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
 חזרתי: ואם טעם כ' ו' ו' ו'
 פסולת ה' ו' ו' ו' ו' ו'
 א' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'

12 - 13 - 14

מן הראוי הוא כי מאחר שהאדם נברא ושם בן תלויין כל
המצוות חזן לן להתבונן למעלה ממנו אלץ בעלמו יתבונן
גרי ט' וכלל הענין אשר דעתי ענין לבארן הוא כי
היובל שבין אחד ל שמינית שהם דומים ים
העילמות והשבעות שבין אחר ל שבעות הדומות גם
לענין זה ושמיני עשרה שבין אחר ל ימי החג הדומים לזה
גם כאשר כתבתי על שנתם אה דומים כי אחר היצירת
כל העולמים שהן שבע סגד הבנין תתנהג התשובה והוא
היובל הקדול כאשר זמרה למעלה וישוב גם מצילות ו
הבנין א המלהים שהוא התשובה אשר נקט והמצילו וז
ימשר יצאו הפועלים לחירות חייט א חחוחו וחיט א משה
הטפחותו ישובו ולכן נקראת התשובה כי שם ישוב הכל י
הכל שבא העפר כמו שכתבתי למעלה בשער העולם
וק נקרא יובל מעטם זה הלשון ועל יובל יטלח שרטי' כי
שם יובל וישולח הכל כי שם שרטי' הכל והיא השבית הקדולה
אשר חזן לה קץ ותכלית והוא יאחר שיהיה חוד החמה
שבעתים כחוד שבעת הימים וזוה יתבונן בעיקר מה
שאם הכמו והיה חוד הלבנה כחוד החמה וחוד החמה
יהיה שבעתים וג' כי אחח שיהיה חוד החמה שבעתים
ג' כמו שאמרע שעתיד להיות בסוף יהיה חוד הלבנה כחוד
החמה והכל ישוב אל מקומו בשלום וטעם זה מספיק
גם לטהי הלחם הבאות מחטי' בשבעות ולץ מטעמים
כי כחטי' כחורה והלחמים דומים לתות ומלכות יובל
נאסין חמץ לזכר היום שמביאין בה מענה חדשה ל' וענין
שלאח עבדים ביובל לחירות כי הפועלים יצאו לחופים
וענין חזרת הנחלות כי הארץ לץ ומכר לצמימות וחזה
החטונה תשוב א עפדה חמנס הדמו איט בשלשת הזמני
האה לען אשר החכמים מתבוננים בה וכאשר יתבאר
עוד למטה וענין הכותן שאם וקריותם דחוד בארץ למ
ישובה דחוד מלשון דור הולך ודור בא לשון חזרה וסב

ש מעשה יום הדין יצא
5 עתה

ז יאלף עה

למא עה יט

חן השבועות שכח תקף למוץ שבע למיין שבועות והוא
 יוס קדש'מועד בפע עצמו וכן שנת היובל שהוא קדש כמו
 שז' קדש'הם את שנת החמשים שהיו'ן ופז הקף ז' שמו'ן
 וכן שמיני חן העתה שהוא ת' בפע עצמו ובז' הקף ז' יד
 החן שלשה חמשים למה שהוא חוץ מן ההיקף: אמנם
 סמיכת כל א' מהם א' ההיקף הוא רמו כי בעבור שגם
 הם מן ההיקף אין תורמין שיש מן המוקף אלא שנמנע
 בפע עצמם לרמו על אחת מן הטבע ושזיה באחדות
 שלהם והיא הי' כי פעמים תמה שמינית ופעם תמה
 כמללם בעין סוד הימים שזכרתי בשביעות כי היא שנה
 במנין והיסוד הוא הטביע והוא ל"ב בחבר ולעשן לירין
 חלק לזוגם לשמנה תימה היא שמינית והנה נמנית
 פעמים: וכתבות בעין ההדריסה כי הטעם בה לרמו כי
 היא מהם יאזינה באחדות שלהם בהיותה להיות פנה לפ'
 לפעל בעלם הטפל וקריכיס לכבדה ולרמו כי מלכורו
 בכל משלה כזטר הזכרתי טס: אמנם מש' השכיל לדעת
 כי חלה ג' המנע שהזכרתי אע"פ שהרמו בהם לע' הוא
 להתבונן ענין פועל העליון וכבר בארתי כי שניהם נקראו
 פועלים' ה'תשובה בעולם העליון והי' בעולם התחתון א'
 אמנם בשליחות עולם העליון המטפיע בה מן התשובה:
 וטמותיהם טוין: ולכן יש לך לדעת כי התשובה היא עקד
 הטמינית שהוא חוץ מן ההיקף כי היא למעלה ממנה
 בעין הנידור וכל המצות ברמזיהם איך כי הם בטבע שהן
 הבנין טבהם התבוננות מה שאין כן בן הראשונות שבהם
 אין רשות להתבונן ולכן אין אע' זכרים אוחס בטס רמו
 מהרמזים שהדי איך מן ההיקף שיש רשות להתבונן בו
 אבל אע' רמזים למה שהיו בבטן ולפעמים יעלה הרמו א'
 למטכיל למה שהוא חוץ ממנו וכדרך שבארתי בענין
 התחמה הקדושה בשמות השוות זכבר ידעת כי התשוב'
 היא שער החמשים אשר לא ערע גם למטה ובחמות כי

מן הטעם
 שזכרתי
 שיקח מזה
 שיהיה כן לע'

2 ב' י' 5 ל' י' ע' ע' ע'
 טוח השל' כ' וזוה'
 כולל הדמות עבוב
 ענין השל' ה' עליון

שבארתי יש להתבונן בשעם האתרוג שצריך שיבא עם
 הלולב ולא עמו בצורה כי אעפ"י שהשבעה נרמזו בלולב
 ובהדס ובערבה צריך שיבא האתרוג עמו הרומז לע"ז אבל
 לא באגד כי איןנו באחדות שלהם כאשר כתבתי ולפי שה
 שהטמני ענרת רומז למגה כמו שבארתי קרבן טוה לקדון
 לה ויכ' טבהם המלך דן את שלמו ויחטב על כסא דין
 וכבר כתבתי כי עיקר היום הוא רמז לתשובה שתתקן
 ונהו יוס הדין הגדול ועקרא הע' ענרת כי טס ענרת הכל כי
 כל העולים הולכים א' הים שהיא הע' או חולי עקרא כן
 בעבור כי הכל יחט טס כי הוא הג'ע ויכנסאמן הג' לעדן
 שהוא צדור החיים והוא התת' ויכנסו לעלם הבז שהוא
 היסוד כי הע' כללה בו וממנו ישובו עם כל הבטן בסוד
 א' התשובה שהוא עיקר הענרת וטס יענר הכל: הנה לפי
 מה שבארתי בשער הזה ובשער השביעיות נתבונן כי
 מנין ז' שמטות ושנת היובל קדש אחרים ומנין ז' שבתות
 העומר ואחריו השבועות קדש וז' ימי החג ואחרים יוס
 שמני ענרת קדש כולם רמז אחד: וענן יוס שבת ושני
 השמטה ויוס שביעי של פסח ומנין הששה שלפני כל אחד
 ואחד גם הם רמז אחד אמנם כבר זכרתי כי ענן הז' ימי
 השבוע הוא רמז למה שהיה בבדיאה: וענן השמטה הוא
 רמז למה שיהיה אמנם הבטן הוא שרש כולם: ואמר
 הד' שבין כי נזמ' בשמטק ספח קציר ועשי טירך לרמוז
 כי חוקות קציר ישמור לט' ועד' לט' חלק תחלה בארץ כי
 יחזור השלם כמו שהיה כמו שזכרתי בשביעיות: אבל
 בשנת היובל שהוא רמז ליובל ליובל הגדול שנה ספיחיה
 קציריה נעיריה לרמוז כי אין הארץ לט' לצמיתות כי תצא
 חפשי חל היובל ולא תתעבר עוד ולכן אמ' שהצדולים של
 ענמה הם: וטעם יפה אמ' אך שאין זה הטעם מוכרח ל
 למטכיל: וענן שמות ימי מילה הוא שצריך שיעבדו על
 הארץ ז' ימים כעד הבטן וביום השמיני עמול ומתגלה העשר

הא' שן

הא' שן

וסבוכ מלשון חכמה לל הדרא דכעתא ואל שיקראו הדור
 בארץ לכל יושביה יובל כלומל שירמזו ויקראו חזרת נחלת
 יובל על שם ועל יובל ישלח שרשין והרמו ליובל העדול
 שהיא שער החכמים אלה שנה שהיא קדם כי שם טובה
 ותחזור ותתקבל הארץ היות בת חורין ואם הביא ער
 יובל היא תהיה לכם בדרך שאמרו בשמיני עשרת וביום
 השמיני עשרה תהיה לכם זק אלא בשביעית ^{בשמיני} ותרגמו
 במעצרתבון וביאור הענין ההוא שמלת הין ומלת עשרת
 חמישים לשון ואם בהם לכם ולא חזו ליש כמו בשבת וב
 בשמינה ובשביעי של פסח בנבחר כי איהם רומזים כי הן
 בשלל ואלו רומזים שהענין שמיני עשרת וכבר בארמ שהר
 שהרמו הוא כי היובל יהיה עהן בעולם העליון והנה בארמ
 כי השבועות והיובל ושמיני עשרת הם רמו למה שהיא חז
 מן ההיקף ועיקרו הוא התשובה אך הדמו הוא כען בעבור
 שמתבוננים בהמה שאין כן בתשובה ובעבור שהענין
 חמו למה שהוא חוז מן ההיקף יחזלו שמיני רגל בפני
 עתמו ^{הח} אמנם קראוהו סעודה קטנה כעך הפועל העליון
 הנרמו בה יאו שקראוהו ין לפי הפשט כעך הקרבנות
 שהקריבו ע פרים בזימי החן בעד האומות ובזמם השמיני
 הקריבו בעד עתמם להגדיל כח שרין היות חטח מטוך
 עליו בעבור שאינן באחדותם בהיותה עמן לראש פנה
 ונדיך לכבדה וליחדה בפני עתמה בדרך שהזכרתי בענין
 ההדירה כי ינס הדין הוא כזטר זכור עוד אמנם תלומי
 דראשון הוא לל כי הוא מהם זקן סוכה בעבור שרמו יע
 קראוה בשם הנה מנה קלה אמנם עיקר הדמו בה היא
 לתשובה כמו שדרשו במהיר בפסן שלח השלח את האם
 ואת הבנים תקח לך כי התשובה היא האם ואת הבנים
 ומוכנת עליהם וכבר זכרתי ער בענין ההדירה בקטמת
 ההן של בהבדלם כי הרמו בה לען כי לעולם רומזים איה
 בקטמת בעבור שיש ממנה רמו גם לתשובה ומען הומי

המלוא

שמיני

שע

ל

עבור

פ

ארמו שנתנו לך בשלם
 שישנן בערכם וזה שנה
 לך שם לריון איהן ואתה זין
 הדפ במעך א

כ ל דבר נסיע רמזהו איע

קריבט שה ביה ויכ

ג

פס
טו

למנון הנכבד עד לסוף שבקט חס ימצא עשרה בין כולם
 וכחשך לא נמצאו שם עשרה סגד הבטן הזה נתחייבו כלליה
 וכן יתחזק בדרך אהישקב ב' ברכות כי רצה לברכו בכה
 הכחות וכן עשר הדברות בעד עשר מאמרות וכעגד
 עשה הבנה לאדם הראשון עשר חופות מאבנים טובות יג
 ומדבותיט שאמרו במכילת בעשר קולות התור נתנה
 להמוז לעשר ספירות ובתלמוד יש מי שאומ' בז קולות
 כי לא רצה לימנות דין הקולות הנרמות בפרט והן שבעה
 עם וכל העם רואים את הקולות שהוא חסר ון הדבים
 והתות כולל הדבים את כולם ויש מי שאמ' בלחמשה כי לא
 ימנה התותים המבוארים בפרט שהדבור היה בהם והוא
 שכתו וידבר אלהים רמו לעט ואמ' אנכי אלהיך הרומז
 לתת המדבר אשר הוצאתיך מארץ מצרים ועוד
 נתבאר בטעם מצה יחיסור חמץ ומשכן ממט כי תורה
 שבכתב בטעם הקדול נתנה ומטה רבן של כל הנביאים
 הבין בתת אבל ישרא לא השיע קן קול אחד והיך
 הנבורה שהיא הע' ועל זה אמרו חנבי ולא יהיה לך מפי
 הנבורה שמעטם ולפי שהתות דבר ממך האש הדומות
 לנח אמרו כי זכור ושמור בדבר אחד נאמרה כי הזכירה
 רמו ליסור חן לתת והשמירה לע' הנה כי בעשר דברות
 הדחשונם הין בזכור רמו לנח והאחרות בטמור רמו
 לתת כי כל מטעה התורה נרמו לע' וכעד עשר מאמרות
 אה הכהן הקדול עוטה ביום הכפופים עשר קידושים
 וכעגד הזכיר בו ביום את הטס עשר פעמים וכעגד י
 ימי תשובה כי לא כל אחת נקראת חס ועבלים כולם
 בתשובה ובימים האה התשובה הוא המשניח בעולם
 במדותיו וכעטן שנרובה א צבאות במשפט כי התשוב
 נקראת משפט והיא מהעלה במדותיו להשניח בעולם
 וזהו שזע אומרי המלך המטפט המלך הקדוש ועליו חט
 אומרי מלך יושב על כסין רחמים ואמרו המקובלים כי

ועל זה אמ' בנה קולות

בגלות ית

שהיא רמו לגילוי הע' להשלים חזמות הבנין בעפשו ושניה
 הע' לראש פנה והיא טמינה: וכבר ידעת כי במילה יש בו
 זכור ושתער כמו שכתבתי בשער האדם ולכן מדרחה
 טבת כמו שכתבתי שם: וכן הבהמות לין ירע לקרבן עד
 שיעברו עליהם טמונה ימים: וכמד הסמינית אמר זה
 למענח על הסמינית: ושלמה יזה תן חלק לשבעה ונס
 לטמונה כמו שבארתי בשער ההריסה:

סו
 אכזבו

ככלל ופרט

עשירות

סבר זכרתי טעטר ספירות הס יסוד לכל עקר בערך
 מספר ולכן תמצא כי כל המספרים לז יעלו ליותר
 מעטר' כזטר ידוע לבעל החשבון והדיות להזכיר
 מקצת המקומות עד מזה תורה למשין ההוא ודע כי
 העטר מאמרות הנפדות הנזכרות בפרט בראשית וכן
 דומות עטר ספירות ובהן נבדא העלם והוא טיאל ב
 בעשרה מאמרות נבדא העלם וזמל בראשית נמי מאמר
 הוא ודע כי כל אשר נבאר טנדא בעשרה מאמרות אה
 עי' הפועל העליון בין מה טנכור צין מ אחר אה תולדות
 הטמים טנדא על ידי הע' כולם דברים כפולים גלוי
 ונסתר ושניהם חמת כ' כל טייס למטה יש טערו למעלה
 העקראים כן והוא כח התחתון וקיומו וחיותו ומעמידו
 דרך ההסתלטות בין בבעלי חיים בין בצמחי' בין בדוממים
 ועל זה אמרו חין לך עשב ועשב שאין לו מוגל ברוקיע
 מכהו וחזמ לו גדל טנ הדעת חקות טמים חס תטיס
 משטח בארץ ונ' ואיסור כל מיני כלאים שלא לערבב
 הכחות ולמשין הכחות הנבד הזה שהוא קיוס הכל
 ועמידת הכל היתה כונת של אברהם עה בהתפללו על
 העירות בתחלה חמ אולי ימצאון שם חמשים צדיקים
 לכל עיר ועיר עשרה שינצלו בזכות העטרה שהם רמו

קצת מאמ' בין ייה
 טגס חמ אלה טולו
 חלום טגריא

טקומ

והבירה מצויה: אמרו בספ' יציל מידת לו ברית בין עשר
 חצבעות ידיו ובין עשר חצבעות רגליו במילת הלשון ובמ
 ובמילת המעור לומר כי מסך גופו של אדם שהתחלטה
 ועיקרו מן הלשון עד המעור כולו בעשר הלשון בין עשר
 חצבעות ידיו ולמטה המעור בין עשר חצבעות רגליו יציר
 בנן האדם הוא כעך השבעה הן רוחניות יותר טובים
 במוחו ולרמוז שכן הוא הענין בכלל גופו למעלה ולמטה
 בעשר חמשים לפי הבטן רחיו לו לאדם היות לו שתי זרועות
 וג' שוקים אך עשם העשר חצבעות הוא להיות גופו ככול
 בעשר וכל עשר ה' כעך ה' ימיניים ושמאיים כעך העליונים
 ומכאן נהבונן ענין נעילת ידים שבהן עשר חצבעות וענין
 לטולן במים לרומם לרחמים כדי לטהרן ולהכניסם
 ברחמים מה שאין כן בשאר משקה וכעך העשרה לק
 המצריים במצרים עשר מכות ה' לקו בכל הכחות: עשר
 ז'ז' בענין הזה בכמה מקומות אמר עשרה זבדים נבראו
 בעש' בין השמשות עשר הזכירו באדם וחיה בכל א' תשע
 קללות חמשים עשר הם בכל אחד כי המיתה אחת מהן
 אבל לא רצו למענתה מפני שהי' טיה בכוח מה שאין כן
 באחרות ועשר חרות מאדם ועד נח ומנח ועד אברהם
 וכונתם להזכיר אלה לרמוז שאם יעברו עשר חרות בנ
 צדיק שיחזור העולם למהו ובוהו כי הכל מתקיים בצדיק
 א' וכענין שנ' וצדיק יסוד יעלם ואם אין צדיק בארץ
 עלם על מה יעמוד וכן מט' עשר ניסים שעמד בהם
 אברהם וכן עשרה ניסים טעשו לאבותי' על ים סוף וכן
 עשרה במקדש וכן עשרה קדושות בארץ הנבחרת ו
 ואמרו אין דבר שבקדושה פחות מעשרה ואין ערה
 פחותה מעשרה וכן אין פוחתין מעשרה פסוקי בקדיאת
 התורה וכן עשרה בטלנים עשרה זבדים נאמרו בכנס של
 ברכה וכעך אלו תקט לומר מאה ברכות בכל יום לפי שכל
 אחת סלולה מעשר וי' פעמים: הם ח': ודרשו בפסו' רב

ספירות הם חמשה כנגד חמשה והם הראשונות רחוקות יותר
 מחמשה אחרונות ואין כונתם שיהיה בהם שינוי חלילה אך
 שהאחרונות יותר קרובות לפעול בעולם הטפל וסגור^ה ה'
 כנגד ה' כנגד עשר ספירות הדברות כנגד ה' הראשונות
 מדברות בענין הסם כי גם דבור כבר את חבד ואת זמך
 מדבר בכבוד הסם כי זה לטן לכבוד המשתתף ביצירה
 ובכלל כבוד המשתתפים הוא כבר הסם בענין שאמר
 שלטה שותפים יש באדם וכנגדן במקדש עשר מצבות
 עשר כירות עשר טלחות עשר מערות וכולן הן ה' כנגד
 ה' ובמטבן ענינו לעשות עשר יריעות ולחבר את חמט
 היריעות לבד ואת ה' היריעות לבד ובמעשרות שמוזדים
 עשר מזרות כנגד עשר ספירות והעשירי קדש רמז לעט'
 שהיא מדה הע' וטעם המעשרות לגל כח מעשה י'
 הע' להניח ברכה ועשר בארץ כי היא ברכת הארץ וברכ'
 היא העשירי וארזול עשר בטביל שמתעשר ובמלחמת
 עמלק נשא מטה רב' עה עשר אצבעות ידן למעלה כנגד
 ספירות ליחוד כלן בע' שהיא גבורת ישראל הנלחמת
 להם לישראל ועקר את אמונה וזה שאמ' הכתוב ויהי ידן
 אמונה עד וג' וכדי לרמוז היחוד שעשה בעליונים נכתב
 מלת ידן חסר יד' ידן וכאשר דים מטה ידן ונגד ישראל
 כי הייתה נלחמת להם והינרך מטה לכל זה כנגד כח של
 עמלק היונק מים טמא שהיא הפחד ולכן נקרא סמאל
 והוא שדן של עשו זקק ומפני כחו הגדול נאם וכאשר ינח
 ידן ונגד עמלק כי בא העש' הטל והמא' לתת כח לעמלק
 והיה מענה ידן כי אסור לטל כח המנהיג לומר וסמ' שד'ו
 מכאן שאסור להיות כפיו פדושה בשמים ג' שעות שצריך
 להעלותו ברחמים היות רחמים בדיע' ועשאות כפים שר'
 כהנים בעשר אצבעות ידיהם למעלה כנגד עשר העליונים
 הוא להטות טכ'נה במחנה על ידן להביא ברכה לעולם
 שאם יזכו ישראל היות טכ'נה טובת בקרבם הטלס בארץ

וזה הדיבור
 ה' כנגד ה'

וזה הדיבור
 ידן כנגד ה'

לפי

הזמנות לצרותם וזול במעלות השמים מכיל בזחת לפי
 שהיו במדרגה הראשונה ונבריא בשמים בהיותו במעלה
 השניה ואם הכח עשה שלום במי מין אעפ"י שזה הוא
 שר של חש והו שר של מים הנה מן שלום במזמון
 אעפ"י ביניהם סגור המכריע זמנם פעמית של הכתוב
 בעצמו מוכן הוא ופנה שירמוז לאבות העולם שהם
 השלום הוא היסוד מדת יעקב והוא שלום ביה שזמרו
 בהדלקת הנר בעבדי שבתות והוא שזמרו גדול כח השלום
 וזמרו עור מעולם לא רחוקה חמה פגמותה של לבנה
 לפי שהשלום שביניהם ממליצים פגמותה של לבנה והוא
 יען ועתה שלום בארץ שכך אמרה תהי חס יקיימו יי
 ישראל את התורה והמצוות לא יחסר המון והשתלשלת
 ההיכלות עשרה גלגלים גלגל הטל גלגל המקנה וגלגל
 המזלות וגלגל טבעה כוכבי לכת

שֵׁר הַשָּׁם

והוא שתדע תחלה כי שלש הראשונות נכללות בשם אחד
 של שש אותיות והוא מהיהוה כער הראשונה אה וכער
 השני יה וכער השני וה' ושלשתם נמסרו למשה רבינו
 בשולחו השני לישרא להציאם ממצרים זמנם לא גלה
 חותם לישרא כמו שקבלם הוא רל הראשון לבד והשני
 לבד אך קבלט טגלה לוקנים הראשון בתרוף השני כמו
 שהוא כמו בתורה ונלה לישרא השני בתרוף השלישי
 מדע שהדיאל השם ית בה תאמ א בני ישראל מהיה כו
 שלחנא יחס ולא מצאט שהער להם מה זה אבל לקרן
 סופו ותרפו ביה ואם יהוה שלחנא חליכס ונג' זמנם ידעט
 כי לא יעבור את פי ית וקבלט טגלה לוקנים אמל הראשון
 לבד לא גלה זמנם ישלך לדעת כי שתי השמות רל
 מהיה יהוה הם דומים לדין ולרחמים זמנם שוים הם

ולמה : במלה השם ליה טע שקודם כן
 נ' הקודם למה ומהו המעשה עליו הריש להשלה שמש
 על טעמולו כדבר כל המלאכה וה' לישרא וכו'
 והוא גדול מהם ומהו אין קוץ כלם הלא הוא שטן
 " קודם - או אולי ליה טעם הוא כס ושם והוא יחס זמל
 אל ושלחנא
 ואיט הדין
 המאמר בשמן
 מהו ויש : שלח
 מהו ושלחנא הן
 להו מלה השנים

אבות

אלהים רבותים חלפי שמיך כי יח שלמות הן חל תקדי שמיך
 אך שמיך וכונתם לפי טבל ספירה נקראת עולם וכן נקרא
 חלק זרבותים הם עשרים חלק שנים והם עשרים עולמות
 כעך עשר ספירות כי כל אחת כלולה מהן כחיל היא
 כפולה בהיותה כלולה מחברתה והנה הם כמותם וכאילו
 הם עשרים אבל הסירו שני אפים מן המנין כעך הדאטונה
 בעבור כי לא ימנע מאחת שתיים רק בדתשע בעבור כי כל
 אחת מהן מהתשע מקבלת מזוטה הנקדרת במנין והיא
 כלולה ממנה מה שזין כן הדאטונה שקבלה ממקום שמיך
 נקדר לא במספר ולא במחשבה ואין בה תערובת דין כי הם
 הדחמים הנמורים ולכן לא יתכן אפי' במחשבה ואין בה
 תערובת דין לחשוב אותה כפולה אבל מה שנתן ממנה
 נכפל מעצמו וממזדלו מעצמו בהיותו כח נוצל ומ
 וממזדלו כי הוא כלל ממנו ומכאן תגבון כי כל אחד
 כלולה מכולן והדאטונה כח כולן ובהטת לשלוח עשר
 ספירות עשר היכלות של מלאכים הנקראות חיות רובי'
 טרפים חופשם אראלים חשמלים תרשישים מלאכים
 אלהים אישים עור שמות רבות להם ובכל הכל והיכל
 חלק אפים ישמטונה ורבוז רבב חין מספר לזו דין
 ית והוא עלם הסכלים הנבולס ומהם מלאכי דין ומהם
 מלאכי רחמים ומהם מלאכי שלום הכל בה שתלול ורז'
 וכענין שדרשו על פסוק המטל ופחד עמו עשה שלום
 במרומין אמרו המטל ופחד עמו זה מיכא ואמרו שהוא
 שר של מים והוא מימין והוא השר הצול המבזק רחמי'
 על יעד כמו שז' חס מיכא שרכס והוא כהן צול והוא
 תחלה בעולם הסכלים כמו שאונל מיכא באחה כלל של
 זבר הוא מצד החסד הנקרא מים וכהן צול והוא ראסון
 בבטן והוא רחמים צולס ופחד זה נבריא והוא מצד
 הפחד והוא שר של אש והוא שרן של האומות והוא מ'
 במבזק דין ולכן כשיטרא חוטאים גלין ועפלין תחת ירי

בספר יצירה כ"ב חפציה ונף אחד והנף הוא עשר
ספירות שהם כלל הכל והחפצים הם כ"ב אותיות ועל
הענף שבארתי שם בהחלת הספר בלב עתיבות חקק
יה יש צבחות וכו' כלול האין סוף בעילום הכתר המצוי
השנה הנקראת יה והטלית הרומזת בטס י' והבנן
נקרא צבחות כולן חקק בלב עתיבות ומתחלה נשמנו
בטה הנקראת יה והבית שבטלית כמו הבית שכ
בראשית הרומז על הכתר עד אין סוף והמקובלים שקור
שקוראים לראשונה עילום והיא עלמת בבית טל מאשית
וקוראים את השנה רשימה כי בלש נטס הכל והטלית
חקיקה לפי שבה נחקק הכל והיא המצוייה הבנן טמ
שמיתבונים בעתיבות חכמה וקוראין בשן חתיבה כי
השן חתבן כמו שכתבה ביה חתבה עמודיה טבעה
ובעבוד שחצבו כל היצירות בעתיבות אל בספ יצירה
כיהמותיות פועלה וטס חלקו הכ"ב אותיות לן חלקים
שלש חמות שהם אותיות אכזש המתחלפות לטטה
כעד שלש הראשונות שבהם ג שמות משטה אותיות
כמו שזכרתי למעלה ושבעה כפולות שהם אותיות
בגד כפדת כעד הבנן ויב פשוטות כעד יב לכסוות
חשך יתבחרו למטה וכולן בעף אחד שהם עשר ספירות
הנבלות בזה אחד והוא טס בן ארבע אותיות וכבר
בארתי פעמים וטלש אמנם יתבון מהנה מה שזכרנו
בשמות השמים בעטן דברים שבכתב אי אתה רשאי
לאומדן על פה וטס בארע טעם דבריה יבעל פה אי
אתה רשאי לכותבן בעבור כי השנה נקראת רשימה
ומעתה דברים שבכתב אי אתה רשאי לאמרן על פה
מוכן הוא וחולי למעלת הדברים טעל פה נמר זה
והמשכיל יבין וטס בן עב נמשך מן החסד וסימנך
גמטריא טלו והוא יוצא משלש פסוקים וי"ע וי"ב וי"ט
וחל בבהיר כי הוא מתורף מטס בן ארבע אותיות הנה

יה י"ה

לפי הנקראו עליונות
לפי שכל חזקתו

אחרונה 32 02 4

אחרונה שש יהיה
הס דומים למלכות
והיזר היא שהם

בלשונם כי שניהם לשון הויה והאלף שבדאשונה מורה על
 הקדמות ועל היחוד והיזר שבשני מורה על עשד ספירות
 והון שבטס השלשי מורה על שש קצוות המתפשטות
 והמתגלגלות מן השלישית וההיא מתגלגל עב כולן כי
 פועלת על ידי כולן והיזר היא שהם ראשונות בטס יהוה
 דומים לשנה כי לשנה ולגשם אחד כמו שבארת בטמו
 השוים וסימל על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון כי
 השנה היא ראשית הדאשים והעל היא אחרית והיא מה
 שבוו במוו היא דרכך בראש עתה כולל התלת הדומות
 לזר היא וו היא שעתך את העל הנראות בהיא אחרונה בראש
 השם כי היא נקראת ביזר היא והנה נקבה תסובב גבר
 כי הון שבאמצע השם דומות לתלת והנה בשני השמורת
 שזכרתי ובארת תמצא ענין ענין סופן בתחלתן וזו
 ותחלתן בסוף והון שבטס השלשי מורה על אקצוות
 הנמשכות משלש הדאשונות הנבללות בטס אותיות הנ
 הנכדות שהם שלש שמות ונבללות בשלשי המתחיל
 בו ורומז לתשובה והיא אשר המציא היא קצוות בכח עליון
 והיא אחרונה שבטס רומז לעל המתגלגל עם הדאשונה
 השנה ועם השלישית כמו שהזכרתי וכלל של דבר
 תחלת המחשבה הוא סוף המשנה וענין סופה בתחלתה
 וכו' וכעב שנמשכו הן קצוות מן אותיות נחלק הש הגול
 שהוא יזר היא וו לשטה חלקים וכמו שהזכרתי בטביעות
 ושם כתבתי כי כל מספר העדר בטטה נמשך מהם
 יהו והשם הגדול שהוא שלש אותיות כולל החכמה
 והתבונה והדעת היזר לשנה והיא לשלישית והון לתת
 הנקראת דעת וכולל קן קצוות וזכרתי ההיא אחרונה
 למעלה ועל זה אמר ובדעת חדרים ימלאון ודע כי המין
 סוף המציא מעילוס הכתר לב נתיבות להדטס בחכמה
 ולכן נקראו נתיבות חכמה ומהחכמה המציא בכח השנה
 הבנין שעיקרו התלת הנקרא יא נבאות והוא טאמו ו

גלו
 מה המצא אחרים הלס הבנת
 נתיב נקרא טב הוא טס הישם
 והשם א הוא חזק וטעם
 תנן אסתי חזקוהו סס על
 עלן מה האלכ הוא טס
 כ אס תסוק הלס נחלוק כמו
 זר יזר הוא יזר סו וו יזר
 היא וו היא ובה

הוא

והוא ענין מה שאמרו על המגדל חטתו ראשונה חפי המזבח
 מוריד עליו דמעות ופבר יצנת כי המזבח חמזת לע שהית
 בת זוג ראשון ומאריך שהזכרת עקורו של יצ' ראית להזכר
 הנה דעת ר' יעקב בל טטת בענין עקור הע' ותרופס והוא
 שתדע כי יש בטס של ז' אותיות ובטח שמונה הקדס כמ'
 כמה חיילופין צ' צרוף: אותיותיהם המתחלפות על עצמם
 בין בעקוד על כל אחד מן הצרופין מספרם אין חקר ואין
 סוף ואפי' טס בין צרופי אותיותיו עם כל העקודים אין
 להם מספר כאשר נרע בחבור הצרוף וכאשר יתחלק
 באותיות אחרות בצרוף ובעקוד נמצא כי אין סוף לערפון
 חף כי שאר השמות אשר להם כמה אותיות כאשר יתחלפו
 על עצמם ועל נקודם טיין סוף למספרם: ולכן יש לך
 לדעת כי בדרך שמתחלק הצרוף באותיות ובעקוד כן
 ותחלק גם הפעולה הבאה בצרוף זה לפעולה אחרת

במחנה

וכדרך שתשתנה הפעולה בעבור הצרוף כן תשתנה ב'
 בעתם חפי בצרוף כי יש צרוף חן נקוד הפועל בטעה
 ידועה ויש ביום ידוע ויש בטעה ויש במתקופה ויש לחלק
 מן היום חן מן השבוע חן מן החודש חן מן הטעה: וכאשר
 תענה זה על דעוק תוכל כי אין סוף לכחותיו ונקוד

דעוק מה שאמרו מפני מה אין ישראל עגנן מפני ט'
 שחיים יודעים להתפלל בטם
 כלום שחיים יודעים הכתב
 והעקוד התיכס למקטתם
 חן שחיים יודעים זמן לתפלתם
 חף כי ידע ענין הטם זכאילן
 תזכר כי נקוד א' פועל
 ביום ראשון למטר וביום טע
 יפעל הוא בעצמו לזריחת
 השמש או לקפיצת הדרך
 או לחן וכיוצא בהם וזו היתה

לח עיר וצ' זה כי מה שאמרו לפי שחיים
 יודעים להחפ' לין חמזת א' לפי שטרק
 בגלה חן טכיה עשה ור' יודע' אשוד
 חת היוה' כי שחמזו מיטרא מעיינת
 המעוררות כי השביעם טאן אשוד חת
 הקן כסו טנ הטכעתי חמבס אכל כע'ר
 ענינם אין ספק כי הם ענינם והתפלה
 היא שעמדה לאבותיהם חע כמו טאול
 ברית כזמה לין מדות שחיים חננות
 ריקס ומעשה דל חייך ובגו חיע סות

י"ד סיפין ט' עמוד
 וסיפין י"ג י"ג
 זכ"ב

המצורף ל"ב כמו שאמר למטה וחס ביארו בפסוק ו
 שבעים המרים כי שם בן ארבע אמות המורה על התורה
 וה"ל הוא הוא האילן והוא שם המיוחד והוא ר"ל וענפי
 האילן הם שבעים הרי ע"ב עם הד"ף ומענפי האילן
 משתלשלים שבעים שרים הממונים על שבעים אומות
 והשרים האלה הם הנקראים אלהי העמים והשם הנ"ב
 הוא אלהי האלים והוא טרן של ישרא' והם עמו נחלתו
 והנה השרים עם הד"ף ע"ב והאומות עם ישרא' ע"א
 ועמהם השכינה הרי ע"ב וכע"ס ע"ב וקנים ומטה על
 ציהן ושכינה עמהם וכן שבעי סעדרין והשיא על
 גביהן במקום מטה ושכינה עמהם כמו שנ' אהים ע"ב
 בעלמא בקרב אהים יספוט' וחס בן מ"ב נמשך מהפ"ח
 וחס בן ארבעים וחס זכ"ב בארתי רמו אורתותי: ו
 ובהיה הזמיר לרובם בן ג' שלשה צרופים י"פ ע"ל על
 י"פ ע"ל זמירין תחת' היא אחרונה של כל אחד והוא שם
 של צרכי כהנים הנחלק לשלשה פסוקים שהצטעם
 הן מבליעם אותם בעימות קול אחיהם הכהנים ויש
 בו י"ב אותיות והם הי"ב צמרות והאכסוניה שהזכיר
 בבהיר ואמ' שם כי בהיות כל אחד כלול משש קצוות
 הם ע"ב כע"ד ע"ב שמות של ה"ב וכמו שהזכרנו למעל'
 וכע"ס י"ב שבעים הנקראים שבטי י"ה כי שם בן ג'
 לתת' שהוא שם הגדול והוא מדת יעקב וזכה סיצו מ'
 ממע צבאות י' צבאות י"ב ונחלקו לקדושת בזכע אפור
 ובש"ע אבנ' שוהם והם הי"ב עיקת מים כמו שהזכיר
 בבהיר ונשתלשלו מהם י"ב מנחות ועליהם נחלק השנה
 ל"ב חדשים כי ב"ב חדשים השנה שנה מלטון השעת
 החלוס ונחלק היום ל"ב שעות והלילה זאולי שיש שנה
 ענין במה שהצריכו בנט' י"ב שורות סוטר פוער ה"ש
 את חשתו להיותה לעם אחר מוסר בידה חותמו לחייה
 כי מדעת בעלמא אטר ג' שנה יצאה ושרטהי בזמנתו שבין

י"ג חמדי ע"ב של ובהן
 י"ג י"ג א' וי"ג י"ג

י"ג י"ג ע"ב זמורה הנקוד
 חמ"ג על המ' אחרת שהיתה
 ככל ויצת מק' הכל רומע אלב"ג

י"ג חיות י"ג י"ג והוא קצו' שוה
 ה"י ונחלק על המ' וסג' חמ"ג
 ה"י הם הרה טעה ב"ב של
 ל"ג חמ"ג ה"י וסג' חמ"ג
 וסג' חמ"ג ו"י וסג' חמ"ג
 חיות חמ"ג חמ"ג חמ"ג חמ"ג
 ועל המ' חמ"ג חמ"ג חמ"ג
 וחמ"ג חמ"ג חמ"ג חמ"ג

י"ג חמ"ג חמ"ג חמ"ג חמ"ג

ובהא ראשונה לשלח וכוון לתת הכלל בן קצות כמנן הן
 ובהא אחרונה לע' ואחכ יכוין בעקודו שהוא כמו דברך חו
 יתקן וסימנך לעיל' רבך נעב ונך השלך על י' יהבך
 וכוונ' זו לא תשתנה כלל לא בזמן מן הזמנים ולא בענין מן
 הענינים יאך זו היא כונת כל מקובל שביטרא בין בתפלות
 בין בברכות בין בתחננים ויחנפ' שירופי הטס מרובין בעין
 הפעולות כמו שכתבתי בשער הטס : ובברכות יכוין ב
 במלת ברוך לראשונה שהיא מקור הברכה : ובמלת אותה
 לשלח כי פירושו מלטון ומתן כלומר חת היא באת היא באת
 השלח לשלשית העמות באת היא ראשונה שבטס : ובהוכר
 הטס יכוין לתשובה בטס בן אותיות באותיות ובעקודו
 אשר הוכרתי ויכוין במלת אהיט שהיא כלולה גם מדין כי
 מלת הטס לרחמים ואהיט לדין : ובהזכרת מלך העולם
 יכוין שהשם הוא מלך של התלת הנקרא עלם וכלול מכולם :
 ויכוין עוד שהעולם על ידי הע' הוא אשר ברוך ואשר ית
 ואשר עשה ואשר קידש וכיוצא בה בפירו' הברכה ואשר
 יתבאר עוד : ויכל' מלת אותה כפשטה והוא מדבר עם
 השלח לנבח והוא עיקר וכאשר יתבאר עוד : ודע כי כונת
 כל הברכות להמשיך מן השלש ראשונות לזרועות ולתת
 הכלל כל הבין עד לע' עוד דע כי מה שאומר הכל
 ברכה שאין בה הזכרת הטס חנה ברכה העטס
 כי בזכרת הטס ובכונת האותיות והעקוד שזכרתי תלוי
 הברכה כי בזכירה ובכונה יתן כח השלח אל הפועל גם
 תמרו כל ברכה שאין בה מלכות חנה ברכה דמון במלכות
 לתשובה שהוא המלך אשר ממנו מתברך הכל כי הוא
 המפרנס את שבע הנערות היושבות ראשונות במלכות
 והם יסוד הכל ומהם צוה המלך את הברכה חייס עד העלם
 ומלא זכירת מלכות חנה ברכה בעבור שגול את חבין
 ואת ימנו וכדרך אשר זכרתי בהריסה וזכירת הטס לבד
 בברכה בלא מלכות לא תורה על הממשלה ועל השפע

כמו יתקן בן קצות וב
 פתחין דהיינו לב וכן שיעל
 יב והו' קודו כל א' שטב א'
 יחז' כל הקוד' על יתקן שלח
 על יתקן שם (וזה כ'
 במקור

יתקן
 וזהו קודו כל א' שטב א'
 על יתקן שם (וזה כ'
 במקור

יהיה
 כל הבין

חנה

מעלת ר' חייא ובענין על שמך

בני חיים שהזכיר בכמה

מקומות לפי שידעו בני זה

שם יתפלל בזותו יום למעד ובני זה ישיב הרוח ובני זה יהיה

תחית המתים כי כל חלה נכחת בברכת מתה גבור ואולי

שהיו ר' חייא ובענין חסידים מכל בני דודים וכמו שאמר רבי

עזרים מעשה חייא ולכן היה ראוי שיפועל הסדר אין ולא ל

לאחר כמו שמוכיח שם כי יש טפועל בזה ולא בזולתו

ודברים אלו נכוחים וכוונתם את האבות באמתתם חף כי

ליודעים חן שאם לא סך הענין היה לטע לתמוה על חזונו

מעשה זכ לא יתפלל ר' חייא מעולם מתה גבור חן חן

לא היה חסד חסד ופדיק בדורו של ר' חייא שידע להתפלל

בכוונה הלך כל חכמי ישראל שהיו בימי רבי היו שם כי רבי

חייא נפטר קודם רבי

כונת הזכרת השם

בתפלות ובמחנות ובברכות דע כי הזכרת השם באותיותיו

חיש רק בזמן הנבחרת ובזמן השלמות שהיו בבית והשם

שלים וחזו זכירוהו בשלימותם ככתבו ובבית המקדש אבל

בזמן הגלות שבית המקדש חרב והפנים המאזנים נסתרים

והמיטות נרדית בחטא בנה והיו בגולה עמהם דיו לשלם

לשלים להשתמש בשתי אותיות ישם יוד הן החומים אלה

כמו שודשו בעיניו וסמכו על הכתוב שאמר כל הנשמה

תהלל יה כי למה ישתמשו במה שחין להם ואינם ראויים

למה שיש להם חמם חף בזמן שחין השלמות וחזן המקדש

וחף בזמן הגלות שהבית חרב כאשר ירע להזכיר את השם

בין ביהמות בין בברכות בין במחנה לא יזכירוהו באותיותיו

ככתבו אבל יזכירוהו בכטין לל בתרני הדומו לעי חסד

בהזכר חרף יכונן בשם ככתבו ביוזר לשנה ובעקצו לראשונה

גבא חרף

ואת חכין של אה בלוי
באתה גבור אמה אע ידע
והפני

דב בזמן חרף

כ' בזמרי שצריך לבוין למדה מהמדות אין הכונה חלילה
 שיכין איה לבד כי כונה זו הריסה היא אך הכונה לעשות
 עיקר לפי הפעולה וההענה הצריכה למיתפלל וכפי הזמן
 שהשם מתנהג במדותיו ל"ל חס הוא יום של רחמים שיכין
 שנתנהג במדה זו ואם הוא יום דין שיכין שיגלגל רחמו /
 על מדותיו ולא יבא עמו כפי היום אך לפעם משורת הדין
 חמנים לעולם חנותיותיו כוללות כל הבטח הנה בארת כי
 כונת כל הברכות שהם לתשובה וכן כונת התחינה לעו
 חמנים הכונה באמצעות של יח הכונה בהם לעתים לתת
 כי התפלה בקשת רחמים ולעתים לתשובה ועל הסדר
 שבתביש וזאת היא כונת מאמ' ז"ל א תעש תפלתך קבע
 אן רחמים ותחטנים כלמ' שלא יקבע כונת תפלתו א מדה
 מיוחדת לעולם חלמ' לעתים לתת שהוא הרחמים ולעתים
 לתשובה שנקרא תחטנים חו עכל לפרט שלא יקבע
 תפלתו לתשובה לבד או לתת לבד ל"ל לעשות אחר
 מהם עיקר חבל יכין א הרחמים וא תחטנים וכענן שא
 ענו למטה ולבו לגעלה וזו היא הכונה ויחזור א כל יום
 ויום כאשר יתבאר למטה בענן שלט ראשונית ואמצעות
 ואחרונת חמנים אין לטון תפלת מורה על לטון זה כי לא
 יקראו תפלה רק האמצעות כאשר הזכרתי לגעלה לכן
 נחזור לפי הדאטון ויש שאין גרסין תחלו תחטנים אן אל
 תעש תפלתך קבע אן רחמים כלמ' שלא יקבע תפלתו
 כמו שהתחיל הטלש ברבות ראשונת שהם שביח והכונה
 בהם לתשובה כאשר יתבאר אך יכין באמצעות לרחמים
 כי התפלה בקשת רחמים הוא שהיא התת העושה ככל
 הצרכים על ידי הע' וכבר הזכרתי כי ההבדל שבכונת
 מינה רק באמצעות כי בכל יום שאין בו מוסף הכונה
 לתת שהוא מרת רחמים כי היא הפועלת ביום חבכ
 בלילה הכונה תמיד לתשובה כי חס יכין בתת בלילה
 חלי יתבטן בע' שהיא מכללו בהיותה מיוחדת ללילה

ס

ביום

הכונה

ככ"ג

אין הכונה חלילה שיכין איה לבד כי כונה זו הריסה היא אך הכונה לעשות עיקר לפי הפעולה וההענה הצריכה למיתפלל וכפי הזמן שהשם מתנהג במדותיו ל"ל חס הוא יום של רחמים שיכין שנתנהג במדה זו ואם הוא יום דין שיכין שיגלגל רחמו / על מדותיו ולא יבא עמו כפי היום אך לפעם משורת הדין חמנים לעולם חנותיותיו כוללות כל הבטח הנה בארת כי כונת כל הברכות שהם לתשובה וכן כונת התחינה לעו חמנים הכונה באמצעות של יח הכונה בהם לעתים לתת כי התפלה בקשת רחמים ולעתים לתשובה ועל הסדר שבתביש וזאת היא כונת מאמ' ז"ל א תעש תפלתך קבע אן רחמים ותחטנים כלמ' שלא יקבע כונת תפלתו א מדה מיוחדת לעולם חלמ' לעתים לתת שהוא הרחמים ולעתים לתשובה שנקרא תחטנים חו עכל לפרט שלא יקבע תפלתו לתשובה לבד או לתת לבד ל"ל לעשות אחר מהם עיקר חבל יכין א הרחמים וא תחטנים וכענן שא ענו למטה ולבו לגעלה וזו היא הכונה ויחזור א כל יום ויום כאשר יתבאר למטה בענן שלט ראשונית ואמצעות ואחרונת חמנים אין לטון תפלת מורה על לטון זה כי לא יקראו תפלה רק האמצעות כאשר הזכרתי לגעלה לכן נחזור לפי הדאטון ויש שאין גרסין תחלו תחטנים אן אל תעש תפלתך קבע אן רחמים כלמ' שלא יקבע תפלתו כמו שהתחיל הטלש ברבות ראשונת שהם שביח והכונה בהם לתשובה כאשר יתבאר אך יכין באמצעות לרחמים כי התפלה בקשת רחמים הוא שהיא התת העושה ככל הצרכים על ידי הע' וכבר הזכרתי כי ההבדל שבכונת מינה רק באמצעות כי בכל יום שאין בו מוסף הכונה לתת שהוא מרת רחמים כי היא הפועלת ביום חבכ בלילה הכונה תמיד לתשובה כי חס יכין בתת בלילה חלי יתבטן בע' שהיא מכללו בהיותה מיוחדת ללילה

העלוק כי לשון מלכות מורה על הממשלה כי הוא מחיה את
כולם והוא מתנה לכולם זהו שקבלת על המימרא לל כל
ברכה שאין בה מלכות ואין חזק אס קבלה נקבל אבל אין
חושב כי המלכות שהזכירו הוא רמו לע העקדאת מלכות
בכל מקום ועלה מברכים הברכה כי שם צוה השם את
הברכה ואם הוא כן יהיה הזכירה לע וממשיכן במלכות
ברוך מן הדתשונה לע ולע חזק ברוך אתה שאתה כלול
מחמים ובדין ואתה מלך התה העקדאת עולם אשר
קדשע ואשר עשה לע כי יקרא פעמים מלך מי שהוא
מאתון במעלה במרדגה כדרך אפי נשבת מלכי כי כך
אם הש ית שנסך את מלכמ שהוא בארץ אמנם נבון
בכונה הראשונים אשר קבלע אמנם המימרא כפסעה
מראה כמו שבחרתה והנה שבחרת הכונה בהזכרת
הש ית לל באותיותיו ובנקודו והכונה ההיא לא תשתנה
כלל אמנם הכונה בברכות ובתפלות ובתחנות בעצמם
לל לוי זה מדה יטע בה בים הכונת האה תתחלע
תתחלפע פעמים לפי הזמן פעמים לפי העטן ודע כי
באמרי תפלות אין כונתי אלא באמצעות של יח ולפיכך
כל שאר ברכות כולן כל הכונה לתשובה וככונה שהשם
הוא אשר עשה ואשר ברא וטמו שכתבתי למעלה ו
והתחנה הכונה מוחלטת לע העקדאת תחנה וכבר כתבתי
בהריסה למה אין תחנה תחנה בלילה ולמה תומר אותה
בחשאי אמנם תחנה הרגלים להשכים באשמורת ל
לעשרת ימי תשובה וקודם לה לעמד תחנות קודם עלות
השחר שכן הוא לסין בתחנה לתשובה כי מלת תחנה
ותחנות קרובים בענין אף כי התשובה רמוזה בע
כאשר כתבתי בשמינות ובארץ חטכנו לא יאמרו תחנה
כי אם אחד עמוד השחר אמנם ביום בכל ימות השם
אפי בעשרת ימי תשובה הכונה לע אף אמנם לסמכה א
הרחמים כאשר באתי בשער ההריסה ויש לך לדעת

סו
בדור

ויש תיגל אקרא
קולע אמתן

אשר בחר בעו ואשר יצר וכיוצא בזה ולא אמר קדשיתם
 בחרתם יצרתם והטעם הוא במה שכבר כתבתי בענין מה
 שאמרו כל ברכה שאין בה מלכות אינה ברכה ומאחר
 שצריך בברכה זכירת המלכות הרומז לתשובה שהיא
 מזיון הכל תקט בברכה לומר ברוך אתה' כי הוא מדבר
 עם המלך ומברך אותו אמנם בספר חסדים אשר
 נמלט את חוזרים לומר לכבוד המלכות דרך נסתר והכונה
 שהעולם שהיא ההל' היא אשר קדשט ואשר עשה לט כי
 כבוד מלכות הוא שלא לומר לו אתה עשית לנו כי לא
 נזהר לכסיל כבוד שיאמר למלך כן: לכן ישבחו פמלך
 וירוממוהו על אשר פעלו שהוא העולם עשה לט וקדשט
 ויצרע ובחר בעו כי מן העולם נצוו המצות למרעה זבל
 זה בברכות הפותחות בברך הצריכים הזכרת מלכות
 להורות על הממשלה כאשר הזכרתי אבל ברכה הסמוך
 לחברתה שאינה פותחת בברוך אעפ' שהכונה לתשובה
 אחר שאין בה הזכרת מלכות תקט לנכח ולא חששו על
 הכבוד וזהו כי בעליט לשבח תקט לשון נסתר מפני שישם
 מלך מלכי המלכים הרומז לתשובה אמנם כל הכונה בו
 לתשובה ולכבוד המלכות הוא כולו נסתר מלת מלך הת
 התשובה מלכי הכתרים המלכים פועלים והנה הוא כמו
 מלך העולם אחר שקבלתי ענין הנסתר והנכח שבברכות
 הפותחות בברוך מן החסם המהתי לפענ על נסו
 הקדושין שבערב שבתות ובמועדים שמתחילין בערב
 וחוזרין לשבת ואחכ יחזרו עוד לנכח כי בעפ' אומר כי בע
 בחרת ואותם קדשט ושבת קדשך ובמועדים חוזרים
 ומזמרים ותתן לנו אלהיט ביותי אומר מה רבו מעשיך
 וחוזרים לנסתד עדי עד שמו הנזול וקידושל של שבת
 ויצר של שבת אין להם יישוב כלל ומציאתי כי כל שאר
 ברכות חוץ מאלה כולן נסתר ממלת העולם עד סמוך
 לחתימתן ושאר עלי עתה לבאר הכונה רחשונה של יח: א

ז' אלה עולם בחרת
 יצרתם וצדק שאר
 נהליך ונצחך וכו'

ויתא ליד הדיסה וכעשן טזמרתו בטער ההדיסה בעען
 תזנה אכל ביום טיש בו מוסף הכונה בתפלה לתשובה
 בעבור כי בימים ההם ישמאספת ברכה וחוט
 של חסד מטוך והשנחת העליון מדובה ארחוי לכיון לו
 חמום רבי חלעוד מערמשא סמב כי ביוס של רח הכונה
 בתפלה לתג' זחינע רחוק חמום לו עתהרע לט בר"ח
 דבר בעען הכונה כי בתפלת המוסף כאשר יכין בברכה
 חמתנעת לתשובה אין זה חידוש כי כן הם כל המוספים:
 ובעשרת ימי תשובה הכונה בתפלה מוחלעת לתשובה
 וחומריט מוחלעות בעבור כי בכל השנה כולו הם יתפלל
 חרס ביום צריך להמשיך בברכה ראשונה של יח במלכות
 ברוך בתחלתה וסופה ומן הרחשונה שהיא הברכה עד
 לע' ובליטת עד היסוד כדי שלא להתבונן בע' הקדמות /
 לילה אכל בעשרת ימי תשובה אין צורך להמשיכה אך
 ימין בתשובה שהיא סללה מן המדות והטעם בעבור כי
 בזמן ההוא התשובה הוא המלך המטיח בעלמו ודן א'
 חות ומתנהג ומתעלה בפועלים שהם חמלה והע' וכעען /
 שז ויגבה י' צבאות במשפט י' צבאות דמז לפועליו עם
 כל הבין המתנבזה בתשובה שהיא המשפט וסופט ס'
 הארץ וברכת הארץ וברכת הענין וברכת המצות אפי'
 לא כיון בברכה ולא המטיך בה כדרך שכתבת יצא והענ
 בזה לדעת בעבור כי המלות בעצמם נוכרותם הם במקום
 הכונה וההמטה שכתבת למעלה ומובן הוא ואוכל
 כי בעבור חשיבות המלות שבברכה חמ החכס חטיך
 ובדך אכל בשלש ראשונות של יח חין לפחות הראשונה
 שאין בה מלות להמטה ועל כן היא צריכה סנה ואס לא
 כיוון לא יצא ועען סנתס יתבאר למטה מעתה
 שאר לט לבאר טעם הברכות הפותחות
 בברוך למה תקט התחלתן לנכח ברוך אתה ואחר מלת
 מלך העלם חוגרות לנסתר אחר קדשט במסתיו וציוט

על התחלת ימין בראשונה

ימינים והפחד וההיר טהם שמאיים אינם רק שנים והע ה
 פועל על ידי חלקן וקונה הכל לשון קן כלום שהוא קע ומקומו
 של שלם לל התשובה ואולי כי מלת כל תרמונו ליסוד שלם
 כי הוא האילן שהכל ילוי בו כמו שדרשו בבהיר בפסוק חע
 יש עשה כל ורמזו שם במלת כל ליסוד שהוא קע של שלם
 וכלום שהתשובה עשה ממט קן וזכר חסדי אבות כלום
 יזכר על ידי הכל תרמונו ליסוד חסדי אבות שזכרתי ורל
 שמטפיעים היסוד יש הע וזכר מלשון יש זכרע והכונה כי
 חטח השוך עליה ומביא עיל לבני בעהס קורח הסה עתל
 כמו שזכרתי למעלה וקורח בני אבות הנעחים שהם ר
 דוגמת האבות כמו שזכרתי בשער הטעם ובעכשהס הס
 טמלים גדלים הפועלים בעולם הטפל בטפיע שהע מופע
 עליהם בהיותה כללה מן הכל העקראת עיל והוא שאמר
 ומביא עיל לבני בעהס חו עזל שהע נקראת עיל הוא ה
 המלך הקול וכמו שזכרתי למען שמו במהבה וידעה לנ
 שכל זה הוא למען גדול כח הע בחסד העקראת אבה
 חו תרמונו מלת שמו ליסוד ויהיה כענין צדיק נטע הוא
 וסמו שזכרתי בפעת האדם כיהוא מגדל חת שמו הגדל ו
 בהיות שלום בארץ וכל זה משכחי הש ית שגהל עליט
 חסדיו כי מצד מזה לז זכרע בהס יבזמרו מלך עור ומושיע
 ומען יכוין במלת מלך לתשובה שהוא עור בדחמין ומושיע
 ברין שהוא הפחד ומען בחסד וכופף את ראשו וחותם באי
 ומכוין בדרך הכונה שהתחיל בה כמו שזכרתי ומכוין בטס
 שהוא התשובה שאף בחסד של אברהם שהוא תחלה
 הבטן והטעה מיוסדת שהעליון גבור בפחד יתחזק העקרא
 גבורה והשלישי מיוסד שהוא קרוט באכיר ישקב והאמצעי
 הן בקטת רחמים הון את הכל בטובו ועען החדוות
 היא כי ברכת העבודה הוא מצד התחם העבודות והתפל
 בעצחון לעבד בעד המקטרגם עליו ומדת הזאה כעך
 ההוא ההיר ומפע שהוא מצד הפחד אמרו למדע עי

שמו דנוי י

ודע כי הברכה ראשונה
 מיוסדת שזכרתי מלפני
 ונרל בחסד אברהם

חמנום החלה חשיך מה שכתבתי בשער האדם בענין התפל
 והחפץ שבה לטעם ית והתבונן עוד מאזם זל שאמרו כל הסוג
 צמולה לתפלה מובטח לו שהיה בן העולם הבא וינבן זה במה
 שהזכרתי בשער השמות וכתבתי שהיה זה או היסוד נקראי
 תפלה ועליו אמר שהיה מתפלל יגם הזכרתי בשער השמות
 כי העץ נקראת צמולה כי הוא המלאך הגעל בהיותו סמוך
 לתפלה והסוממם בסענו הדי הוא סומך הגם עם העין ביסוד
 שהוא העולם הבא והוא טאמ מובטח לו שהיה בן העולם הבא
 מדה כעך מדה יחמנו רחיה מי שקרא היסוד צמולה וכמו
 שאבאר עוד למטה וקרא העץ תפלה וכדרך ואני תפלה
 ולמטכיל עולה הכל בקנה אחד במאמל כל הסומך צמולה
 לתפלה ועתה אחל לבאר כונת ברכה ראשונה של יח
 והוא שיכוף אדם ראשו ויכוך בברך אזה לטנה כללה
 בראשונה ויסין להמטיך הברכה מטס חס הוא יוס ע
 לע' כי טס צוה י' את הברכה ומס הוא לילה ימטיך ע
 היסוד ואחכ זקוף ראשו ויזכר את הטס ויכוין בלשליש
 ומפני מעלת הטנה עם הראשונה על השות אמרו כופף
 בברך וזקוף בטס ויכוין בהזכרת הטס בזכותה ובקו
 כאשר הזכרתי ובמלת חלהיט יכוין שהתשובה כללה
 מרחמים ומדין הפועלים ולמטה וסמו שהזכרת למעלה
 וחלהי חביתט חלהי חברה חלהי יחזק ואהיישקב התשוב
 נקראת חלהי האבות שתחתונים בעבור כי מדותיה באבות
 הבנין שהם הכותגים והתג הא הגזול תבור והטרא לשון
 א כמו כח ועניט התשובה הוא כח הגזולה והתפוז
 נקראת טרא בהיות העץ נקראת יראה מצד הפחד כלולה בו
 כמו שנ' וטרא בתפוזת ענון אל עליון התשובה גמל חסדי י
 כלום התשובה ממטיך הטפע מצד הימין דל מצד חסד
 והתג והיסוד הנקראים חסדים שכלם מצד חסד והתג
 נבסג זלכן אמר חסדים בלשון רבים והכונה שמקבל רחמן
 על מדותיו מחסדיו המרובין יותר מדיו כי הטלה שהזכרת

ועל חלק הפתח הוא רחמי א
 קורא אזה ערא לשון ע
 שראשונה יא כשהיא כלול
 עש' ע' קרית ערא
 וקרא קרא ט עין הטלה לתע
 זכור

אפי' שהקבלת ההלכה נמשכת
להטה בעולם התחתון וכך
קדושת דוד ידור

וימשיך צד שמה כי מלה ציון ישישע לדוד ודוד זאה ציון
הוא הסוד שהוא לכעלה במעלה והע עמזות כמלת דוד
ודוד זה הוא העקראות דודו כלשון דוד הנלך ידור בא והנה
פסוק זה לל ימטך יי לעולם וכו' והוא בסדר הכרבות יי
ופהנה ימכוון מה עכתבט בשער שמות המדות בעין
ציון שהיא כמו ליסוד חס לא נאמר כי המלת לשלם ומלה
לדוד ודוד כפשטן ולא יבא הכהו א ובין הצי פשטן שלשים
ולדוד ודוד ענן אחד להם דרך הפשט: גם בשמות לא ישךך
לדודך כל כך אס לא נאמר בזה כי זרה הכתו על סוף כל
הזמנים שהיה היכל עהג לשלם כי אהי ציון לא יתבג כי
חס בדורות ומו ית' הכל א היכל זה רחוק לדרך התפלה
כי העתיד להיות הוא שיהיה אבל התפלה הוא הנה שלמות
הכרחה לעבודה השם בשלם הנה נאמר חז כי באמר
שהכונה הוא שכתבט בקדושה לל בקדושת קדושת קדושת
יפה היא וכן דעה כל המקובלים אשר הגיש לידע
מכתבם חתום לא נראה כי דעה המתדגם אס לא ימיר
שיינה להסתירו חתום הכערה דברי הדין לל בתורה
ויצא בפסוק חובי הא ביתא ישג דעה חז כמו שכתבתי
אך נראה שבאר חז קדושת הדמיון לדעה המתדגם שירמו
על הני והמשכל יבינו השם

כונת הקדושה

דע כי בכל מקום שהזכירו מטבחי התשובה או המבחי
הטרה בעשרה קנן שקראו פסוקים או משניות או ה
הלכות החמוגים לתורה שבעל פה יטין לתשובה כללה
מן המקור תקט למה עליו קדיש כי בקדיש המטבת תברכ
והחזן ברצונו להתחיל הקדיש יכוין בשם של ל באותיותיו
ובשקדו ורעע אה ראשו להמשיך הכרחה כלמעלה ויאמ
יתגדל ויתקד ויתקדט שמה רבא ויכוין שיטפיע הגדולה

סוד התמונה

בכל עת יהיו בניך לבנים ונ' הם בני סוף לזרה להקרב
 ולהדבק הנפש למקום החצבונה הוא מקום השכונה בני
 הלבנים והטהורים והקדושים הוא היכל הפעמי וקדש ה'
 הקדושים והם טבעה ימים עליונים הנקראים עשר הפירות
 כי הם כחות עליונים כולם לבח יחוד ועצם אחד חצוילים
 ולח בדוחים והם הנקראים צבאות מלהים חיים ועראים
 צבאות י' צבאות מלהים ונקראים מלהים צבאות י' צבאות
 א' י' א' דים ועראי והם היצור כח הפעילות וכל אלהם צומת
 לב' חותמות התורה העליונה וחיותיות עליונת מקדש ומהם
 יתר שמו ונחלקו בלוחות בכח האלים שנ כתובים בכתובע
 מלהים והם רמוזים ורשומים מלמעלה והם קטנים מלמעלה
 למטה בקטין וצמר ובקטר חזק ויחדיר כי כל מה שבדא
 הנה למטה הכל קצוץ מלמעלה ורשמו למטה וקטרו כמו
 חותמות התורה שנ י' קטע ראשית דרכו קנה השמים ממשן
 קדשו שנ קונה שמים וארץ וכן בית המקדש מכסה כבודך
 חרץ מזרץ החיים ישראל מן הימים שנ עם אוקנית והכה
 בחטוב של דרך קטר זה רשום החותמות

האלף מורה כתר עליון וציורו כולל שלט מדות ח'
 חכמה ובינה עש הפזורה עצמה כמדתה ח'
 מלשון חזקת חכמה והיא הנקראת עזו ותפארתו ש'
 הנה ועליה ירדו שיהיה מעח הפלן ובשעת עה המלומה
 שחמו וסס חביון עזו ונתנה לישראל על ידי העט' כטישראל
 עשין ש' רשע על מקום על זה ואם לחו חס ושלוס על ידי
 העט' **בית** הוא בית נתיבות לחכמה וציורה מורה כי
 בית לתפארת ל' בית דיט של הנה ועל
 ידע ירה עפרע מן הדשעים ומשלס טכר לתריקיה שנ
 בתוך השפוט עמירך ומדתה גבורה וממטלה בשעה
 לבנה **גמל** חיות עצמה מורה כי מטומת עראות

לעולם לפיכך השלחן נתונה במקומה בתפוסן וממטלתה
 בשעת לבנה **ט"ת** ומדתה יסוד שבת והיא המדה
 הפעמית וזיננה נשמתה כי היא בחשבון ט"ת
 חו היא תחת היור ובית מדתה וז' ועדא רמו ליוסף קטן
 מיעקב וזה ה"ל כיוסף נברא ברמות דיוקט של יעקב והנה
 מדתו כל ושבת כל לשון חמדה וכליון שבת לשון מעחה
 וחדכן ומדבר והיא מוקקת הכסף הטוב שבעהים כי היא
 מדה שביעית למשין לל לכסף הטוב הוא לשון חמדה ומעחה
 והמטונק לשון דרך וכליון שלם ובניור ל המזמזת הדבר ולזה
 היא פתוחה למעלה כי בה כלה הכל הערך והדטע והוא לתר
 צפון עטה והוא שנ וצדיקים ילכו בה ופושעים יכשלו והיא
 טבורה כמו שאמ' אם ישכרו באהי המזמזת יבאו ייהקט היא
 השבר וביעית שבהי ממטלתה **י"ד** היא העשירית
 מדת מלכות קדש מכון לקדש מקום שכל ואור
 והיא רמו לבדיות וחזקת ברית קדש צדק יקראט לתלו רמו
 להא החחדונה צדק ילן בה והיא מדת וחיים ומזון לארץ
 התחמנה כי היא התקונה חמצעית כולה אור השכל בלא טוס
 צרה ורמיון רמו למה שנ ואל מיתרמיון ל זבה נברא
 עליונים ונתקדשו ל' והוא מערת יודו ליי חסדו ונפלאהו
 לבט אדם ובשעת לבנה ממטלתה **כ"ה** והיא מדת
 מלכות המדה המקבלת מכל ומבטת חזל
 הלמד לקבל חסד ורחמים והיא מערת כף אחת כי היא
 רחל הקטנה עם כליה וממטלתה בשעת לבנה **ל"ד**
 והוא מלשון המלמד לאדם דעת וזה חזת טנה
 עש היא במדה ובלשון ולא במבטא כי המבטא משונה באשר
 התויר כי זאת מורה כתר וזאת ביעה וצורתה גבוהה ורמה
 על כל ומורה כי התפירות גברה ומתעלה בה כי הם שתי
 מדות מקבלת ומשפעת העקדים מלך עליון כמו סדר
 האפבית להפך והיא מורה על היחוד והער בתוכו כפי
 ועליהם נזל גדול תרועט ורב כח ולתבונתו מין מספר והאות

כאמר

ומשלמה בין דבר לדבר ושמה צמל מלטון בזם הגבל את
ינחך וינחך ונח ונח והיא המדה הנעדרת לכל שנ ודוע
מושלם לו ושע אזהרות צורה המורה על מדרתה הלוכשת
עו ושעת חמה ממטלתה **דלת** יושבת בשער ו' הוא
שער ההתפארת והיא עשירית בין למטה בין למ
למעלה ואין לה אות שני כי היא לבדה עומדת ומבטרת
בין לתפארת ולחסד וחסד מדרתה ושמה דלת מלטון ודלת
דחשך כדנצנן והיא יחידה ונדולה בחסד וברחמים ומ
וממטלתה **הא** עממת היא בכל צד חס למעלה
חס למטה והיא מוכנת לשעה שני הנה שכן
חתו ופיעלהו לפעו כהיא לפעו ולאחריו וצורה כולל שתי
מדות הקטה והדפה והס מן הנ העליונה ושלושן לצורך
חדד ימו לשם היחוד חסד מהם וצורה מוכיח המדות
הד י' תקצר ונש יד י' היתה בס וממטלתה בשעת הלבע
ו יצמה תפארת והיא עמוד לעלמה שני הנה מקום
חיה ו' מלטון ו' היעבודים והוא חתי השם ואין לו ישר
כי עמוד לכל צורך האזהרות ומשען משלה ומטה ופשו שכיב
ההא בעבור כי חיי צדק ההא לו כי צדק ההא צדק שני
ויגבה י' נבחות במשפט וממטלתה בשעת חמה **זין**
והיא המדה הטובה שני והיא באשר ידים מטה
והיא מלטון כלי זין כי היא כל אחת מוויין ימומן לעז והנה
הרמת יד מטה הצורך זין וצורה מדרתה וחולל מכאן מן ה
התורה לשייחיה כפיס וחזתמו והוא ישיט לצבור לרוח אורח
כי בשעת חמה ממטלתה **חת** והוא מדרת הוד והוא ה
על המדות כי שמונית וצורה י' והיא נלמדה
רחסונה כמאמר תומך ואורך ונ' והטפעתה מן הרמה
העבדות חבל ענמה מודה בשמונית הכוללת ג' והם עשר
מדות בעד לבושי סהונה כי היא ממדתו ושמה חת מלטון
וחס נבורך וצורה מודה בטע מדות חסד ורחמים וצורה
ב' הטפעתה בעשירות כמאמר חולל בצורה יודים נשמים

ה' צורה מדרת

מטה וכולם מורים לקטור מקדש במקדש האמת והשלום
 ובמלכות בית דוד בשעת עקב ממטלתה **עין** והוא
 מלשון וישכון ישראל בטח כדד עין יעקב **הוא**
 ששכן חרדים במדבר ארץ מלחה ממולח קדש לא יתב ב
 כמאמר ה"ל לא יטבה ולא עמידה הוא עין יעקב שג העה
 עין י"א צדיקים אל ידיו ואותה העין נקרא יסוד טבה וז
 וצורה נ' עס ו' במדתם למדה אחת והוא א' עין מדבר כ
 מדבר קדש מדבר קדמות וממטלתה בשעת כוכב

פ והוא מלשון לפאה האחת לפנות צפון והוא מדרג
 העטרה למלכות והוא מצד ארון ברית י' וצורה
 מורה בקדש של מעלה ומקדש של מטה זה בתוך זה הוא מ
 מצד ה"ל שה"ה מטיס בלי גדול בתוך כלי קטן בשעת צדק
 ממטלתה **צדי** מלשון מצד ארון ברית י' וצורה מורה
 בשני מדרג העשירית והספירה שמינית ומורה

נצח מדרגה על השמינית ובשעת חמה ממטלתה **קוף**
 והוא מלשון מוצאו ותקופתו תקופת השנה ו'
 ומדרגה תפארת והוא פתוחה למטה וארוכה רמו לטפע
 היוצא ממנה ויורד למטה וצורה מורה כינה העליונה ה'
 המושפעת במלכות ובשעת לבנה ממטלתה **רש**
 והוא מלשון החל רש והוא צורה אחת לבה

והיא מדרג יסוד מקום מעחת נפשות הצדיקים ילשכים
 כי היא ידושה שלמעלה ידושה עלום הוא עין קדש ומובל
 בקדש ובשעת טבתי ממטלתה **שין** ומדרגו צד
 העליונה הנקראת סלת למצה למצה אבל
 צורה מורה ג' מדרג עליונות הנשפעת כזחת זכר לקבורה
 והקשת למטה רמו וחזקה הברית חמד כדה לארץ לירכן
 חזקה לאברהם ליצחק וליעקב אשר מעלה ולא שינה כי אין
 בן יטי' כי הוא מלשון יטי' לא טבתי בשעת כוכב ממטלתה
תו והוא מלשון תהיון לבס הר ההר שכת תו של דס
 ביחזקא וארזל כי מיד נשתלחן בידושלם ששה מאזכי

שבתוכה מורה בשכינה של מטה והכל יחד וממשלתה ביה
 בשעת שבת ונהנה הם ד' חותמות שמורים כך והחמשי מורה
 כשם הקדש במדתו כי האלק מורה בקדש הקדש שים שהוא
 לכל וכל והטעם מורה עולם הגלגלים החוורים ברחב כח ונפרד
 כי הוא מזין חומס ואמין כח והשלישי מורה בעולם הטפל
 בית קבול האחרון ועל זה כפול עדותו טז ל"א הארץ ומלוג
 תבל ויושבי בה והדביעי מ' מורה סביב ההרים ביחטלם
 רמז למעלה כי השם הוא כך סביב לעמו מעלה ומטה טז
 מעתה מהנה ועד העולם כי היא שכינה שלמעלה המסבבת
 ירושלים של מטה טז ואנ' מהיה לה נוס' י"ח חומת חס סביב
 נחור **למם** כי היא מורה חות מוחזק כפול בלא מוס
 כי היחד בו כפול כי היא בית קבול הברכה
 ובית קבול הדין ושניהם חות אחד כי הם בעולם אחד אשר
 נברא במדת רחמים כי היא פתוחה מעט למטה ומטגרת
 חצל התחום להבין המים במקומם שלא יצאו לעולם ולא
 ימעט המעיינות מפעלתם וממשלתה בשעת צדק
בין והוא שער החמשים ומדתו האהים למעלה התפאר
 והסתלקוה המעצחה על השמינית והיא המדה ג'
 גבוהה ונעלמת מעין כל חי כמאמר ז' ער ולא עד בכלל והיא
 יושבת כגבור בממשלתו והיא מלטון נשם יחד שממנה
 הטפע ומטגרת להרבות צבאות וחילות ומלחות ומטפחות
 כמאמר פרה ורבה עי וקהל עיש ונ' וממנה היא אחרונה ל
 לפרות הבטן וכח ליילנות ולדעים וממנה תבויות טמט
 וממנה גרש דחים ומראש הדרי קדם ומתחת ודועות וממנה
 וממשלתה בשעת לבה **סמך** מורה כי העיר דושם
 משעת עליה והיא מלטון סומך י"א לכל העפלי'
 והיא חות סתומה מכל צד רמז לעיר המסובבת בהרים ז'
 סתומה סביב העיר שלא יכנס בהוכה געל וטימף שבתו לא
 יבא יעוד ערל וטמא כי היא מלה קדש וי"א סביב לה כחומת
 חס שלא יבא בה ער והחות הכפול בה מורה בשכינה של

תבין ותסתיר הדבר לטוב לך ותבין במלמד העקרה ותבין
 בונתתי מטר ארצכם ונתתי עשב ועבדי לטעף ולא יתן ז'
 חנכי הא ביתא ועל חלו וסאלו עקרא אלהים חיים והס'
 מלמכי אלהים אל בע האלים מלמכס אלהים מסוד איה
 אהי אברהם אלהי יצחק ואהי יעקב כי הכל דבר אחר ענ
 הא העזול הצבור והערץ הוא שנקרא י' ותבין מזה מה
 טסתו י' צבאות אלהים צבאות והרבה כאו' והו סוד ע
 עמוק וטרא הוא מעשר ספירות שהם כצורת אדם אז
 תבין היטב כל דברי ועוד ארמז לך וזתה סתם הדבר
 וישלח מלמדך כמו וישלח ידו ויקחה וישלח ידו ויקח אה
 המיחבלת והרבה בהם והמבין סמן בין כל סוד עליון ו'
 וישכיל ועין מה הוא אל אלהים איה מלמד מרת האבות
 וסוד עשר ספירות ועליו נזמ' תמים תהיה עם י' אהיך
 וזהו סוד הספירות בצורת אדם כי כאשר האדם שולח
 מתירו חו אחר מאברין מיד נעשה רצע בלא שיחה א
 חותם כי הם יודעים דעת האדם והנה הכל עק אחר הש'
 ב' השולח אחר משלוחיו ומעבדיו מיד נעשה רצע והנך
 הכל דבר אחר ואין שינוי ולכן תמורה והנה תבינה מטל
 משלמות המלמכים ששמום כטס רבס כמו גליצ' א
 אמת' י' צבאות שמו והרבה כאה ושמו' מלמכס
 אחרים כשמות האברים של האדם כמו גבר'א וכונת
 בו וכל אלו הם העקראים כב' אותיות הם כחות שלמעלה
 לולפים ולרבות וכן תבין בכל וסתם וחתום היטב
 וחזק דעתך כי כבוד אלהים הסתר דבר וכבוד מלמכס
 חקור דבר

וזהו סוד פירוש התמונה הנעלמת בסודותיה

רצלי עמדה ונ' ע' לרצלי דברך ואור כי ע' מצה וטרה
 חוד ודרך ונ' ע' נשמת אדם כי נשמתו של אדם ע'
 ל

חבלה עך רגל היו כי היו הפוך והנה היה הוא גבול קדוש
ומקודש במדת הדין שז והגבלת יזת ההר מיד השמרון לכם
לעשותיכם שהיא מדה קדושה ומגובלת לכל החיות ו
ושעת שבת ממעלתה **אלו לב אותיות** שנכתבה
התורה עמהם והנה הם

בסוד גדול ונסתר מאד היא התמונה הזאתית בלח שום
ספק שכתו ותמזנת ייביט והוא סוד שמותיו של ה'כ' וכח
פעולתיו שלא ניתע לבאר אפי' מקצתם והם סוד הספירות
וסוד המדות וסוד חלוקה וסוד מלאך ושם מלאך וסוד מלאך
הכתו בתורה השלמה וסוד הספירות שהם כדמות אדם
ולוה ישמור האדם מאד חת עשנו בלא קבלות אחרות
וחזקות מאד וביאורי התורה המפורשים על קו היושר
ודעתו חזק בהם מאד כול רברי קבלה שלא ישים דעות
בלא קשר חו בספירות חו במדות חו במוצאם חו במוטאם
חו בקשרם חו לחברם בלא פירוד חו בתורותם שהם צור
אדם ולכן יהיה דעתו צלול בהם ומוכן ומבין בכל דבר
ולבר בעין דין מאד ודעת חזק לרוב לכן אל הקדש
פעמה להבין דבר מתוך דבר בריאת העליונים והתחתונים
עם לב חיותיות כי הם הם כחות עליונים הנקראים אלהים
חיים ומבין מדת אלה לדברים וסממם וחתום הדברים ה'
הטמונים והוא שז רכב אלהים דבותים אלפי ששן ויי' במ
סיני בקדש והוא כלל עשר ספירות והסוד ותבין מס חתה
משכל שהוכיח אלהים דבותים וזחר יי' כי כלל הכל כ'
הכל הלך אל מקום אחד ובין וסתום וחתום הדברים כי
מין הפרש בין יי' ובין אלהים לבד מה שאמרת למעלה
והוא מדת חלוקה ותבין וסתום וזומר לך למה נקרא
מלאך על שם שליחותו וכבר ידעת כי מדת המלאך
ופעולתו היא הספירה ההיא והנה מציע כי היא ספירה
ותבין במה שכתו בתורה מלאך מן הסוד אשר כתבם למ
למעלה אלהים יי' כי הכל דבר אחד והתורה המופיח אדם

בעבור כי בו הזכירה והתחיל בו זכשישראל חוטאים לטעם
 בזה פירוש הצורות והולכות להקומם כי נסתלקה טכניה
 מהם זמשה בכל האבות ומדת יתחק מטנה מבינה כי
 בה יסוד עמוק לא חבור בה לא פירוד בה כי היא זמנעית ים
 והכחות זה בטרך זה חן זה למעלה מזה חן זה למטה מזה
 והכל אחד ממחצב אחד והיא שורפת הבטמים הטובים
 אשר בקטרת והעלה כליל ודיח בשמים עד האלהים צא
 דבר שניהם ויחזו משה בתקו בנבונה עד שבזן האותיות
 ונחברה צורה לחברתה וערקו בלוחות שניות באצבע
 אלהים עליון היא התמונה הערקה ונעלה אחד ואחד איש
 ירא את יי' וחס יעמיק חרס עצמו ורעתו בה בחכמה
 ובינה ורעת צללה ובמחשבה רקה להבין ולהכיר בתוך
 תמונה טהורה שלימה להמציא לו תמונה כי תחלת הבטן
 תמונה וסופו תמונה לומר האלק מונה עד חן מונה שענן
 בכל ביתו וזמן הוא ותמונת יי' יביט והאן הנקראת הן
 סוף והיא הנקראת נפש חיה הוא שמו אלהים חיים מלאכי
 אלהים שעלים ויורדים בו ומקבלים כל אחד ואחד בשליחותו
 וצדיק בחלומו הבין וידע כי יש תמונה עליונה ועל הסולם
 יורדים לתחתונה כי אין השכינה יורדת למטה מעשר והנה
 יי' נצב עליו כענן שן ויקרא ליה אלהי ישראל כי חן נחשב
 שלם השתרה שביעה עמו כענן שדמו והיה יי' לי לאלהים
 קרזשים וערבים ונהו ענן התמזל כל לא לקח דרך מעשה
 בחשיה להקריא לילה כי המאור הצול לממשלת היס
 יחולת הבקר ואת הכבש הטע תעשה בין הערבים ויתקד
 הערב ליום כענן ויהי ערב ויהי בקר ויהי המטכן אחד
 כי התרם עולם קטן כי כל אן מן הזו בו כענן את טבתות
 תשמורן ושאר ישראל הניש אחד צורה אחת והם הם
 צורה אחת להם וזה התפוח ל
 היה עם מבית יע
 האלהים ב

הריא הים הגדול
 ומיין עד אין סוף
 וזה הנקרא אלהים
 והאלהים עליונים
 מן הקומים אלהים
 עליונה

עולמו כעטן דמות לין דיוקט חקוקה כזה נר בשלמו וזה
נר בשלמו ולזה אור ומביט עד סוף כל ומחזה טרי יחזה
כעטן חנ בעדק חחזה פנך חטבעה בהקין חמועתיך רל
כ במרת צדק יחזה יור פנעס חור חמועה וממעה יביט סוף
חמועה חטר היז למעלה לבגדי כהונה בגדי הקדש והוא היז
היכל הפנמי קדש הפנמי וממעה סבתות יוכל ושמטה
ויוס הנ וטבע שבחית ומדמות הדי עטר וכב חחחית וכולס
חצוליס מן המורה הטורה מקטה אחת החמועה חטר
בה הביט ועמקטה במורתה כ לית ידע כי כחמורה ופחיה
ממעה היז אשר בין הכל מט כעטן חו רבין ידחתי ודעת
קדוסיס חמחן וחלו הס מט כחות חטר מהס עתל כל
חצול הס כב חותיות התורה העליונה החור החחחון מימי
קדס החור הנעו למעלה הכסא העליון כעטן קדס מפע
מפעליו מיז ומחס כל כח טרז ועלה והס הנקדחיס
חלהיס ועטר ספירות ומחית החבות חיות חופנס טרפי
וכחות מלחיס חייס רבבות חלפי ישראל יי בס סינ כעטן
בטבע בטחס במוך מי ישראל כיהיקר בהוך הנקח וממט
הנקח יקר כעטן מלז כל החרך כבודו והס כב כחות
עליונס הכחבים בזצבעהיקר מן הה חחחעות עליונס
; כעדי האהיס כחבים ה כעדי זה זה כעדי זה מחחיתה
בבקר ומחחיתה כעדי כעטן סוד חת הכבש חחר ופעלה
בבקר וחת הכבש הטני כי הלוחות מעשה חלהיס המה
והמחבב מכתב אהיס חייס כי שס החחחיות על טס
המדיות חחחית החחחיות מצורת חותיות עליונות מקדס
כל חחת שמה מוטרך כחה ובעה שבירות הלוחות פדחו
החחחיות מעלה כי דנה הנה להחס הבטן ולהטיב כח
החחחיות במקומס וחחו מטה בחות חורו בעטן והירה
כחטר ידיס מטה ירו ונבר כי החבות חרות בלי חבור
וכסיטרך חייס חוטחיס לסס עמדות הנ חרות בקומה
זקופה והנה מביט בהס וחול וזכרתי חת בריתי יעקב ב

חות ברית קדש גיחה חות הברית ברית וחת חות

דחטון הוא חלק

אלף

מורה כתר פיו מהיה המתהוה לכל והוא שליו
כל כי בו זרק עליון ותחתיו ושם הערה חכמה
ותיורו כולל שני כדוכים זהב בלהב והקול בתוך כענין שש
קולות וקול אחד זהו לא שמעו כי חס קול אחד כענין ויה
והמנה חונכ רוחים זולתי למי קול הזין כענין יעג בקול
באותו קול כי בכח כי בזה הקול קול אחד יתנה עורא הסופר
באותיות שהיה סתבס בקולמוס אחד כילא היה חושט כל
כך בתוך כי היה מקובל בו ובשניהם חכס והוא לבוש עליון
חות התפלגן שהיה מעט ושם נחבז הענו בתוך התפלגן
ומתעלס בתוך הדלת וחול וקנה האור יהיה ושם חביון ע
עוון והיה חוד הלכנה כאור חוד הקנה של יוס ראשון כענין
יהי חוד והוא כי בעי ישועה בראש העדקים לעתיד וממטות

בית

ענה ממנה בית נתיבות הוא החיה של הדבעה
פעם ושם כעפים והשני מחות חלו חסר הכעיה
למטה מן הפנים כי פני חדר המה והם ארבעה פעמים א
חדיבעה כי ארבעה פנים להל עז וארבעתם לפי ימין שמה
דכונה חות גלות ושטחה לארבעתם במקומם כי אין הפעם
והכעפים יחד ואם היא עשירית בעבור כי שלשתם קדש כי
חזשית דבוחתה דחשית ענ עריכותיכם זהוין החיה ההולכ
בין החופעים ובה עדות היחוד כענין שזמר בעין וזהו ודלת
גדולה של שמע והתיור מורה כי בדחמים גז ברפיון תחת
החסד יכפר עון והוא צדק חטה בית לתפארת הוא בית א
וכח גלגל הלכנה ממנה **גמר** הוא שער החמשים
הקודם לבטל פירוטה בשמה והוא קדש
יעיון המקדש בגבורה ענומה מקדשת כל וממנה ואור
חות הברית לפדורה הבטן והוא למחל חסד כטמה וערבן
עון ותענומות לעם וכח גלגל החמה ומהלכו ממנה

דלת

הוא חסד ושמה אות מן הסלטה כיהיה אהרן

עוד ולזה ישמור האדם אזה דרכו ונתיבותיו לבן א הדך הזה
 כי אם כעח מעליו כל מחשבות זרות ויחטבו לו מחשבות
 שהזרות שמח וטוב לב להבין טראים גדולים ודברים שמקיים
 ותמונה יי' בית כשן ויהי כען המען ומתוך יחזה פנס
 מזירים אף חשבה בהקץ תמונתך שהוא סיקיץ ומה
 שהשיג תשיג ובמה שלח תשיג תתרחק לך כי הנסתר ליי'
 ונעלה לט הון וזפרט לך התמונה הזאת בפחד ובמורא
 כאשר הקבלה מפי המקבלים דאטונס אשר הביטו וחיו
 ונגנו אותה מחכמי ישראל ומתיטקות של בית רבן הדורשי
 התורה במט פנס ומהם המקבלים היו משהמטיס בה
 שאטר היו מקובלים בכחות לחברס לתורה ולצורך כל אורת
 בכחו ומתוכס היתה יניחת בת קול ואומרת הלכה ספלט
 כי היא המדאה דממה רקה המדקה הקטעה שבנבואה
 התקרות בת קול היוצאת מתוך התמונה ובה הצינו ה
 המשיגים ואטר הלכו דרך ישרה נדבק יקד א יקד ואטר
 לח השיג כל הצורך יצא לטעם ומענות לא יוכל להקון והיו
 חאים חת לבוט הבדים ומביטים באמתריא יי' נבאות
 שמו המחטבה דאטונה ומסתכלים ביופיו ובתורת הראויג

הדמויה לו ובפניו המזידיים ועשר כמות חופנים

והיות אומרים שירה לפטו בכליוס וכל יי'

כוכב עלול ומלחך משתחווה למול אורו

והוא היושב על כסא עליון בראש ל

למעל התמונה לראות היט מש

מטכיל דורט אה אהיס ואטר

א הארס המטכיל והדורט

בזה הדבר אשמור את נפשו

ממס צוריים כשן בזאת

הדש ולא

ונמאט חור בלבה זסביב זה היוות שש כמות של מלאכים
 לן מיכא לן גברי' כי יחס חיות טהורות לזלפים ולרבות
 כי שטה פעמים שטה הוא חני הטס טכקרו משפחות בעולס
 עבדי דבר ומטתפים הטט עם חוטה עבודה וכטכקרה
 טוחס סביב המדה וחני הטס עבדי דברים בלי טחוק וחותם
 הט סביב גלגל החמה כי חור החמה מזור המדה ועל זה
 רגע בזמן כי בכל רגע טזורח החמה הטס כותם ולעמוד
 ובטה החמה מעבדיה כי סלך י' בטס הטל של ע"ב והורח
 חור לכל כוכבי חור ומטס בחות הנשמות לעלמס והס
 צמדות בצדור החיים וממנה חור החמה עטר וחיים חן
 ונבד והחז רפז את תבדחם בעמר בדינו " **ח** וצורה
 מטה האלהים ברו כי כמשען היה בריש המטה
 כצור ירו ועלזה וירס דון במטה ולח חל במטה האהים
 והצטר ידע צור המטה לן בקש במטה כענן והיה כצטר
 ירס מטה ירו כי ממלא מקומו טל וזה לך היוות כמורהו
 על המשקוף והיה לצות על ידכה בחנוק יד היד הוציא
 ונשיחות ספים שלמד חהדן מן החון המבדך חת הכלה כי
 יז גדיח וטס המדה כח כענן קול י' בכח והאהים יענא
 בקול שצול על עמוד אחר העולם עמד וטמו צדיק יסוד
 עולס כי חות הוא ביע זבין הבדיות בטבת ויזמרו גזלה מ
 מלה טמוענת ער כסין הכבוד העקדן טמים כענן הטמים
 כסין כי יש כסין לכסין כענן הטמים וטמ הטמים לן
 יכלכלך וכענן הטמים לעוהר ועטרת אב בריטה
 וסכסך רבב טל מלאכים גבורי כח לשמוע בקול דברו
 וכח גלגל החמה ממנה מהלכין ונתיבותיו כענן קול דשך
 בגלגל וזה הוא ההבדה של גלגל חמה " **ח** הוא כח
 הטמין והצורה עטר בכלל ח' והוא שלישי
 מעטה ומטה כי הוא אשר לחלקו לבוס הברים על כן וטל
 ט במטפט האורים והתמים ידן צורך כי המטפט לזהם
 הוא האהים כענן והיחנת חלהים כי טוח כחות הצורה

כהן גדול מברך את העם ביום הימין כענין ד' תהיה ויחיה
 יד כי היחוד הנמר בה כאשר ידע איש החסד שכל ויקרא
 במס וקם איש בתוך קורא בטם ואם הוא דמו שלד והענין הימין
 ולא אומצו ולמה דמו ושא לו במטפט העולם העונה בארץ
 והכח הזה מחד עמל ג' זולתו כי הוא שקרא את לבוש הבדים
 וממט כבב הרצון וההכנה שלום הרעות ושם המדה מיכא
 כלום מ' בו מרות כזאת המדה כי היא כלולה ורובה ב'
 במאומה שכל רב חסד ומחסה משה לישג' מין סכס
 וסוד הדבר כי היא הלבונה לבוש שמי' לבא אל ז' לעמיה
 כי כהן גדול בימין והסמך בשמא להעיר ההנהגה שלום הרעות
 וממט כח למכב כוכב **דא** הנה טכח חתה כי הוא
 מביא הפעולות לפע חכ **כח** זולת הרצון וההכנה
 בחסד כי היר אשר לא תהיה חמטע לקטור ימין עם ג'
 שמאל כי שתעלה לרצון ושמו ברית מן אה' ואותה שם
 אהרן בקערתה והוא זכר לבדית עליון הדי הימין כענין
 ישימו קטורה ביוסף כי בחסד יכופר ען וחוק הבס הוא
 געו למלך המות והוא העיניו למטה לשעת הצורך כשה
 כשהקטורת עולה למין כאשר ירם מטה יז וזכור להם
 אתה ב' יתו והצור בסני שמים ושניהם סמכות אחר היום
 להם הדמו ליד מטה ומכחה כח הלכנה ומישט חורה
 הנשאר בטעמי הגוף והגנו לעמי הנשמה כי בה רמוז אור
 דמשך חסדון ונבד' שם המדה המורה על המחצב ומכח
 המדה חור **לכנה** **ו'** כימי קודם כימי עולם הימים
 בראשונים והוא **אחת** יעקב בתורתו אחר
 מהם חמה ולבנה לחדשי השנה הטעם ולטבותיה ע'
 הטבת הגדול ברוח חרש לחדשים כענין החדש הזה א'
 וחמו המברך במקביל פע' טכנה בעבור חידוש הבז
 הגעו עד הטבת והיא עמוד מעולם ועד עולם כענין הנה
 מקום אתי כי כבודי בעצמו מקום לעולם וממט ימי
 לכל יום כענין וימים על ימי מלך תסיף והוא האור הגדול

ל' א' ח' ה'

כ"ב

וממט

כי ביום ההוא יהיה יי אחר ושמו אחד בלח כעף כעף ושהתקד
 ושמה זאת היא סימן הברית כי עשרה אל זהב בראש המלכה
 ותיין עד הקדש על המצנפת כי הצנף הטהור על ראשו וה
 והצנף אחד מתבטיי הכלה כענן בודף בלה לקדחת חתן
 והיא עקודה אמצעית של ביתי ציון קדוש ישרא עין הטבל
 והחור וכו' החור הגנו ועבס מתמונה ורמיון כענן וא מי
 תרמיונ ותטוה יזמר קדוש ומדתו באור הלבנה

אלו הם עשר כחות גבורים ערזים עליונים
 ומהם הטפוע לכל שאר

כחות מעלה והם פירות והמדות מהם ומלאכים קדושים
 עליונים משרתים וצבאות אלהים חיים אל חי רם ושם
 שוכן עד וקדוש כן גבהו דרכי מדרכיכם ומכחם יב כחות
 המאירים בכוכבים כי צורתם כצורת העליונים מלבד הן
 שצוין כמותם בדאטונים ונס עותעם צורה לחחרים גם הם
 מן העליונים עלן חיים ונשתט בעבור פעולתם כי יחדן
 לקטור עליונים עם התחודונים להיות האהל אחד על כן
 נשתט בצורתם כי האחד יוד קטן והשני עתית קטן והשלישי
 עיר הקדש ונותעם צורה עה חיבור עליון לדעת כי האהל
 אחד והחיבור אחד בלי פירוד והנה המין מרבה במיט ה
 הרב המרבה והסמך בכחו והשלישי במיט וכלם לחיבור
 אחד והייב כחות כוכבים יש להם לאפים ולרובות והם כב
 כחות ערזות עליונות חיות טהורות וקדוש בתוכם כענן
 בס סיני בקדש וידד בתוכם לשלש כחות ישרא כמספר
 כב הדרי כשהכסא שלם השם שלם **כף** כח הצורה
 ראשית לו שער ליי מקבלת הכל ועליה קול
 רגל מבטור חומ לצוין לחבר חת האהל כי זאת הכח עשה
 בהם טפטים חניי כי חני רמוז אל המדה אשר לפענ
 כענן ותסח יי ממדה למדה כף אחת היא לצמה וכל
 כלים לה יודכי הלבנה ממנה וחידושיה **למד**
 וחלף צורתם משונה ומדתם טוה פעולתם

העומדים בין מזרח ודרום ורצליו רצל ישרה ואמרו מאיד דרום
 וזרח מזרח מאיד לבנה וזרח חמה ובאונה נע זה ועמדו עב
 הד הזתים כענן ועמדו רצליו ביום ההוא על הד הזתים יחד
 למשפט וזו ושא לו במשפט ציון במשפט חסדה ושניהם
 ממחצב הצור והוא חתה י צבאות על הארס וזו השמש
 לא יחיד לך והיה לך י לאור הקנו וכח למדת הלבעה ואור
 ממנה **ט"ז** יסוד שבת והוא צור שבת האחרון לה
 לשבות כל בריאה ויהיו השבתות לשבת אחד
 יוס"י הגדול והגדול כאשר צורו חית נמצא בשבתות וא
 ואחריו לא יהיה כן עד שישיג א השבת עליון להיות הצור
 מדובק והמחצב אחד כי שני ימים יהיה שנה ובשלישי יק
 יקיימנו כענן שאם בג בני אדם שיטע ובכ מהם היה ית
 ודרמה בעבור שחסרון בעפס א לו של מות נפטם וה
 והעמיקו בשתם עד שבאו בצורת הגין ולא קבלם עברו
 בצורת הון ולא עמדו יחדו שנ יחדו למשפט נקרבה ונמצא
 שלמים בדין והשלישי היטן עד שער השמים והוא צדק
 ואלו השלש שעות רבנות לך פעמים תחית המתיים א של
 מתן תורה וא שהזכיר הנביא וא לעתיד כי ביום השלישי
 יקיימנו ונחיה הוא השלמות האחרון בל שבאות ונאמר
 המדה כחה מצרפת העפע ומשימה באוצר החיים הנתי
 חשר בו בצורה והעפע יושבת במקומה עת כי ישירים
 דרכי יי בזמר הנח וצדיקים שלמים ילכו בס כענן שד
 שדרטו והתהלכתי בתוככם שעמד הנה לטיל עם הצדיק
 בג עין ורשעים יחטטו בס ויחזרו כענן דוד הולך ורוד בא
 כי אחיה עוק יד לפוטעים וישוב א יי וצורת האות בית קיבול
 הברית לצדיקים וצורת ברית לצדיק ולרשע כי לא יחפון
 במות הרשע כי אם בשונו בגלגל עד ועשה חסד לנתי
 וזה הכח מוקקת הכסף שבעות ונגלגל שבתו מכח המד
 ומהלכיו ועמדותיו **י"ח** ומעד גרש ירחים כי היא
 ששירת ועלדה נזול יהיה קדט לטס הגדול

א צורת השלש יעוריו
 יחדו
 וי צדק האומרים
 א צדק חסד הורה
 וי א חסד

יטרה ודיקה ונכנס לשלום ומכאן והלמה דרך דקה ולא
 עבה ויציא לשלום והשלישי מורה על המביט לזרץ
 ומלואה כי ממנה מלא כל הזרץ כבוד כי הטבה הנחמד
 בתוכה וכל אשר בה והאות סימנים בתוכה המשתנה לאשר
 סתום תחת יחיד כעשן בשמים ממעל ועל הזרץ
 מתחת והג' ער כאן בא ומציא האות סתום מל צדדיו
 ושניהם רמזים בפסוק כילא ידע מותחם ועפג בתוכם
 והד' סתום וחתום העמד לנס עמים גם האות גם הכח
 כעטן עמו חובי חובי ארר עמך ואמרו כל מקום שגל
 טכניה עמהם וצורת האות כמות עיר הקדש חומת אי
 סביב לה נוס י' כי ממתו שלטמה ששים גבורים סבי
 להמגבורי ישראל והם חברה יצחק ויעקב זה כלול
 בזה ויעקב מהם הטלס והם המשמחות ושלמה עליה
 שומן כזרי והטומרים על השערים שלא יבא בה עוד
 ערל וטמא בעיר שחברה לה יחדו קדו ון ששם עלו
 טבטים ויהיו לנר ובה הטער בא הרביעי וסבבו והקיסו
 ולא עתה לו שתח לצאת כבאו מים עד נפש ולא ידע
 כי בפשו הוא ובא בסוף כל האות הסתום והגעו ומציא
 מים ולא ידע אם צוריים הם והם סגרים באות הסגור
 וחשב הוא המם הסגור ואמרו תפח רוחם של מחשבי
 ואם המים אשר באו עד נפש ויהי מבדיל בין מים למים
 כי כשתגע לאבני שיש עהור ורובד שקרים לא יכון כי
 אין תקוה כי אין צורך מים סתומה עם סמך סתומה
 וסל מן הדרך וכבר אמרו כי דאה מטטרוז יושב על כסא
 דן את העולם וכותב זכיות ישראל טעה אחתביוס וחשב
 יקצץ ויציא בת קול מסך הפתוחה אשר בטם הסתומה
 סמך שבו בנס מבור הגלות אשר מלה ה חובי עמם
 כי פרץ גדר שז ודור רביעי ואף על רבעים שובו במס
 שובבים חזן **דסוף** חלו חמטה כחות עלמון
 ותעלומות מכל והם הנקראים יס

מטונה וכחותם טוה דרנם מטונה דרוך על במותי ומעל
 ומעלתם טוה שמותם שמ מטונה ולטונם טוה מקומם טוה
 ויש חומה כי יש כסף לכסף משבחים בטעי ומיחדים בטוה
 ושתה חיותות צורתה זה למעלה מזה ומקבל זה מזה חלק
 וזה מזה קף ומיחדים בטוה זה צורה היא כח עליון ושם
 כטי הכח האידידירון י צבאות יושב הכרובים לענן
 וירכב על כדוב ויעף והוא מיכא דב חסד הכח ועלן שמר
 גדול מדונט ורב כח פ צורת אידידירון קטורה בטלהבת
 בגחלת כמיכא עם זכתריא כענן ואתם הדבקים כי אין
 לך אונת שצין לו כח ושם בכחו ולו מלאך לרעט וכטהוא
 דבוק ולתבונת אין מספר ואור כוכב שבתי מכח הצורה
 כי מידי חדש בחדסו מדי שבת בשבתו כי זאת כח האידידירון
 הגבור ומצחו כל טרף בכח אבל האיכתריא הגדול והגבור
 אשר כל ענף וחייה בפרו זה צורה רומה לעליון שמו כי שמו
 כטס רבו ודאטון עותן צורה ואף הן הבאים אחריו כי בו
 הניץ עם כל הצורך הבין אחריו ועבוק בו והן בן האחרים
 הניצו ולא כל הצורך הבאים אחריהם בים כענן ויחזו
 והמבין יבין כי עמחייבו כליה והן מתעם צור לכל הבאים
 אחריהם בים עד סוף עשירי ושם הדאטון אכתריא יה י
 צבאות עד כף סוף עשירי כטמו כי שם חני דרך הכוחות
 ומשם והלמה מתחיל האידידירון יה צבאות והם ג מתעם
 צור ושם לחבר צורתם חיש על מחנהו לצבאותם ואלו הן
 כחות מתעשים לדוב כח גבורתם ולזה לא השיג המביטים
 ואזה פועל י לא דאן זה אחד רמה אכתריא יה צבאות יושב
 על הכסף והביט בכבוד יקר היקר אשר בקרמו כי יקר
 הביט יקר ועבוק זה ביה והנה אכתריא בו שלט כחות המ
 המעמידים בו כי בו בדרך בו והשע אידידירון הדוכב על
 גלגלים ומנעם בכחו הגדול כי גדול מדונט ורב כח ואמרן כי
 הכסף למעלה מן הגלגלים כענן והעשירייה קדש לשם
 הגדול וזה הכח מדעלה בגבורה רמה עד כאן בא דרך

הסתום במקום סמך סתום כי הסמך טס במס והכל קשור
זה בזה קשור אחד ויחד אחד **נז** בזה הכח מדורג
האחים אשר התהלכו אברהם לפתו והכח הנעלם
האור הראשון והקטן וממנה ה' בתורה כי כלבוש הבגדים
לבשה וממנה בגי הבר ובגי כהונה בגי קדש ח'ת
הקרא קדש וכהן עליון מקבל הצורה ומהן בקרבן ה'
הבריה ודכי הלבה וכל כחה ממנה **סמך** מזה
הכח צורה סתומה ומהומה במח סוד העליון
כי הצורה כף הדמונה לכשת והו' לזלף הטשי וממט
שקחו כי ביום פקדי פיקד עקן אבות ועל רבעיה וחר
רביעי יטבו הנה ובשנה הרביעית יהיה קדש כל פרין ה'
הלולים לטס הגדול ולעתיד ביום הטלשי יקימט ועחיה
לפטן ברביעי שבו עתה המאורות ושאל לו בצורה מהס
והס משפט ונדקה בזרץ על סמך חקמת ח'ת ציון ב
במשפט תפדה ושביה בנדקה אמר החכם ורבר בעתי מה
טוב הדבר עלם וסיהום לץ ניתן לבאר כי מס זכו אחיטנה
ואס לץ בעתה מה טוב ועל חזות העת הטוב נאמר והטיב
לב אברהם על ה' בנים ילב בעס על אבותם ונאמר כי כולם
ידעו חזות ונאמר כי מלאה הארץ רעה את' ונאמר זאב
ועלה ידעו סאחד לץ ידעו לץ ישחיתו בכל הר קדשי זא
ויחרי בן תהיה חור הלבה כאור החמה והחיות עמר
בנס והער ירוטלס נשענת עליה עד בא יוס' הגדול
והטרא טהוין ציור ח'ת כדונמת סמך כי בשנה הרביעי'
טהוין הזמן הטוב והנעים סומך' לכל העפלים בעטן
כל פרין זה הסוד כהום ומוסג בצורת האות והעיר
משענת על הצורה עד טיפוח היום ונסו התללים ונ' כי
יטו תללי ערב וכשורפין החמץ תבין כי בפסח עתידין
ליצא משט שעות ולמעלה כי הוא יוס הטשי יוס טכ
עשר שעות מלא ושלם יוס כטר וברוק מכל חמץ והמטמל
ידוס ויזמרו וטפח רוחם של מחשבי בעטן שחשב במיס

המלח וכל אחד על שתי מעלות נעלמות ולהם ים המלח ו:
העליון ועתה נעם בדיה מלח כל אחד לצדו כשמו כד:
שהיו המזכלות הבאים לפני המלך כטעם מלח עליון ה
כעין שאמרו כיהטעם הנשמה והם טובים והמלך נח בט
בטעמים הטוב כעין על כל קרבן כיראש כל הקרבן ל
כלל לרח נחח והמלח שהוץ ברית על עולה כליל על כן
הכח שהוץ בטם הכף ראשון כף שכונה של מטה כ היא
בית קבול ׀ שלמעלה המעפיעה היא פעם רפה
פעם זגש בעבור שם הכח הנקרא צדק והעליונה
רפה תמיד הכח השני עין מלח בטם כ צדק שלו בעבור
זרעם ונמחים אשר בעולם הטפל אורות וטובות בתוך
אשר בתוך וטעם טוב להיות דבר בעת מה טוב גם
למים ורועים וזמנים ספורים להיות מלח ברית וקיום
להם שנער כל ימי הארץ הסח השלישי עליון ורס על
כל עתה מלח בתורה בטמה כי טמה יוכל עליון הקדון
הארץ בכח החיות כי ממנו אהים קדושים וערמים ורוצים
מלח מן הקדון הארוך בברית עליון כ הוא אהי האלהים
ובא המלח עד השופר לתקן התקיעות על כד המזורה
בטעם מלח וברית עליון כעין וי אהים בשפר יתקע
הכח הדביע עתן מלח בתורה בטמה גם לכל כחות קדושים
מלמכים עליונים חיות ואופנים להיותם עשים רצון קונס
בברית מלח כל אחד בשליחותו איש איש על עבודת
ונמשך המלח עד כח הכובים ומהלכס וחקותם הכח
החמשי עתן מלח ממולח בכח כל גבורה רמה וחזקה
קדושים עליונים ערמים יודע דת ודין משמאים כטעם
מלח וברית עליון ׀ המזורה הזאת פתוחה למטה
הטעמה בשפלים והסתום במקום סתום אשר
בין הארץ כעין כ אי י בקרב הארץ וכוכב הצדק
מלח האות וכפול בעבור צדק השע הדשה זה עם זה
והנה האלק תפוש למד והלמד תפוש מם והמס תפוש

זכות על ישראל שמקיימים הברית הנחתם והנעו מן כל
 הצומות שכתו ביני ובין בע ישראל כלל כי הוא נעו בין
 אן וען טהון שהיא חות אחת כי אין בין הטם ובין ישראל
 כי אם הוו ימי החול ובטביע הסל שבוע אחד חות היא
 לעולם כי טעת ימים עשה יי' כעטן בעבור זה עשה יי' לי
 כעטן זה אלי והמשכיל יבין ונזרת הלבע ואם חזרה מ
 ממה **רש** זאת הצורה לבדה כי אין לה חבור
 צורה כי היא תחלת ירטה עליונה הארץ
 אשר נשאתי את ידי הצור הראשון כסא כבוד מרום
 מראשון מקום ראשונה למלכות והיא צור החיים
 את יי' שער ליי' צדיקים יבאו בו והיסוד בתוכה ועין ק
 קדש בתוכה כי הוא **שין** וכל לעין האור ואור שבתי מתוכה
 היא תרה עליונה והיא חותם האבות והוא ה
 הכח העקדת אהור כעטן ואית את אהור
 טהא קשר על תפלין כי בספר אינ יכול לכתב כי ה
 הוא קושר רברים רוחניים בכח שח הנברת לקטרם הנ
 עם הרביעת למטה והיא תהיה קדש להיותם לצורה
 אחת ולחבור אחד ובו מדבע פרטיות כתר הצורה כי
 מח החבור בעליונים ולא בנשמים כי מה שאסור בזה
 מותר בזה כעטן גי' לים והוא עטן הזריעה והלבוש
 והמכילה שאסור בחבורם וסוד המצה והסלב אינם
 דומים כי הם מצוה עוברת על כן יש הנזה לנף ולעש
 והמבין יבין כי מצות הלולב ביזם ראשון והמצה ליל
 ראשון ומ' הקודם והלולב תורת החותם אשר נשא
 את ידו מצד המצה ונזרת האות רמוז לנ' אבות ועלמלהן
 הן המרכבה והסוד כי באברהם עשר כחות הרמוזים
 בשבת שלו וישקב בשמונה הכלול בטלם ובכל המעין
 כי הקטרת ליעקב ואהרן המקטר זה הכל כה' והנה
 יי' עב עליהם הדי המרכבה עליונה שלימה ומטה
 הנעמו בדמות יעקב בהטף ואהרן עם יצחק כי הוא

מים בדובר שקדים אין תיקון ולא תקנה והמשכיל ידוס
 ומכח האות חור לטה טז וענה כיור תהיה ושם חביון
 הדברים הנגזרים לצדיקים ובין ובין **עין** עין ישקב
 כי יבור חזוה הכח העקריץ עין ישקב **הוא משן**
 אותה המרה כי מטס חור ראסון הנגזו ושם כח וינורח
 האות ערות נ המערה נ והג בתוך וכולס מביטים לה
 כי ממנה להס האור כי הנגזו בען והכל נרה אחת כנור
 המערה ועל זה כל כלה מט כי הוא הנגזו לצדיקי וליראיו
 כענן הנה עין א חל יראי ומזל חל צדיקים מדבר קדש
 מדבר קדמות כי צורתה בהכל הפעמי הקדום וממנה
 חור אל היסוד וממט למטה ממט כי הוא א חי ומט א
 חברהס אשר קבלו והוא בו וחור כוכב כוכב ממט
פא לפצה האחת חו לפצת צפון חו לפצת ים כח
 זה האות לפצת ים כי היא פצה אחת העקראת
 צדק לרגלו האחד וכח ציד האות על קיבול הברית כי
 חות ברית קדש בתוך העטרה והנה המשכן בתוך
 מלכות בחיבור בענן כל עזל בתוך כלי קטן ונלצל צדק
 מכחו מהלליו ונתיבותיו **צדי** מצד ארון וכי
 ידעט חס מצד חס מאי זה צד מן הארון
 הציור וכוו חס מצד שמני חס מצד עשירי חס מצד
 שמני הען והקוף שמו חס מצד עשירי היוד לבדו וכח
 הציור זה בזה רבוקים כענן טז שאמר ארון שכינה
 וארון יוסף ואמרו מה שכתו בזה קיים והיא חסר
 נחלה על השמינית לקבל כח לצורה ורדכ חמה ממוג
 ומהלכה בימות הטנה עם שבתוכה **קוף** מויתו
 ותקופתו ואין נשתה מכאן אנה למד
 הטות מלח כבינה עות במלכות כענן הטותן מטר על
 פני ארץ ואעפ כי הבינה משפעה בעטרה כענן
 שאמרו בנבירה יודים נשמים כי הצורה פתוחה ואר
 וארובה למטה ואנה הצורה שמדת בקומה וקופה למד

יתקע קרן ארוך לחירות גדול ובאו האזובדים מדור רביעי
ונס רביעיה יטחו מגלוחיה וישתחו ל' ובירושלם ובאותו
דש האהים התמונה האיוח פנו ממנה ונס האותות שלו
טחטו כי קרן עור פנו כענן בתעת וער כי הכח והצורה
והאות דבר אחד לענן שלש חזותות של מדתו כי שמו כשר
רבו וחמשים לולאות חזרות יקר א יקר ובמוך כל אחד
אחד חזר בהיר כשמה בעף ובראש האור הננו לחזר
הנלבל ובו הכח העולם ממשה ומען כל חי ועוד שבעה
שנים ובמוך כל אחד חזר בהיר כשמה בעף ובראש
האור הננו לקויה ארון לעצמו מלהים בלבד בעשן חמ
לעשים המקטרתה השבת ל' לבח והמבין בין ועוד
שבעה שנים לחקות השמים בארץ והשבת ל' ובראש
האור הנעלם מחקות השמים כי ל' הארץ והלואה ער
כן וצויה את ברכתי כי המתות מן הנצירה במקום
הברכה עד השנה ט' כי יוסף נברא בדמות דיוקן ער
בכלל כי בו הברית ועוד שבעה חדשים ואור בהיר
בהוכס כשמה בעף ובראש האור העולם מן השני
המשהלח למבין ועוד שבעה שבעות ואור בהיר
בהוכס כשמה בעף ובראש האור העולם מן האבות
ועוד שבעה ימים ואור בהיר בהוכס כשמה בעף וב
ובראש האור העולם מן האומות אשר בין השני עין
והטן הראשון לא השינה כי אם מלאכי השדה וממנה
האור הזך אשר עתה חזר המרבר לקבל בו אור הזו
והברית אשר בראשו והטן האחרונה לא השינה עין
כי היא נעלמת מכל והיא יסוד ים המלח היובל ערוך
חרוך ואחרון וננו ומן הה כחות טעם מלח לבח הה
נקודות העתים טעם לכל מלח הדבור וכל זה סוד עשר
ספירות עליונות בלמה ואין להדהר מה למעלה מזה
ומה למטה מזה ובהם המחזות הדמויים לכל דבר ועין
והם העקריים ראש פרקים לשון של מלאכי השדה וכל

בניח וחסף שטי לבקן כי נבדח בדמות דיוקט של אביו דוד
כנסת ישראל ושכינה עמהם מדי כסא לכסא כענן יי אן
גאדיט יי אחר וממנו כוכב והרעון והאנן והאהבה **תו**
הוא הכח הנעבדת על מלת מלהים כי מכף רגלה
שטה מלאכי חבלה הוו המהופכת לחבל בריו אדום כי
היא סוף החותם הוא טפחת הים הנדול כענן נבול שמת
בל יעבורן בל ישובן לכסות הארץ כענן והנבלת ארת
האר' הסמרו לכס בעפשותיכם כי הוא הר האהים כי
האות העתק רטוח למחבל ואמרו מה נשתנה תו מכל
האותיות כי כחה בניורה כענן יי הויה והיא מלה
נפכת כענן ועבר יי ולא יתן המשחית ולמה בליטה
כי הימה על ים ונעשית של לילה ואמרו בסוד כי זאת
הכח נקראת אפושל הבה וכשמקערים אותה בריח
הבשמים הדמויים לבחות המהפכים החדון מן האף
ומטה ידע את כולם וגם אותה שהיא העיקר שהבינה
בעלייתו למרום ואמ' ושים קטרת להסיר תולעל דם
ולשים הא' כענן ישימו קטורה באפר כי הוא הסס ה
הדוע למטה הנכנס באף ומהפכו לברכה ומד ברך
יי חלו והנה זה הים גדול ורחב ידים שס רמו ואין
מספר והם נבאות יי וסוד כח הדבר יי אהים נבאות
כענן ובא יי מלהים כל קדושים עמך כיהם לב צודות
ומין כחות וים המלח עליהם עמהם הרי הם מט' כחות
ובזה עמקטה מטה אמרתי אחכמה בזה מעטה המטרה
זהב כלה כב יכול למעלה את קטתי נתתי ים המלח
בתמונה וראיתיה לכור המלח לברית שלם בין אהים
ובין קדש החמשים והיא התמונה אשר בה הביט מטה
צוד המטרה מקטה וקדוש כח העלמות כח אור הנפש
הנעלמת בתוכה כשמה במקך הנף כי מט' כחות אשר
לכל אחד שנה ושבת ארוך בתוכה כשמה בעלמה ו
ובכל שנה ושנה שבת הנדול בתוכה כשמה בנף וכו' //

אחרים על פני כי מלת חלהים ופע טוים פנים בפעם
 דבר תמונה עם תמונה ולחס תמיד לפע תמיד שהם
 ופע לא יראו לא יראו פע ריקם שהם אהים וזמרו
 בתפלה יהירצון מלפניך וזומו יהיו לרצון אמר פי
 כענן ופע לא יראו כי הוא אהי האהים ויחזו האדונים
 ותבין סתום וחתם הדברים כי האהים מורה על הבין
 כענן וי' זה הפך מה כענן השקיפה שהוא מתעב
 עינים וזומו וידעת היום והטבות א לבבך כי י' הוא
 האהים בשמים ממעל כענן א אהים צבחות שהם
 צבא השמים וזומו י' צבחות הוא וצבחות לו ועור
 זומו י' אהים צבחות כענן ובא י' חלהים וכי
 קדושים עמו וזמרו י' אהי הצבחות השם במדה
 למדות כענן כי הוא כח לכחות הידועות לו ושם מלאך
 כמוכרת בטס רבו והטאר צבא האהים ואל הם כחות
 העקרונים אהים חיים רל חשי פרקים לענף היקר
 כי כל אחד להוט לפי מקומו הנטוע בו כדמים נעו י'
 כי אין אחד מצוה לידו וכבר הוא רצונו כענן מלהי
 חברה מלהי יצחק וזאתה בין כך כי אין יותר לדרוש
 ראינו כי ידבר חלהים עמנו כי מפי הבורה שמענו
 וזהו רכב אהים רבותים חלפי טמון כי היוכל והטמטה
 והטבת טלשתם ליום אחד כי ביום הטלשי יקימנו
 ועזיה ברביעי שבו נבראו המאורות וסוד מזה אזה
 ומלאך לכח אחד כי הכל הולך א מקום אחד ואוהם
 הדברים הפעמים ערמים נעים ומאירים בעין השכל
 וחוד לנשמה מהם כי זאת אור התמונה אשר בה הנינו
 ומהם האירו פניהם ומהם נמשך יקר אל יקר וא יצא
 אחד בכל עת בהם כי אם ביום יך ושכל יך ומחטבה
 טובה ועזרה וזכה ודקה להמשיך א דרך אור הבהיר
 לעלות אל הד י' ואל מקום קדשו נקי כפים ובר לבב
 ולהשכיל ולהבין ערמים דברים ואל יהיה אדם מעמו

ויקח מלכותו ויבין

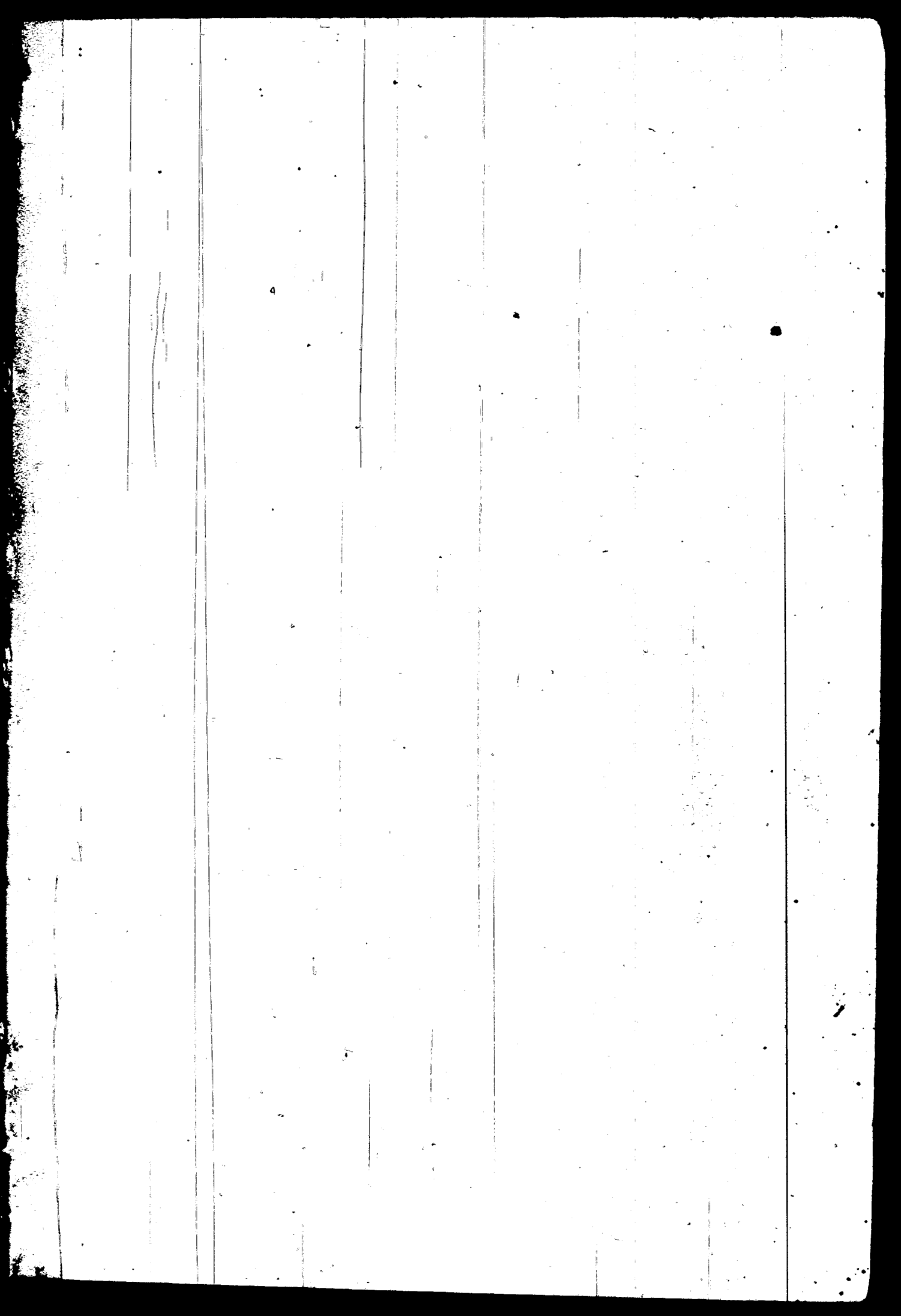
בבית אבות ומתן כל שם בעליונים חיות שרפיס
אין ענין שלום על כל כוכב ונס שמות וכל צורך חסד
לשון אבות שדיבור ומבטח שאמר הוא רמזו למדות
שאלו המדות המורה לכמה שמות ולרברים ולענינים
אשר הם שדים מצד חוונה המדה הכל בכלל חוונה
מדה אש על לשון הסולחים ולכל ענין ודבור הכל רמ
רמזו בשפה היונה הבויה מצד חוונת רברים באשר
נמצא הכל בקבלה מן המקובלים המבינים אשר הביע
הכל על פי הכתובים המורים בענין בפסוקים הידועים
למבינים ולאו נקראו רזשי פרוקים כי הם אברזי העף
והספירות שהם מדמות ימים כי האדם על כל קטן
כענין עשה ימים בכלמט וז' נדרות והנשמה בלח
העף והאור העולם ממנו בראשו כי בן המדות
קעה שמה מבשרי אחזה אור ונאמר שיהיה כי השם
השבוטת והמדות אשר בשפירות לומר אור השמות
הקטנה עם הגדולה והכל צריך היינו כי בענין וספרות
לכס שבע שבתות ומאמרת שיהיה שם המדה והיא
היא פרק אחד המורה בשם שלשון ענין הרמז
למדה יוחת בטבעה שהיא לשונה בן חסד שהוא לח
ודעב וטוב ומתוק ומורה לכל דבר הבין מצדו והגבורה
חמה וקטה ויבשה ורעה וחמוצה וכולם על הסדר זה
באשר הדמות מן הכתובים ואם משתעם הכל הוא
שלשלת אחת למקובל הטוב ודרך אחד להם וכולם
הולכים אחר שלשון הזה ועם המדה בלשון עליון נקרא
אור עקב אשר הפך היור אדם מים כי מלת אלה עקב
אלהי יחיד אברהם הוא שנים לרמז ביום ובמדה וזו
על עקב למדע שהוא ובית דיע הכלול והמחבר זה
במה שאלה אור בלשוננו רמז כי לאדם הדעות חומרים
אשר הם עשות בדבר ועוסד הכח עליון ונשאר העליון
והבין אלה העובדים אלהי נבר אלהי מסכה אלהי אה

2

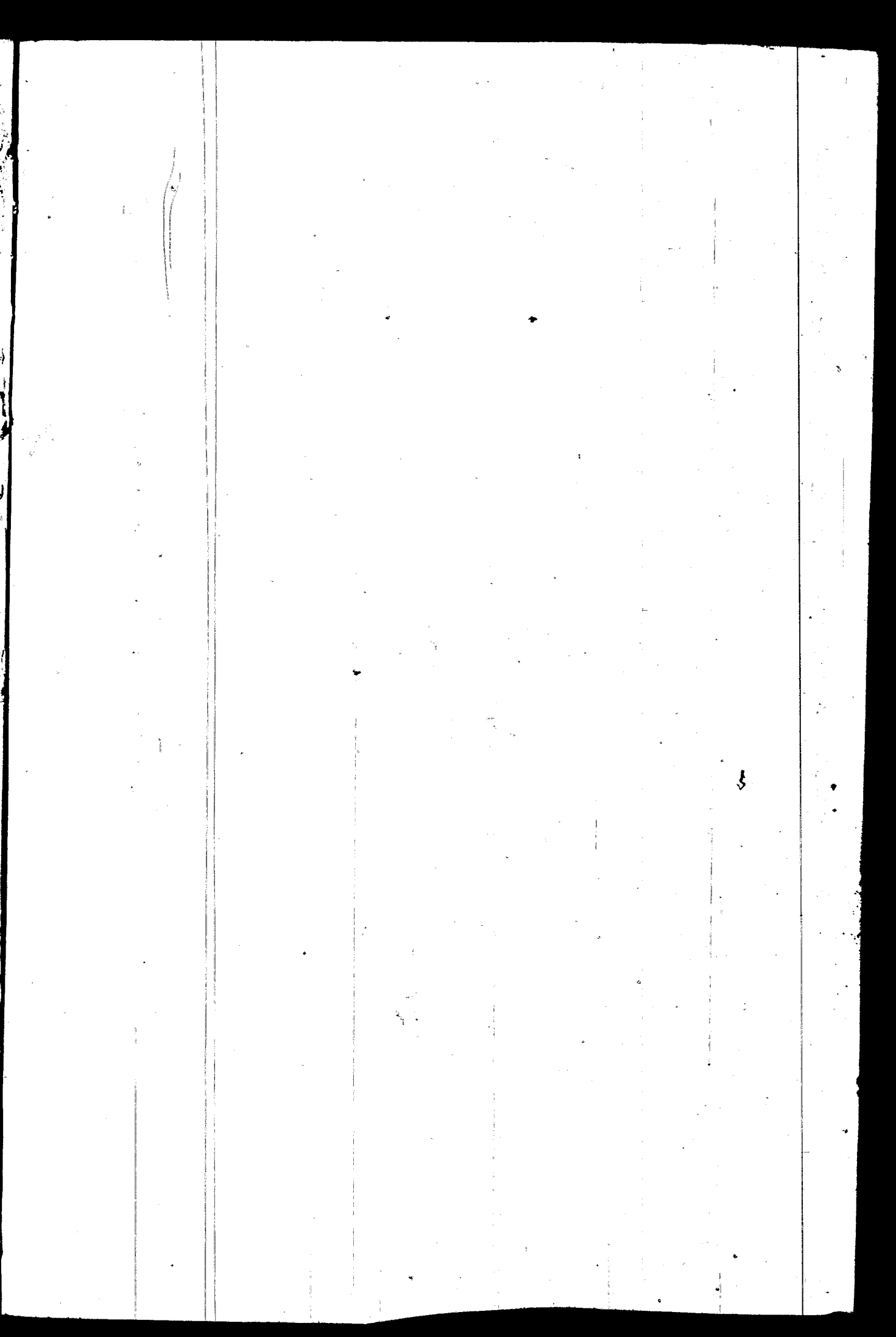
1

דעת חוץ מהוק הישרה ולא ימות כאשר מות ואתה בין
תבין כי הכל לפענו כשולחן שרוך ואכל וחי לשלם וזה
השולחן אשר לפני י' ונהנים ממנו מלאכי אלהים

75

מדת הלילה כי כל מטרתו הלילה מקבלים זפע מכח ההיחיד
מקבלת מן היסוד שהזכרתי והיא פרימות בליטון יין והוא העולם
הזה כי העקת העולם הזה על פיה בטענה הפך קליה סן הזיון
שהיא המדה הטעית ומטלמעה ממנה כי כל מדי וסדה פקדה
משלמעה ממנה והיא נקדיחת מליך אשם וזה ירברב צינן כי
היא מוכרת וזינע סמוך והפי' מליך שנקראת הלוהים היא
חלון מליך יי' ואם הרב כי על כן נקרא מליך על כי הפתח יושב
הזה על ידה כזכר בארע " והטעם ירצע נפליחת מטרת
ופי' ספירות חורן וך ובהיר מליטון ספיר גרותס מדת ההין
אש ממס' חמט מדות אש נקראים רוחים והחמטה
היחרות גפנים " הטלש מדות שהם מיוחסים לאבות אדול
היבנות הן הן המר - כבה כי נפשות האבות נפלות מן
המדות וכיילו הנפשות של אבות והמדות דבר אחר והן מ
מתכה א ביע " כלל אחר מעטן הקבלה אודיעך כלל
הדברים שהין מתעגן בו בעלי המרכבה
חמרו שהכתר הוא גג חופתו של הבה לל שצורת העמדת הכתר
עומד כמו גג החופה והיא צורת המחטבה הנקראת כתר עליון
ואתכמה כמו כותלי החופה והבינה כמו פתח החופה וחסר
תבורה הם כמו זרועות העמדים בפתחי החופה שהם המזוונות
והתפזרות הוא הבה פי' בן ז אונות דס ונשא הוא הנקרא חתן
בזותו הכח שהוא מתעגן על כן מעהגט לשית פאך לחתן כנגד
חגמאן שהזכרתי כי הפאך לחתן כמו הכתר לתפזרת ויושב על
כסא לימן ומלכות שהוא העשר יושב מטמא כמו הכלה היושב
תל החתן ומקבלת טפע מהט' כן הע' לתת וזה טמא תפזרת
כנגד החסד יושב דטנלום כי החסד מימין התת על זה הציא
אומ' תמתי עולם חסד יבנה דטע לול עולם הבא שהוא תת
מטפע החסד נבע " ובין מלכות שהוא העטרה כנגד מדת
הנבורה שהיא מדת הדין שהיא מטמא לתת ועל כן אדול הדוצה
להחכים ירדים לל יכוין דעתו למדת הדרוס שהיא התת כי
התורה סכתוב ממנה כי היא מקבלת מטפע החוה הרוצת

והטעם בזה הטעם שהיא הרחמים עליהם חזר והתפצלת
והיא ימות דיוקט של ישקב אבי והיא נקראת
חס פולחן המזל העולם אהיא כח גלגל החמה כולם פנמינות
יקרה וזהו החכמה עץ החיים ועלם הבא והמדה הזאת היא
הזיק יום אובד יום קצמי והמבין יבין וקראוה בעלי הקבלה מרת
יוס יום אובד יום אובד גלגל החמה שהיא גשפנע ממנה
וי יום אובד יום אובד היא נח שהיא טוק ימין של רחמים כי
הרחמים היא מצעות כאשר בזרט והוא עקב מן
החסד שנ נעמות בימיק נח וכבר בזרט כי החסד הוא ימין
היא מצעות שהיא הרחמים ולמטה מן החסד נח והם נחזי העולם
ואותה המעלה נתנה למטה ועל כן זכה לקבל התורה שנ מימיק
חס דת למו וכבר בזרט כי הנח הוא לימין למטה מן החסד
ונחזי חסד גדול כחסד מפע התרחקו ממט כאשר בזרט ועל
כן אותה חזקה מראה המים אית טוה יש נך מחבירו במראיתו
והספירה הטמינות היא נקראת חזר והוא טוק שמא עקב
היותן מן הדין והוא הנקרא מיטור שמיטור לזרם
על כרחו לך במיטרים אית כל כך דין קטה כי העקב אית חזמה
לעיקר הדין וכל התרחקו מחבירו יקל כאשר בזרט וזאת המדה
נעשה לזהו הכח ועל כן היה מכפר על עונות ישראל הנעשים
מצד הצפון כי מרת הדין מטמא שהוא צפון ויט דרעבן מצד
צפון כמו שזל מצפון תפתח הדעה ועל כן שחיתת הקרבנות
בצפון וקבול דמן כמו כן כרי למטע הדעה מצפון ומכפר על
הנעשה מצד מרת הצפון ועל כן נכר זהו דמעה העגל והמבין
בין אעפ שטונתו לטמים ונהספירה התביעות צדיק יסוד
עולם מטם פרחות הנשמות והיא הנקרא יוס המ
הטבעי היאך חסד יחת דין שתיים רחמים שלט נחז ארבע
הזר חמט והמחשבה והחכמה והבינה שהם נטמה שלטתן חטוב
אחת הדי שט והיסוד טבע והיא כנגד הברית כי הוא המחביר
והוא סוד המילה והוא נבין עם השעירות הנקראת שכנה היא
העטרה והיא מקבלת מן היסוד ומדת העשרה קדוה בעלי הקבלה

משיבת הקנה כעך המלך שהיו כח ההזקק לכל הקנה ועל זאת המדה
חמל מרעה א אהי הרוחות לכל בטח הדורש דב ג הסוד נבדק
החסד סימין והגבורה מטמא החסד רחמים הנבדק וזן רעיו
כעך נחז והזר העח בימין וההוד בספא יסוד הקנה הערות
מכוון בזמנע נכטרזה אחר השלמת הפען טובה ידמה ש
מלכות המדה העשירית שהיא הנך קנץ בנתינת המדה
חס ושלו שתי רשויות יש ולא עתן א לבן בת זוג המדה המ
והזמנת לו בכל עת ביחוד שלם בלי פירוד כלל ויסתגרם
לב האדם המזומן לו ועליה אה הכתי ויאמר י א לבו וגם עקרא
נפש ושלא יקטה בעיניך הלא אה כי החכמה והבינה נשמה על כן
הואתי לפרט יך כי הנפש זאת המדה העשירית הוא רצון שעל
ידה מתגלה רצון עליון ויוצא לפועל והיא טקדחת כל שנחש י
עשה כל והיא ירושלים שלמעלה זכח ציון שלמעלה היא המלכות שהיא
ציון הכחות והעם יראט נפשות מתורתו " **אקטטול**
לך משל מעען הספירות שהן ארוקות בלי שום
פירוד כי הם באשכול שכולו עפים ועלים וענבים ונגים והכל
בזמורה אחת וכל אחד ואחד מתקבל ומתבדך משורש אחד
כן העשר ספירות שהזסט ט שרש אחד להנה וממקור אחד
מזכברכות ומתפשטות וכל מדה ומדה מקבלת ממה שלמעלה
ממה ולכן קראן שלמה עה לבנן אשכל הכיפר דודי לי וסימן
לשש קצוות שהן ארוקות בו בלי פירוד תלמוד אונתם ממעשה
המטרה שצוה הט למטה לעשות המטרה ירכה וקנה
נביעה כפומוריה ופרחיה ממעה יהיו מן עשת ין
רמו לו ספירא שהם ארוקות ומחוברות בלי פירוד כי השלט
הראשונות לין ישיג הדעת ליהם והם נשמה לעבע וז קנס רמו
לו ספירא והטמן והאור רמו לך ספירות הראשונות פי לשעם
מג ספירא ראשונות דהייט חמל ובינה אבל כתר עליון רוחע
ביותר ואין כעך ודבר ויח שצריך להוסיף במילה ואז יהיה
רמו לשלטה ממש ובה אמרט שהם נשמה לעף המטרה רמו
לחנה לכן היתה עתוה לצד ימין למרט כי היכל הקדש הנרמו

סוד מערה

להעשיר יצפין לל יכוין דעתו למדת הנפון שהיא מדת העט והיא
השופעה לשלם הטפל מן העפע טהיא מקבלת מלמעלה ועל כן
השליח בנפשו בעין יחמדה וכן מלכות שזמרט שהיא העט
היא זכרה מן הית טפע מלדת הדין שלמעלה ממנה ועל זאת
המדה שד ית העטה האמר כי היא העולם הזה והתו העולם הבא
וזהו מה שכתב במלה עת החיים בתוך הגן בתוך עשר ספירות
ועד דעת טוב ורע היא מדת העטרה כי היא התורה שבפע
שב על פה זמקד את טוב ורע כי היא מדת הדין רפה ותרדג בתוך
הגן במצעות נעמן וזי אפטר לטתי דברים במקום אחר שיהיה
לטתי דברים מתישות בלתי אס יהיו אחרות גמורה ורבות בעלי
הקבלה ממטילים הדבר לתמר מה תמר זה לז ישן פירות כל זמן
שהוא נעוץ יחיד בטרה אחר עד שיטע תמר אחר בת זוג כגון
אחדים למטה ולמעלה נעין טעם כן התו והעט ונעז עומדת
למטה כגד החסד וזעפ שאם אומר ומזכרין זה למטה מזה
וזה כגד זה הזהר בכך כי הכל מתיחד והטמר בכך לבות קצת
בשיעות להפריד דבר מדבר אך הכל אחד כי אמרו כי נעז
הוא כסין של תו שהחסד למעלה ממנו והטעם למטה נמצאת
התו עומר באמצע וזין אותו מקום טום פירוד וקצין וק חבור
ודיבוק וצדק יסוד שלם שהוא הספירה התשיעת היא באמצע
כדי להעמיד הכל וממנו נמצא כל הנבראים בשלם והוא וצדק יסוד
עולם ומהיסוד מתפשטות כמה ענינים שאינם מן המנון אלא
מתפזרות והולכות מקבלות טפע מן היסוד ובוה כועה לבר
הדברים האלה היטב כדי להעמיד האדם על צורת הסכל עלמה
שנעשה אדם בתלמיט כדמותיט דמות הזין טוה נמה באדם
והיסוד שהוא הזין בטס התו כיצד רצש האדם נעשה כגד
כמד העליון שהוא פירד וכבוד לכל הגד ועל זה אלה הנביא רצו
כמס פי מוחו של אדם וחט כגד כח החכמה שהיא פנמית לכל
התיכונות ברכתי חכנ ממקיס לטוט כגד הבינה כדי להוציא
כל הכוחות לאור והו מה טעם הכתי וכולו מחמדים כמו הלטון
כולל הכל בדברין כך הבינה מוציאה כל הכוחות לאור בטפע היוצא מ
מנה

ואין דמות כי חס וכבוד שמראה לנביאים זמן חפץ ורצון ביהוה
 ממלא כל עולמים וחוז לעולמים ועוד נהג לדתי יי ולחייב שדי
 וזה סדר של שם ד' אותיות והוא עלה נגב תמנה האות הראשונה
 וזהו עשר וחזק תמנה השניה עם הראשונה יהיו טו ותכונה
 סך מנן הראשונה עמהן הדי כה וחזק תמנה השלישית גם
 שנים שלפניה שהם כז ותכלול מען הכז עם מען הדי יבדיך
 הדי מו זק תמנה הרביעית עם שלשה שלפניה שהם כז ותכלול
 עמהן סך המען שבדיך שהם לו ויעלה סך מנינם עב והטעם
 שמונה לדסליק מנה לפי שזין המצל נסדר מן המציל ועם
 כל אות ואות מע כל האותיות של שם שלפניה ועם כל סך
 האותיות בזה במקומות כן האות הראשונה ואיך ועל כן השם
 חסד שמען חסד נגב כמען השם שסדרתו ובו קיים עולמו
 כשבראון ועלו נאל חסד יבה ^{הרזול} שהדוניה להחפלה יכנס
 שיער עני פתחים ואחז יתפלל על דעת הרב דכבן וז
 טאל כי כונת כל התפלה לתת יתפרש הכי יכנס שיער עני פתחי
 רמו לטע כתרם שהם החסד והפחד ואל יכוין דעתו אליהם
 ואחז יכוין כל לבו בתפלתו לתת עם המטבת כולם עד זין סוף
 וזדברי הזול כי כונת כל התפלה לתת יתבאר עני פתחים ושת
 העליונות שהם החסד והטע עם המטבת כולם עד זין סוף
פי טבע ישרא וכוונתו בעת קריאת שמע ישראל יי אהי
 יי אחד כל יחוד מלמטה למעלה וזהו פי יי
 הרחמים ושש קצותיו והוא הולל להיט החסד והנבחר יי טע
 ספירות עליונות שהם הכתר והחכמה והתשובה אחד מחבר
 הכל ולפי שאי נרמו צדיק והעטרה בהם בא וכלם בתוך שם
 כבוד מלכותו לעולם ועד ובהגדה לשל לבת מלך וכו' ..
פי ברכת בהנים ימכך יי ויטמך יי הראשון דמו
 לעטרה לשון שמירה מזרה ועטרה
 לטעום כשמדת מנחמץ והבן יי מטרונמא לשון ען יאר יי
 פע ארך ויחנך דמו לפעם המאירים שהיא תספך וריא המאיר
 הענים שהיא הית ישא יי פע ארך דמו למדת הדין שהיא ה

טעם תפלה

שמיים מלכות יי

שנתנו לנו יסודות וליג' והבגד לב' נתיבות יש בתינה לב' חושין וסג'
 חכמה חומשי תורה חכמה קטרים ועל כן נזמ' וזכרונות את כב'
 מצות י' כל המצות נכסות בו כמו שבזרע' ההן שלטם יור'
 סג' וג' הין אחדות נקראות חכמה ומנן חכמה עג' וסג' וקד'
 החשבון חכמה פעמי' יעלו טק' והם כעג' מצות לין ועשה זרע'
 נתיבות שיהיין היג' מורה על נקבה חייבות בכל מצות לין תעשה
 וג' היג' נקראות חכמה זה היג' נתינה לשלמה עג' וי' נתן חכמה
 לשלמה וג' נקראות לב' ונעשה לבצלא' סג' מלך אונתה חכמה לב'
 ונקראין לב' י' ועלה נזמ' ויזמ' י' ל לבו' מה שזמרו ושהשם
 כי היחס נקראין שלם קטן ול' כי כמו שהיה ממלך העולם
 כולו וזמרו מעמד העולמים עולם עלין ועולם וזמרו כן נפס'
 היחס מעמדת הגוף ומעבידת לכל זמ' תחפזין רוח י'
 דבר כי העשרה טממה הנבונה וישמע את הקול מדם
 לין כמו מתדבר לין ול' כי מדע' בטוב סכל חייך היטה הנבון
 משתדלות ממרה למדה ער סג' נעמ' לין יק' ונעמ' ויזמ' כן
 העשרה זמ' עש' מטה ועל כן נזמ' אחד וידבר לין דעט לום' על
 העשרה נעמ' טבילת הטמא במים מקט' שאט רוצים
 להזיזין לישור' הבין משום אמות אומ'

ופ' חויד מים איש והעיקר המים גהרי מן המים יצן האם
 הגרם טומאה כמו טפזרט במקום אחד זמן המים יצן איש
 והמים והעפר זבל בנן יסוד האדם יש לסיחול ולמה יין
 מצריפין טהרה ברוח טהרה קרמה למים וטמאה כי המים
 רוב בנן האדם כמו טפזרט ועור כי המים בן מכח החסד
 והחסד מקבל כל הטב בטמאה זמחול וסולח נעמ' מים חיים
 על טס כח החסד טהיין התחלת הבנן והיין חיים נעמ'
 על מה נעמ' לזר' זמ' לין יסוב ממנה לעולם יכון
 כספן ושלמה והמשיח סינן מהם מפע' שים להם כח על ככל
 דבר כי יצאו מכח מדת הנבונה ומסוד הביות מ' אכן וזה
 והנבונה יין עלין מקטרג' כי חרבה היין קטרע' לזמ' מואבית
 היטה וזכו מנה ישרא' והנבונה היין הפע' לזמ' על ק' יש
 שלום בעעטן

מ

מ
ומשגל

הפחד (י) הוא התשובה לעולם בהמשכת הכל (י) שמע
 (י) סלחה (י) הקטיבה (י) שמעה העטרה שהיא קדובה ושמע
 (י) סלחה הנות שהיא הדחמים (י) הקטיבה התשובה זכר
 חס עונות ושמור יהלעטרה שהיא מדת הדין דפה (י) מי
 יעטור נאמן כי עמך הסליחה היא מדת הדחמים (י) להטובה
ועם הכלוב לולב עצמו דמו לצדיק יסור עלם ושלט
 הדסים לאבות החסד והפחד והתפחדות
 עשר עבדות ללימוד השם (י) חלהים נתן לי לשון לימודים
 היא נח וכוז פי' סטה ואהרן שהם למרו תורה מהבה ומדת
 נח וכוז והיתרון דמו לעטרה שהיא בתורה הלב כעטרה
 ועל כן אין חוקים יתרון ולולב שיעט שכולם בכח אחד אינם
 דומים בצבע דמו שאמדו חס נפרז עליו פסול דמו שהכל
 אחד וינען משרים אחד **כלל גדול** מיסוד טעם מצות
 עשה ומצות לז תעשה כל מצות עשה יתרון
 מזכור שהיא התפלת והוא מצד ימין והוא נמשך מן החסד
 ומצות לז תעשה משמור שהיא העין והוא מצד שמאל והוא
 נמשך ממדת הדין הקטה שהיא הפחד והמשכת הנשים מן
 העין על כן נחייב הנשים בכל מצות עשה לז תעשה כי
 המשכת הנשים והמשכת מצות לז תעשה ממקור אחד
 שהיא העין ועל כן מצד חייבות בכל מצות עשה שזין הכל
 המשכת ממקור אחד **טעם הציצית** וביזור חן
 וציצית מצות תלויים בן הציצית
 דמו למצד ולפיבות החכמה העליונה כיצד לב עתבות
 וצוות מן החכמה שהן אבות כל מצות עשה ומצות לז תעשה
 כיצד לב עתבות עשרה ספרות שהם פעמות וכב אונות
 הדי לב עתבות חכמה אל עמך נחלק לטעם עתבות טוב
 ורע מצות עשה ומצות לז תעשה עהם יוצאים מן החסד
 שהיא הדחמים זמן הפחד שהיא הדין קטה הדי לך סד
 מצות הכל עמך ועמך יש לו עק ופס והפס היא כלולה
 מעטרה ספרות הדי תלמוד צו מהם כו אונות עם מעט

שוכנת במזרח האחרון: ונפש החיה מוספת שריה יכבד ויחיה
 בלב. ונפש הבהמית המתאווה לאכול ולשתות כל ימי טבע שמהם
 עסק ושוכנת בכבוד לכן הסמר של נפטך ואל תתן את חיותך
 לפני בת בליעל במאכלות אסורות ויש חזקת חייך בברייתך
 מותר: וזנים מועלים כגון שיהיה טבעך קר והם קרובים חייב
 שיהיה טבעך חם והם חמים אסור לך לאוכלם לפי שיחלוזו אתך
 ותמנע מלמזל כדי להכיר בוראך כי הסולם יש בו מדרגות יעוה
 ומי טלף יתחיל מן המדרגה של מטה לא ישג המדרגה שלמעלה
 ולכן צוה בתחלת ילדותך להתחיל בברית מילה כדי שתמצא סוף
 כמו שמצא אבי יעקב עם המלאך ישג ויטרא מלאך ויחל ותקע
 כף ירך יעקב וכל חזול זו מילה כלומר בהאבקן ירא כי לא יכול לו
 ויגע בבקו ידכו כלומר שנלחם עמו ונחם יעקב אבי ומלא חיותו זבן
 כיצד כשהיה מלאך פוטט זרועו לתפוש באבר מאיברין מיד חותו
 האבר היה טוחן אותו יעקב אבי עד אשר דק ולא היה יכול לתפוש
 וזה טעם מילה שימולו בן ח' ימים עד עשרה כדי שימגעש מן הדם
 שבלב ויחל הארמימות ויתלבן יזו תותש כח הנפש השוכנת בלב
 ותתקבר הנפש השוכנת במוח הראש ועל זה הענין אמר בכל עת
 יהיו בגדיך לבנים שיש לך גב להמול את ערלת הלב כדי להסיר את
 לב האבן מבשרכם שזאם יהיו חטאיכם כשנים כסלף ילביט וזה
 הוא טעם מצוה ממצות לא תעשה יהיה של כן לא יאכלו בע ישראל
 את גיד הנשה דל שהיא מתנשה ממקומו ועלה טעם אחר יש
 בברית מילה שיזוול חתם בזות ברית קדש כי שדי הוא
 חותמו של ה' ובשראשו של אדם וסתי גרועות וקופין למעלה
 נראה כדוגמת סין וכשהזרוע השמאלית פשוט והימנית עז כדוגמת
 ג'ת וברית מילה שהיא בצורת יד הדיטרי ולאומות העולם שאין
 להם ברית מילה יהיה טרד ושדי הוא יסוד עולם ועל כן התקדשו א
 העטרה והיא מרת הרין סוד בגימט שדי טוד: מסדי יבא ז
 צדיק ויזוול כי מבח מערכת הכוכבים ון כי היה במול שלח יולד
 חג אי א שדי פרה ודכה והטס יהיזע נפלאות מתורתו

וזהו טעם מיל

טעם לא תבטל גרי בחלב זמן הרב רמב"ן חל כי התורה הזהיר

אז ארון של כל המעשים רמו כחן כתר עליון שחוקל כל החכמה
 שהיא רוח להים חיים והחכמה מחלת כל המעשים כחן הא
 ומבין העצמו והוא רמז לכתר ואזל של ככתר יתבך כי חין זה
 כבודו כי הוא מקור הברכה ואין ראש לקבל ברכה מאחרים כי
 האחרים מתברכים ממנו ולטון ביה ומבודך ול שהוא מבודך
 טעמו וברכה לשון בדינה מעטן העפע **פי** ומותר האדם
 מן העפשה חין כי הכל הכל ומותר פי יערון האדם
 מן הבהמה חין ילה חין רומז לרצון עין חן סוף היא האפיסה
 המוחלטת וממנו לפש כח כיתעורר ויצל הפילוסופי נקרא חפץ
 להי והיוד רמו לחכמה קדוה הפילוסופיס טכל הפועל והטן
 התפשטות הדברים מן החכמה נקרא אמונה וממנה כח הטל
 ומה שחזק טן כפופה טן פשוטה נזמן כפוף נזמן פשוט רעום
 לומ העדר האצילות לפני בריאת העולם ולכך קורא תומס נזמן
 כפוף ואחר התפשטות ההיות נקרא נזמן וקוף ול יצא לפועל
 כי הכל הכל משון הכל פיהס והיא האפיסה המוחלטת וזל כי הא
 יסוד הכל יתע ויתב **ומה** שזמרו את יי אהיך תירא ויד
 עה בו לדבות תלמדי **חכמי** ול על החבל שממנה
 נקרא האדם חכם וזומו תעבוד ובו תדמך ובטמו תטבע מלשו
 טבעה הרי כחן נכלט עשה ספירות **הכתר** והחכמה והבנה שהיא
 יונקת ממנה ותטבע טבעה הרי עשר ספירות **פי** ויתגדל
 ויתקדש מדבר על הית ול שיתעלה חצילותו ער
 המעלה של חצילות הקדול שמיה רבה היא הות ול שהתת
 יתעלה חצילותו בחצילות החכמה העליונה ישתבח וית וית וית
 וית וית וית שמיה דקודשא ביה זה הית לעלא מכל ברכת וכו
שתי נפשות טחח שיש לאדם בשבת פי הרב הקדול רבי עקב
 עיר ול כי הנשמה החכמה מומדת האדם לעשות
 רצון הבורא ית וית תמיד וחומדת לו עט שבת והוא מוסף תזוה
 על הזוהו ובמוצאי שבת חומדת לו ל תוסף על מאכלך ועל טעמך
 התזוהו מוספת לו חלזין ועלן חזק על הבטמי ועמו כזה
 כי נפשות יש לו ית נפש חכמה כיתזוה לעבודת הבורא טוב

חדש ית שמה

בין הדין והרחמי בזמנע על כן התייך נתן לביטנים ויזל רשעים
 גמורי רמו לדין וכל הדברים כי המדה שאדם מחזיק בה היא
 נמשכת לין להעלותו וליחדו ליה מסאן איהזל טטכר סציה ה ציה וכו'
 ורה שהיא בכל עשרת ימי תשוב רמו לו ספירי יונה רמו יכל
 הספירי שהם מתעלים עם התשובה ולכן התפיל לתעבה
 וכן לטבתו ולראשי חדשי וזו כל כוונת האדם בתפלה וביחודו
 זכרנו לחיים מערת יי זכרע יבדך ומערת במל המקון אשר יזכיר
 את שמי והוא הט המיוחד הנכמו בויך והיא אה יעקב
 ולמבינים ינעם ועליהם תבא ברכת טוב זכרע לחיים הזכרע יי
 נזל לין זכרע כולם נזכר בכח התשובה כדי שזכר בזכירתך לחיים
 וחיים או מטך חכמה והטכל כדכתיב והחכמה תחיה בעליה ומת מקור
 חיים שכל בעליו ל מלך חפץ בחיים לא תשובה מלך כח רחמים
 חפץ כח הדין בחיים כל דבר ודבר נקרא חיים וכתביע בספר
 חיים פי' מדת רחמי למענך להים חיים כדכתיב כל פעלי למענך
 ולפי שטמו משותף בט כענן טז והכדיתו את שמיט מן הארץ
 ומה תעשה לשמך הקדול להים חיים כח התשוב עם כל הבנין
 וחזור ומפרש כח רחמים ונבונה וחסד וחומס מגן חברה שהוא
 חסד " קרי כמזכה צב הרחמי כח התשוב שהוא יוב הרחמים
 זוכר יצורין ברחמים פי' כח היצורים שהוא יתרס הדין וזכר
 בכח רחמים הוא זוכר לחיים וזהו תשובה ובזיה כח זכר לחיים
 בכח הרחמים כלום על ידי הרחמי מקבל טפעמן התשובה ובכך
 פי' בכח עב טמות וזהו מנן בכך וכן פחד כלום המטך
 כח הדבר העליונים ולפי שהעולם הזה דבר הנראה לעינים הוא
 מתחיל מבח הנבונה שהוא נקרא יטו הקדולה זקרא פחד והוא
 כסו כן התחלות המראות יותר מן החסד ופי' הדבר שימטך פחדו
 על הזמות ועל כל מעשיך שהם בכח הדין שלמה הנקרא עיק
 ויצמותך לייס ליעס ותפס לטון המקד כדכתיב תפול עליה צימותה
 ופחד על כל מה עברת העליוני מהם שהם בכח הרחמים
 ויראוך כל המשעים שהם בכח נבונה כל הברחיים שהם בכח
 חסד וישו כולם יצודה אחת כל הבנין נקרא יצודה כענן טמו

והחסד

ויס הכפיר

פוד תפלה טו
ראש השנה

ל שקרא טט אדם
בגד מ"ב וכן הטס עליו
מה זותיות יהיה

עליהם

העליונים

טעם הפסוק

לת ב לוי תבשל גדי בחלב זמון מפני האכזריות שיחלוב האדם ארד
 הבהמה תבשל היוצא ממנה עם בשר בנה והיון הדין לכל הבשרים
 המבשל ופחה עמו עושה שלו במרומין דדל המטל זה מבא
 ופחה זה גבדא שהיחחר מים והיחחר את והבה עושה שלו
 בעיהם וז' יוחק רדע לא ראתה חמה פגממה כל לפה מעב חלטהה
 יצל לבה הכונה בזה לרמוז ל המעיעת הנמשכות והמתפשטות מ
 מכמרי המדות וקראו אותם בטם המלאכים הדומים להם ז' יוחק
 כיון א המתפשטים הגשמיים ותלה טעמו בחליטות דעת הלבנה
 והכונה לטניהם להתחבר המדות והתיחדם שהוא יסוד שלם ומה
 שיבאר לך דברי ז' יוחק ממה שיאמר בזו טעם ואמרו ראינהו בזמא
 ובליל עיבורו לז עזיה וקבלם רבן גמליא אד יוסי בן הדינא עזרי
 עקר הם הייך מעירים על האטה טילדה ולמחר מדינה בין שינה
 אל ז' יהושע רואה את דברך והוא כח שלום בית שנ וידעת כי
 שלו אהליך ונמל הטם גבולך שלום מלטון גבול גבול לתורי וכונת
 המצוה אצילות הנמשך מן השלום ל הצדיק הסמוך כדמסי צדיק
 ושלום נשקו חלב חטים יטבעך טפע מים אדומי ולבנם דק ליפת
 חטה וחלב טלה ובכלל שלו בית שלום שבין אדם לחבירו כי הוא סול
 הכל ולכך הטם נמחך על המים לשום שלום בין איש לאשתו ולכך
 נמנה לפימק מדת הטלן שנ הנעטותן לו את ברייתו שלום והוא
 כמו כי אהיה עמך והבן כ טס צנה י את הברכה חיים עד השלום
 כדמסי בריתי היתה אמו החיים והשלום קונו עממה כחסדך
 מליה קול ידועה כדאי קול דברים אתם שומעים כמטפתיך
 חיינ צדיק באמונתו יחיה **ענין ראש השנה** הוא תקרא זוס
 הדין דמו לתשובה שהוא יושב בסף דין
 אל הפחד ולקאת מתפללי ואודה בדי המלך המטפט יצא עמדים
 לפע הט בתפלה לבל יטפט אומת במדת הפחד כי אם במדת
 הרחמי שהוא התנת ועטן שלשה ספרי נפתחו בזה דמו לך
 האבות שהם החז והפד והתנת וספר על צדיקים
 גמורי דמו לחסד וטל ביטנים דמו לתנת ועל כי התנת היא מדת ו
 הרחמי והחסד יותר רחמי ממט שנ שלום חסד יבנה והיא המכרת

הספירות של היום והם הקדמים ע פריס בעד ע יומות ה' החוד
 הממונים על עיונות וכוונס הטביע של פסח לא יחל עניני
 הין כי י יצאת מצרי' היתה בב מצות בתול ובעל כבוד
 שבזרע בעעס חמץ והתפחול עקד ועל כן אין הקרבן משתנה
 כן ער משתנה בסוכות ומה שאדם חייב לכול מצה ולא חמץ
 בפסח חמץ רמו למדת הדין שהיא חמורה וקשה ומצה רבו
 למדת רחמים שהיא התול ובעבור כי יצאת מצרים היתה
 בשתי המדות שמדת התול נטע כחה בעשרה להציל האלהים
 ולהפיל השונאים ובטביל שלא יקצן אדם בשיעית אחר אסלת
 החמץ לימר כי על היכולת בעטרה שפעל להם כי היא קצרה
 ממדת הדין ענה בזכילת מצה שלא תוונ כוונתו מן התול שהיא
 מדת הרחמים בעין המצה שציעה חמורה וקשה וזהו שאמרן
 כל שיטע בבל וסכל חמץ ישט בקום אכול מצה וזהו סוד זכילת
 מצה בפסח ואסור זכילת חמץ בפסח ענן שבושת
 ענן טביע של פסח לתול ולעטר ענן
 קרבן של רוח רמו לעטרה כי היא כח הלבנה כאשר
 בארע' וראיה לדבר מדרש ר' יוחנן לא ראונה חמה פגמת
 של לבנה מפני חולסתה של לבנה הכונה בזה לרמוז על המועד
 הנמשכות והתחברותה א יסוד עלם וזהו שיח' דבר שיצא מן
 הכלל לא ללמד על עצמו יצא לא ללמד על הכלל כולו יצא ולחכימ'
 ברמיז' כלל מדענן הברכה האמצעות של יח' ברות
 כגון אתה חוץ וכל האמצעות כונתו לתול ביום
 אבל בלילה לתשוב' שהיא הבינה וראשי חדשי' לתשובה אפילו
 ביום והברכו הראשונ' של יח' ברה והאחרונת ובשורת ימי
 תשובה בין ביום בין בלילה לתשובה אבל כל חתימות טבעולם
 צריך שיכלול עשר ספירו' וכל הברכו שאין להם חתימה כגון
 בורא פרי הענן והמוציא וכוונת בהם כולם לתשובה אבל כל
 ברכה שסופה ותהלתה ברכה ותחלתה לתשובה וסופה לעשר
 ספירו' ושמעט כי הדב רמב"ן זל חמ' כי לעולם יכוין אדם לתפלה יל' להג'
 חוץ מעטרת ימי תשוב' שיכוין לתשובה וחתמת' לעשר ספירות

סוד חיוב מצה

ומה שכתב

הברכות

מזל יתקן כשהוא שנתן שיהיה
המזל לשלם עם מזלן למה
המזל לחפזני בדברי חכמה
טא יתקן

ונאמר יל חרץ יסדה אחד לז נזל לז אחת דבר שהוא מתיחד
 ונאמר באתר שהוא נפרד ממנו לעשות רצון לחד הדצן בכח הדין
 ידוא שלז מכח הדחמים שהשלטון זה יסוד עולם לפיכך כדאי לפנו
 ייך רבר ענו בדרך כלום ארת הדין של צדק שהוא נקרא ענו הוא
 בדרך שהוא באה מכח יד הטמא הוא שכחתי תף יד יסדה חרץ
 ושהיא מכח הנצורה ונצורה בימינך וכח הנצורה שהיא בטמא
 מכח הימין הנקרא חסד כמו שאמרנו חס יתא ממים ולכך לז
 זכר בימינך לז בימינך ושמך ערז הדחמים נקרא טס שהוא
 חסדני בין חסד ובין גבורה ולפי שהוא כלול מכל צד נקרא ערז
 על כל מה שמבאית בכח הנעז וההוד **נבכנ** וכן כבוד לעמך
 אחר טפי מל הדברים היאך הם מתעבד **בכח הנצורה חזר**
 ופיר היאך הם מתעבד בכח החסד וזל וכן כבוד המטך מטך
 הכבוד והחסד לעמך שהם חזק ראויים להתקיים לז בחסד ולפי
 שהם עמך וכן להם כבוד תהלה ליריך והכח הנצורה שהוא כח
 היראה ותקוה כח הדחמים שהוא קו האמצעי פתחון פה זה נעז
 שמחה זה הוד ששון יסוד פה חטן צמיחת קדן צדק ועריבתו
 מכח התשוב **עקרא ע** ^{הים} **שם** נשמת אדם **נבכנ** צדקים חלו
 עשי צדקות שהם מכח הרחמי יראו פחד **האומות וישמחו**
 ודע ישראל יעלונו שהם מכח הדין יראו אימתא עליהם ויעלונו
 חסידים בתתו כבוד לעמו מכח החסד בדע יגלו אשלות כמד
 המיחלים שיש להם פתחון פה הזכר קפצה פיה שלא תקטרג
 מטכנ כבודך או שכיעה עיר קרטך זה הדחמים ומלוך בכח הדין
 תלהיך בכח הדחמים הללויה בכח התשוב צבאות טח הדחמים
 שהוא מרומם בכח החסד ובכח הנצורה שהם קרויים מטפט
 והל הקדוש או שכיעה נקדט בצדקה שהוא נקדט בכח דחמים
 שהוא קרוי צדקה **ענן סוכות** הסוכה רמז לחכמה
החכמה נקראת בית שנבית נמיבות טבה
 לל שהיא בית לכל הספרין כי היא מקפת הכל ושמיעה של חג נקרא
 עזרת היא לל שהיא עזרה אצלו לל כי העזרה שגדה לתת ועל
 העזרה ארזל סעדה קטנה ובל יוס של חג הסוכות רמז לחכמה

בתריץ שהיו חות הברית שהפרידו ביט ובין העטרה ולא ה
 התבוטטו תחלה שהיו כשכלים נבדלים טרם שנפדו בני מתחלה
 היה ינותו עטן להם כפנים וכידים שיין אדם מתבייש בהריות
 פנן או זדין ואחר שחטאו התבוטטו לראות העגן הנכסל
 ונרב ואביהם נב הפרידו שנ בהקריבם אש ויה יבט
 כי העטרה מרת הדין רפה קרא אש ויה שהפרידו
 ונס אחר טעה בה וחטא שקתץ בשיעור ובאותה היתה
 הוכר מטערין שהיו העער ומקובל חז מפיל לב
 כי מטערין שליח וכו' ויהו דבר מיוחד נג דו כך בק בק כל דב עני
 ל טעב ולשון יוב הוא מטטור ויכול להיות כי השליחם מקבלים
 טעב מן העטרה לעשות שליחותם ואחכ נפדו ויחזו חוה ומטום
 זה אדלו רחוקה היתה לו במו לאדם האסון אלן שעשה חסד עם
 בנן והטעם כי אדם וחיה ובנו נבטוין נבדאו ונעשו כאחד מכל
 תניחת העליון שהיו טורט שהכל מתאחד בו אבל האחרים ה
 הבאים אחריהם שנבדאו סבה אחר סבה והיו נפרדים ומתפטי
 לטין ולכזן כעין ענפי האילן שהם מתפטי ועפרד מן השורט
 והעקר חנה וזנה על כן לין היו ראויים להיות סימן ואות ליחיד
 המיוחד ולכן אין הקרובים מומדי לבא זה בזה כי ראוי להם
 להמחוק לעשות פירותיהם אנה וזנה כענפי האילן שהם מתפטי
 לעשות ולהרבות ובוה רען הש לפרות ולרבות ומה הוא שכתו
 ותוסף לרת חת אחיו את הכל שהוסיפה ליה ולת הוסיפה
 עיבור כאשר בארע כי אדם וחיה וקין ותזומותיהן ביחד נבדאו
 מאתילות כח עליון יתבויה ועל כן נקרא סמו קין כי הוא נבדא
 מן הדין השמאי שממע יט הדע שתיט חפץ כי אם בקטן ו
 והנאות העולם והכל מצד ימין שממע יתר טוב מוטון הם פיהם
 כי היה נגד אחרי רוחו ונשמח הטכיות ועקר סבת מן החסד
 ובאותה מדה היה מוסקרב ומקריב קרבעות ונרעית מנחות כ
 שהיתה מבכור צאט שהם מצד החסד וקין הביץ מודע הארץ
 כמדותו והמדה ההיא השמאלית נקראת לבעלי הקבלה רוכבנחש
 כי יתר הדע ממא אדלו כל מקום שנ וא הוא ובית דיע אל על

דק דק

דק דק

כסאיו בברכות ב"י אלה חקצו חוור לתת וכ"י אלה חוור לתת
ועקרא עליהם על שם קצוות כי הוא מעמד הקצוות ברצון סב הסבו
ובהמסתכו והתפעעעליו ומה שזמרו כי הקטת מקום הניח ר"ל
לעטבה ופיהונו כעך הניח ורזייה על זה ועימה הקטת בעעך
הכבוד אשר שם הכבוד והעמך ההוא והכבוד כאילו הוא דבר אחד
יג' הלוחות ארבע שט' ורחבן שט' ועב"ן שט' רמו לעשירית שהיא
מקבלת שפע מן הת"ת שהיא שט' קצת של מעלה הימנה והלוחות
רמו לה בעמוד כן היא חסרה שט' מ' לוחות כות' ועל ידה נתנו על
י' מר"ה " מה שאר"ל זכור לז"ן ועמוד לט"ן שהיא הכלה
ועליה אר"ה בואו וט"ן לקראת כלה שבת מלכא

מבאר מן הפסוק כי העטת הוא מן הז"ן ומט"ן שבת היא ל"ה הדי
ט"ן שומר שבת מחללו הדי ז"ן וכבודו מעשות דרכך

וטעם בר"א אדם
אחר שבה

צדיק חתה לדעת כי אדם וחיה כשנבדלו בקומתם בתבונם
ובדעתם נבדלו כי לא היו שבה כשאר בני אדם כי מכח

עליון נבדלו ועלו למטה ששם ורדו שבעה קין ותאומתו הבל
וטת' תינוקותיו אדם וחיה הדי ז' ובריאת האדם יש מאין וחיה
ולדת קין והבל ז' ותאומות הכל עמדו ביום אחד ז' קין והבל ותא
ותאומותיהן מכח עליון עמדו כשם עמדו אדם וחיה והיו ז' כ'
כעך ז' ספירות כי מכחם עמדו ונש' היו כעך ז' קט' מטה ו'
היוצאים מעיקר אחד כי מקשה היתה כן ז' תולדות אלו אדם
וחיה וקין והבל ותאומותיהן מן הספירות כאשר הזכרנו והם
עיקר אחד בלי פירוד ועל כן לא נוסדו זה בזה כי היו כולם כאחד
בלי פירוד כאדם וחיה שהם שניהם כאחד בדיון בדנופין בז"ן
וט"ן כעין חזקת של מעלה והיו שאר"ל אדם וחיה מזכר ונקבה
נבדלו וידעת כי הז"ן והט"ן אדם מכח הת"ת וחיה מכח העשר'
עץ הדדים ת"ת עץ הדעת צדיק יסוד שלם פרי עץ הדעת
השורה שהיא מקבלת מכח צדיק יסוד שלם

וחטא אדם וקצת בעשייתו יצא חטא אלהים אדם ובע
עליון סולם שהיו כאחדים וכשקצת עקצת יצא חטא אדם
תמוהו וטעם וידע כי ערומים הם בעבור שחטאו באהוהו דבר

טעם הסהרות משה

ויסתר משה פניו כי ירא מהביטא האלהי פחד טבא אין הוביאה
 שנעש בהקרבת קרבן טהינין בעודה פניקה הכל להבי
 ויתעבד יי כי למעס העבוד בהכל ויהי הכל דוע ציין יבד י כח
 ומטה היה רתעה וכו' ויתעבד יי כי למהכר טהוץ מסוד יי עב
 בעגן צדיק ודע לו' ואתה צריך לדעת כי הכסף מהדרת החסד
 והלוים מהדרת הנבול' ויטרא כמטמע המתה דנתונה ייעקב
 התוכ' וכן בסוף שלים כהנ' לים ויטרא' ולכן אמרו כהנ' בעל
 לא ישיאן את כפיהם ואמרו עה' כסס טהוא מטקה מסל מרדע
 כן יהא מטקה מכל מוס' ועל כי מרותם החסד לפיכ' נטה לכחן
 המעלה לכפר העגן כי בחסד יכפר עגן ולקרב הנפש' להדבק
 לבורחם כי הנפש אחר טהיא מטקה מעגן היא נדבקה בבורחה
 ועל כן הכהן קדוש ומקודש יותר מטאר העם מפני שלמות מרתו
 ותמימות גופו ולכן הזהירט לקדשו ולהרבות כבודו כמו שאמרו
 וקדשתו לכל דבר שבקדושה לפיכוח ראשון ולברך ראשון כל זה
 מוכרח כי הוא התחלת הכל טז חסד יבנה וזהו מעלת הימין על
 השמאל לקנח בשמאל ולא בימין נכוס של ברכ' בימין ולא בשמאל
 ונשיאון כפי' היה הימין למעל מן השמאל ומטעם זה כל דבר אשר
 לא יבא באש טהדרתו במים ואשר יבא באש טהדרתו באש אך כמו
 נדה יתחט' כי היא הטהל הגדול ומדת החסד מלוכת ולכן היו מלביני
 ענקת ישראל טהם ארזמ' ממד' הדין ארזמ' בהשתתותה טז אס יהיו
 חטאיכ' כטפס כשלג ילביט ואס יארזמו כמאלע כצמר יהיו דל יהיו
 מחולים על ידי החסד טהוא לכן בהמשכותין כאשר בארע ועל זה
 הטעם ארזל כי האב מזריע לובן זהאס מזרע ארזס לפי חלוק המדוי'
 וגם טרזאן דס היא עומדת בטומאי' דל למד' הדין נבעת טתטהר
 ומטעבד דרס יתפך לחלב דל למלת החסד: מעלת כהן על מעלת
 לוי כמעלת ימין על השמאל עוד ארזל כטר בתוריס פסול בבני
 יונה כטר בבני יונה פסול בתוריס דל כי התורה צריכה להיות גדולה
 ולא קטנה כי סבתם מים נבע יונה צריכה להיות קטנה ולא גדולה כי סבתם
 ימע ומטה אמרו על הלל הזקן טהיה רחמני ולא קפרן כי היה בז ממד'
 החסד ושמין להפך נמה הטעם שאמדת חייבן חכמי' לטוס בטוס

אמדת

העטל בית דע כי על ידי פרע' מן הדטע' עז הלץ את היא המחדב
 ים הלץ אנה הי' המחוצבת רהב מחוללת ופן והי' נקדאת בית ועלה
 נזמל חנני כל בהל טעם על מה חסד' מודה חלב וד'ס וכל הסרד'
 יל הדב' הנסד' בזבלה יש לך לרעם ולהבין כי לן
 ובי י הארס לין לרעת ולהכד את בורזון והרס הוא הפעם הבהמית
 יתק' כי יש פסול מחוללת הבהמות לין יתק' כי אם בהתערבו מעט
 בגנ' שמה הבטר וישמה תולדת הבהמית ותק' לה אכל בדרס
 יתק' שמה בהכנסו בגנ' כי תתק' שהיא נכנס הוא מתערב עם דס
 הארס שמה הפעם הטמית ונענץ כי הנפט הטמית והנפט הבהמ'
 פתערבות ויאטס לב הארס ועל כן לין יוסל להטיג לרעת בוראון מפע
 נפש הבהמית טבו זמיה נפשו מקולקלת ובהלקחה האהים אשר
 נכנה לין תוכל להטיג למעלה מפע הטעפה בעפע הבהמית והי'
 לחלב' כי ידוע לכל יודע כי החלב מטמטס והי' לבטר בחלב שהוא
 מטמטס בהתערבס יחדו כי החלב עשה מן הדס ובהתפכו ו'
 לחלב ותקד' אטמותו והתערבו ער עם הבטר יתה' לכהו ה'
 הדאטון ויאטס הלכ והי' לכל הדברים הנסד' בזכילה טמטמטמ'
 הלכ טז ושמותם כס כן קבלתי מפ ית' של והוא הנכון לפי האות
 עינסי נבאמת כן הוי סוד הט' המיוחד היא הט' של ז' אותיות
 על דרך הנסתר הוהי' ויאטדי המבין סוד זה ויאטדי יולדתו
 כי בטס הזה מוטכל ומובן כל יסוד הפועל מדרך המדכבה ולמביע'
 ינעם ועליהם תבא ברכת טוב ' קבלתי מה' איה מי כמוכה באים
 י' מי כמוכה נמד בקדט' תרי מלואים ימו לז' ספירות זכן
 הפי' מי כמוכה באים הטס הנאחו בי' ספירון הרי לך רמז ל' ספיר'
 מן התורה ' תר' לוי קטים טוועתיו של ארס יומד מן הגאולה
 דידלו בגאולה כתי' המלאך הגא' אותי ויילו במזוועתיו שכל
 ארס כתי' האהים הרועה אותי ג' מעלות כתובו בפסו זה אדאטוט'
 זכות אבות האהים אשר התהלכו אבות לפענ הטניה האה' הדועג
 אותי מלטון רעך ורע אבך דל המדה הנצבקה בזו הלות' שנתנה
 לעקב השליט' המלאך הגא' אותי ובאה שמו רבה יתבי טולח מלאך לפתך
 לשמך בדרך מלטון התק' מעדת' והו העטרה סאטר פירטק'

טעם חיסוד
 חלב וד'

והוא הטעם

סוד הט' המיוחד

טעם מי' כמוך

טעם מה' שאל'

א העוב

בדבר ועל העשר נמו. ותרונו כאך בו ונה עליה נמו היא שעמרה
 לאבותאן גילט והיא האספקלריא שאינה מתיל. **הכב** חזותות
 מהם לוב נתיב נקדחו זבב מפולמו לו השע. ספירות
 שהם החסד והפחד **ב**לדמו כמדים לאשר אמטה מהס' יודי אדם
 מתחת ספיה דל על הת' עכבר בזרע טהור ה' לז כפי צד
 לז כף זכות וכף חובה ועליו נמל. כי יש לכסף כזרע ומקום לזהב
 קורא כסף לחסד וכבר בזרע כ' הוא ארום ומצד ימין החסד צדק
 עגל ובצד ה' היא טע' ישרא על כן חייב תורה ארום. נאמרו תבא פיר
 ותקנח צד סב' טהרת טמאי במים חיים כי המים נמזזים בחסד הם
 לכעל הגרמה הטומא שהגרים טומא הוא מצד שמא שהיא מדת
 הדין הקשה ומה הטעם צותה תול לחזק הכהן במי כבוד לרמוז פל
 השול נשפע כן החסד ^{השגור} ובגדי כהן לבנים שרונה ליכנס לפע לפע
 לרמוז לבנות החסד כי הלוק רמו לחסד כאשר בזרע ומצד שמא
 צד חריה וכעס סוד הזאת דמ' שעם מדת הדן טענת ארום
 ולכך עבודתה בדם כי כן חייבה החכמ' למת ול' מדה ומדה כח
 לפי ענינה ולקחנה הפס' בשנה השעיה' גלל ח' ליל ועל ח' לעזאזל
 לטען שהוא מקבל שפע ממז' הדין כדי שלא יקטרך ועוד משם נמו
 מצות שחיט נכסוי הדם כי השחיט היא מבח הדין ועל כן אדלו
 לשחוט בסכין שאינה פגומ' כדי שתתן נפטה מהרה בשביל כבוד
 המדה הנמשך ממנה כח זה נעס כסוי הדם כמו כן לכבוד המדה
 ההיא ובגדי זהב של כהן רמו לאותה מדה כי הכהן נלבש לבוער
 הפחד והרחקת הטמאן ומתכלי אסור' וכל מיני טומא בשתי המדות
 החסד והפחד שהיא מז' הדין: וטעם נסוך הדם לכונת מז' החסד
 וניסוך היין לכונת מז' הפח בא מן הצד ההוא והם הטמטמי הלב ועל
 זה ח' שכר מצוה מצוה נשכר עביר עביר דל כ' הגורס מצוה הוא
 החסד והיצר טוב נשפע משם המתעסק במצוה נמצל עליו המדה
 הטוב הזאת ונשפע היצר הטוב נמצל עליו לברט ולהצליחו ונשכר
 עביר עביר הוא כמזון הפך הטובה וכן אדלו בא להטמא פחדו לו
 כלום מטמטמן אותו שיצר הרע שהוא נשפע המדה השמאלית נמצל
 עליו ולכך אמ' שלמה לב חכם לימיט ולב כסיל לשמאן כל כונתו וחפצו

כ גיע יקן וקורא נהב אפחד
 וכבר בארע

**טעם טהרת
 טמאי**

מזה עגל הבין ליה נא
 נכב כן בגדי זהב גיה

לכבוד

**טעם ניסוך
 המים**

כ' (טהר וכו')

על ברכ' מים טיין וטמון לא במים ועל המים התקין לכך שהכל
 והיה ברברו וקממו נכ' טכח וכירך על היין שהכל לא יחזור מטעם שלם
 וזמר יביר והטעם ידעו עליונות מתורתו כן תפחדו ול תרו
 היט לזה מבושע ימין עור על ידעתו כטעם יחס לא אדעה
 וכי עז ומה ער עמם טהור המטכה והרבקות כטעם וידע אדם
 עז יות יוטהו על הרבקות וכל לשון ידיעה יצל הברא כען זה הוא
 ההשמה הרבקות טהור מטפייע טובו וחסדו עליו והט' ידעו עליו
 נתינתו חזק בשארונם ונתינתו חתם בזות ברית קדש צדק
 הקה' ליעת | כמות ברית קדש קורא אות התורה התורה
 הקורמת טה' אפיס טה' קודם ברית העולם ובביאור אמרו סוד
 י' לדי ית' ז' ברכת מלה טמו טל הבה תורת אמת וזמרו עז
 בברכה זוכה לתורה טענה בה קולות רהות והעו והנ' וההו וצדק
 הם מהטיגו וטהיה יכול מטה רב' לקבל ולח' עז ועליהם נז' יהי אור
 ויהי אור ה' פעמים פ' י' מרות כמות זכור אותם שתכון
 כל מרה ומרה המזומנת לה טמו טמפור בכאן ג' טמור
 הראשונ' י' א' השם הראשון תשוב טהיא א' השם השני
 תה' השם השלישי א' הוא העטרה רחום וחסן ירך אפיס הוא
 התשוב' ובחסד וזממה ט' חסד לאפי' למת' טטא ען ופטע ונקה
 לעטרה טהיא מרת הדין התפה טעם השופר וכונתו הטופר
 הוא רמו לתת כ' הוא מו' כמוהו המדועה רמו
 לעטרה טהיא מרת הדין רפה והגלועה עין יללה טהיא מורא
 והדין ועוסין פטוטה לפנה ופטוטה לחזרה טהיא רמו לתת
 טהיא מרת הרחמי' כרי טתהא מרת הדין כלולה ברחמים וביה
 טל יוכל נוכיד ותוקע' פטונ' רבתי' והעברת טופר תרונע לפי טה'
 רמו למרת רחמי' זה זכיר תרונע לפי טי' אפטד בלי דין פי' העטרה
 כי הוא הפועל ומצינו בפי' צנרו בהמוט הנטי' ובהק היל ארת
 הקהל ותוקע' ולא מדיעי' לפי טהת קיע רמו למ' רחמי' ובמסע ארת
 המחט' מוכיר ודונע טהיא רמו לדין והיא השכינה ההולכת עמם
 והיא מריעין כרי טתעלה למעלה ותכלל עם מרת רחמי' וכן בעען
 המסענו תרונע יתקע למסעיה רמו לעטרה טהיא מולכת אונתם /

עז

וביחוד להדיעם

ורב
 תקיעת
 מוין

מורג

והמורה העשירית המקבל טפוע מן התשע מרות שלפניה הוא
 החיה והיא הנמנות בחוקקול והיא העטור חיה והיא עזובה
 בכל וטמורה ומטמם סוד מרות עונה כי אהול דמא מערב
 טבת לעש כי המורה האת היא שביעת לו ספירות כי על
 כן חייב ביום הטביע במצוה הזאת וממנה העטור סוד
 מעמדות ומרומה לעשירית ניקחו לי מדומה לי מדומה
 העטרה הבה יזכר לתור באור טגנו לתריקים באטכל יסוד
 העכס **אדם הדאטון דין פרנפין נבדא זין וטן כעין**
 דונמא **טל מעלה נהו מאמר דול שאמ**
 אדם וחוה מזכר ונקבה נבדאו לל מכח צריק וחטא אדם
 נקטן בעינות שהפריד העטור מן העטרה הצריק ומן המה
 שהכל ממע והכל אחר וברב אחד חטאו **נדב ואביהוא**
 נפ אחר טקצנו בנעינות ובאותה הלכה
 הזכר מעטרון זהו העטור מן העטרה באה הנבואה לטע
 הכרובים השכלים הנבדלים טהם מרכבת העטרה ומן
 הכרובים מסתלטת הנבואה לכוהים טעשה מסה ומ
 ומטם למטה ומטם לעבינים אלת טמטה נשתכל באיספק
 המורה והיא המה והנביאים לעטרה ויא כי איספקלרא
 המורה טראה מסה העטרה והנביאים למטה מעטרה
 ויין דעתה מטמם לדעת **צדור החיים נקרא המה**
 וטעם הכרובים טהם טלזה **מטע טהם באי**
 מכח העטרה טהיא מרות הדין רפה וכבר אמרנו כי מדרג
 האים הדין היא אש מטמם והאזבן זול כתב כי הכרובי טעשה
 טעה לבבד ולתפירות והוא רמז למה ולעטור **נטעם ה**
 אמות הכנה האחד וחמש אמות הכנה האחד
 כעיה כרובים רמז כי הכל תלוי בעטור ספירות
טמעה בטם רבי טהנעמות מקומן בתטובה ט
 טהיא הספיר הקרויה
 בה וצדיות מטמם ומסתלטות טר העטור צירנות ונבנפ
 בעך ומן העטרה טלט מעטרת הנבואה ורוח הקודש ובה

להמשך לצי הימין ומען שתתחיל עליו המדה הימנית ולב כסיל
 לשמאל ולהפכה וגם נמה שוחה י' לטרי תמיר כי מימיני כל חמוט
 ה' למדה הימנית ומזאת המדה השמאלית מקבל כח מאדים שהוא
 ממשך המלחמה ופירות רמים ובעבור זה יצא מעטם נפשותיהם
 ביום הכפורי להחליט היצר שלהייה נגד מחר יצר הדע והנשפ
 מן המדה ההיא ובעביל טעם כל התענות ועל זה עטן כוונת רבותי
 ה' חל עטן מלזכים מלוין לו לזרס מחר טוב ויחד רע ה' למה
 שהזכרע י' המרס בדומה של מעלה ועל שתי מזות האלה החסד
 והפחד והזהירה תורה לומר לא יהיה לך אהים על פע ה' שלח יקנת
 לעבוד למרות האלה לבדם בלי דבוק וחבור וכן לא תעשה אחי
 אהי כסף ואהי זהב כבר פירשט גוונ המדות ה' לאח חבור ועל
 כן נוסד חלב ורס לפי שהין מיוחדים ליקרב לבונת שתי המדות
 הילו שגונותם קדומים ולבטם מה שצין ק בבשר כי במקדש
 היו שלמים שהין מוכלים לבעלים ועל כן לא הבשר נוסד ועוד
 זמרו על שתי המדות האן שהס החסד והפחד נקריס הרים
 והגייס היו שבדים להס לבדס על ידי קניצה וג' נקדחו גבעת
 שנ על ההרים הרמים ועל הגבעות וכמו כן כיון הפסו לשהי המז
 האלה שנ טמעו הדיס יזה ריב י' טח והור אמרו מצד טח שהין
 נמשך ל החסד צורת ככס זכונת קרבן הככס היין לזונה מזה
 ולכן אמרה תורה חס ככס הוץ מקרוב והיו סוד סמים ולביטת
 שטתו טעל כל דבר כח ממונה עליו ומצד טמל שהין ההור י'
 צורת טח ועל זה אסרה תורה לא תחדט בטור ובחמור כי על
 כל כח יש כח ממונה עליו וצין ראוי לערב הכחות בפעולותם
 והבין אן טע העמודים שהס הכנח וההור נמשך היסוד המקבל
 מלמעלה ממשך ומטפיע למטה סג' מחברתו היין העשורה
 ומטס סוד מצות לא יעקף שצין ראוי להרבה זולתי בבת חג ומטס
 כמון מצות פריה ודביו ומילה מן היסוד ומטס טור נעשה ארס
 בתלמיט כדמוטיט כי הכל בחוגו ונכח היסוד כמו כן איל והוא
 סוד הייל שהקרב אבדהס אבי וכעט הימה כשהקריב הייל לזיל
 העליון וטעם הללכו בתקע שופר כועתו לומר על הייל העליון
 כי השופר לקח מקדן הייל והמדה

כל ימות משע

זה

כלים שו

טעם כתר יתנו לך המונע מעלה עם עמך ישראל קבוצי
מטה המזמר הזה לטות שהיא הבה

ואומה כי הטפע הדאוי לבא לחלקם מן הכתר יבקטן לשלטי
שהטפע טעמד לבא להם יהיה על ידיה וכן ישראל מבקט
מן התשובה שהיא הטות שהיא הבה ועל זה נאמר שלש פעמים
קדוש אחר החכמה ואחר הבינה ואחר לכל הבין דהיינו
ז ספירות וטבח לכתר זה לרעת ל יהודה בדיקד ולרעת
החסיד ל ציון יצחק בן הדב אל הטבח הזה להתשובה דהיינו
הבה ושלשה קדוש לשלשה צבות **אנשי הפלגה** היו
מורדים בבורא וקצנו בניעות ונהו **שאמ**

נעשה לעם ול שהצמיט בעטל טלח כהמסתנהספירות
ועל כן נעשו להפרידם בכ טונות ובארצות והנה חטאים
זומה לחטא אביהם וטביל זה דדול אשר במק בע האדם אף
בדפיה אעו שאר אינשי ברי גמליא בריחמראי אולא בוראזם
קדמיה טעשו כמעטה אדם והסתבל בו כי בטל עטן המבול
הזכיר אלהים ובעטן הפלגה הזכיר השם המיוחד בו המבול
בעבור השחתת הארץ והפלגה בעבור שקצנו נטיעות ז
והם עגטס כסמו הגדול בתנו על שקצנו והאמיט בעורה
לכה וזה טעם הדידה וכן מרת סדום הפדיוו שנהכצע
הכענקתה הבאה אלי והמבין יבין **טעם פסוק לך**
הגדולה והגבורה והתפארת הם צבות

השלם שהם החסד והפחד והתגה היוז הנה עם הראש ז
והטעם וההוד השוקים כי כליסוד עלם ממט בעורה ובתות
הממלכה העטרה והמותעטז היא הסגור המקבל מבין טע
הכדובים עטג **אלו עשר ספירות מאת הקבלה**
ולא מציאתי כתוב

אלא על הטעם טכל הווכה לרע אומתת אלו הספירות על
אומתת ועל בורין אין למעלה ממעלתו והוא אהב ועזמר
וחכב ועעם ומקויים וטוב לפניה הבה וכל אלו הספירות הן על
הסודות שבמורה וקדווקיה טלן כלולות בהן והל מכח הקבל

קול הבואה בדרך ישרא זוכין לה ונתקול בכל מקום
 סוד חומר בפד'ים מבשבות יס לו סוד שהנד
 יסוד לבנן דהיינן
 הבה כי הוין מריר ענמו מדירתו של שלם שהם השבע
 ספירות של בעל מדחן יראה שהיא עורר בבינה שהיא הסוד
 וספירות והשבועה היא מלשון טבעה שהם וספירות
 כי השבועה היא בוא ה' שהיא התורה והעטרה נמצא שהנד
 על גבי תורה שלם כי התורה מן השפע של ספירות מן
 התורה והנד'ים מן היסוד שהיא הבה ולכן הקורר לבטל
 המצוה שהובא בה וזין כון השבועות יען כי פרייהן מזותן
 הנשיעות טעם קבלת תענית אור אלעזר כל תענית
 שלא שקעה חמה עליו לאו שמיה
 תענית ובמה בתפלתו וזהו יסוד בתלמי פי יסוד ענמו מן
 המאכל בתפלתו וזה רמז לעובר בתפלת מנחה מדת התורה
 שהיא מדת רחמים ולהתפלל למדה ההיא שתחזור אחרין
 במחשבה בלילה כשיגמור תפלתו יכוין במדת התורה שהיא
 מדת הרחמים ובמדת הבינה שהיא התח נונים שהמדות
 האלה בתחלה נענם דל מקבלות טפוע ואח' עננם והמשכיל
 יבין ואם יתפלל המתענה בלילה אזי ייטיב לבו כי כשתפוט
 תח נוני ותח נוני מדת הרחמים באמת ויענה ובלבד
 שתהיה תפלתו לילה וידק וזהו חנות לילה אקום לאדות
 לך כי ער חנות לילה מדת הרחמים משוררת ומשבחת
 למעלה ואח' מבקשת ומשתתפת עם מדת תחננים
 שהיא הבינה המדה הנקראת תחננים היא הבינה היא
 שלשית לראשונות כדתי וחמתי את אשר יזחן ורחמתי
 את אשר ארחם וזהו מדת רחום ומדת חמין שבין מדות
 וזה שזול אל תעשה תפלתך קבע אלץ רחמים ותחננים
 ביחד בנמר מחטבת הלב לחד טתי מדות של הבה כדתי
 וחמתי את אשר יזחן ורחמתי את אשר ארחם כדתי לפעול
 ענדא ואחרי לץ יהיה זה מאמר התורה והע טפול והמבין יבין

כחמת
 ומהיות

הטוב וממנו נמשך קהל נחל קדומים הידוע הנקרא מיקדם ומ
 ומצאותו מקדם הוין סוד אין מזין יבא עור וכתר עליון
 האן ברוך ומבורך ומתברך והוא אור החיים וצדור החיים בה
 ומבורך שמו וחייבין אט להכירו ולידע מהוא האחד היחיד
 האמת המיוחד בכל שמותיו והוא לבדו העלוי הטוב שאין בו
 שום רבוי ושטי ותמורה וזהו היחיד האמת ראש כל ראש כול
 את הכל ומקיף את הכל סביב סביב ומתעלה ומתפלא ב
 באחדות הטוב מכל צדדיה לפינו הוד והדר עור וחזקה והוא
 לבדו היחיד האמת שאין לו לא דמיון ולא ערך לא במחשבת
 ולא בעליונים ומן הכתר הזה העליון הנכבד והטרא מתנצלת
 החמים האמתיים והחסד והפחד ושאר המדות המשתנות
 ואין לפע כתר זה לא עולה ולא שכיחה ולא שטי ולא רבוי
 שהוא ית לבדו סבת כל הסבות ועלת כל העלות ומדות
 שהן הספירות הנצולות מכתר עליון מהם יוצאים ככל
 השטיין וכל ההפכין מה שאין כן בכתר עליון וכל דמוי הול
 כמו בכה ותפלה ושמנוח ותפילין וכל הדברים שדומים לאילו
 הן מן הכתר עליון ולמטה וסוד הכתר ממנו החמים הא
 האמתיים ובתוך הכתר כללים החכמה הנעלמה מעיני ככל
 חי שאין הנמותיה מתבקעין ולא נצי ולא ערעיס והכתר
 הוא סובב החכמה המתאחד בתוכה עד אין סוף ותכלית וזהו
 חוש לכל האש וראש האמונה והבטחון אשר עליו ישתוקקו כל
 הספירות וממנו יקבלו כח ובדבה וטפע יוכל בכתר הטרא
 הזה אין בו תחיות יד לומר עליו דבר מכל הדברים האפשרים
 לפי שהוא רבד נסתור ונעלם מעיני כל חי ומהכתר הזה
 יורד השמן הטוב אל הזקן זקן אהרן ומטפיע לכל העולם
 כולו כל טפע וכל טוב ופרנסה לחיים והצלחה והכל מתבונן
 ממנו והכל צריכין לו ואין לט דמות להאריך יותר בסוף
הספירה הב' חכמה ראשית רחמים גדולים יש עליה
 סוד פרטה ראשונה של תפילין ומקרא
 בסוד שני קדש ל כל בכור וכתה ראשית חכמה יוכל אספק

ט
 טמאטסה

האמתית שהיו יודעים מבינים כל מה שיש למעלה ולמטה מה
שהיה ומה שעתיד להיות ומה היו חסרות וחסרות וקטנות ונדלות
היו יודעים סודם והכל נתן לדרש ויש לכל דבר דבר טעם ולמדך
טהם דברי עפלים ואם דוד ע"ה עליהם נפלים מעשך ונפשי
יורשת מאד ואם גל עיני ואביטה נפלות מתורתך ואם פלאה
דעת ממע וגו' כי מה שחושבין ההמון שהיא כפירה היא אמונה
טכן כחך בצדק כל אמרי פי אין בהם עתל ועקט כולם נבוחי
למבין ויטרים למצאי דעת ואנל כי מוצאי מצאן חכמה חיים
ויפק רצון מי' ותלו הדברים כולם אמתיים כמו שקבלום ו
חכמי הקבלה שהיו מקבלים חכמי הדורות מיום שניתנה תורה
בסיני עד עתה ואין בהם חלץ יחד ש' הש' יח ואמת ואמונה
ואני מעיר על עתמי ערות ומורה שאכלו הדברים כולם דברי
אלהים חיים הם וכל מלך העינים שאנ כותב הם כחתן של
הב"ה וכולם דבוקים בו כשלהבת קטורה בגחלת וכל אלו
הדמוים אינם נודעים ועלם אלא למשכילים חופי צדק מבין
מבטעי י' והם נסתרים ונעלמים מעיני ההמון אשר נשך הש'
בקרבם רוח עשים ויש מרבו אומרי' הדבה דברים בטלמוד
אין הדעת סובלתן ולכן כתבתי זה לסכור פי הדוברים עכ'
הנדיקים עתק טכל דברי רז"ל הם דברי אלהים חיים והם אמ
אמתיים על דרך קבלה כמו שאנל הב"ה מנח תפלן ומתפלל
ושואן בארי ובוכה ונענינם הדבה דומים לאנן וחלילה וחס
מהאמן משום צד ופעה שמי שאנל והיה העולם ב"ה יוכלו לבא
בו דברים כאלו אלא שיש בהם סודות גדולים וטראים והודע
אותם אסור לגלותם חלץ למי שיש לו דעת לקבלם שעקר
העקדים וסוד הסודות ויסוד היסודות באלו הספירות הם
תלויים ו' אלהים ינצדע ויעזריט ויסעריט ויודע דרכיו הישרי'
למען עיה מכוננס לעבודתו ולא נחטא וכן יהי רצון א"ש
הספירה הלא שונה כתב עליון מחטבה עתק ומין
אין אויר קדמון אהיה ראסון
ויחרין והיא מוכתר מכל צדדיו מחסוף הלבן הטוב מפאת כל

מקנץ בנשיעות וי' אלהי' יורט ויפתח לבט בתורתו ויטע
 בט אהבתו ויראתו ויאיר עיניו במאור הסגחתו **היש י' ב**
בקרבת חס אין מכאן סוד הכתב וזו
 החכמה היא העטפה בסיני ומה שארזל
 אין מטחין שום דבר על גבי ס' רמון לטן שהחכמה שהיא עליונה
 על הכל והיא נסתרת ועבמות מהסל ונקראות רזשית ומר'נה
 זכה להיות החכמה שהיא רזשית לו ועל זה רמון רזל מה שאמר
 ומה הפרש בין משה ושאר הנביאים משה היה מסתכל בזספק
 המאיל ושאר הנביאים באספקלריה למירה וזו הספירה
 היא מוכתרת סביב סביב מהכח הנכבד והערץ שעין לץ
 ריחה וזו החכמה היא מקור המתברך ונחלה מתקבצין ונע
 ונשפעין לכל'ך מה שאין כן בספיר הדאשונה הנסתרת ונעלם
 מעיני כל חי שכל השפע בא ממנה ונקראת החכמה וממנה
 נמשכו כל הנחלים בלב עיבות פליאות החכמה והיא לב כל
 לב וממנה ומצאות חיים שנ ויתרון דעת החכמה תחיה בעליה
 ומעייניה מתברך לכל צד ולפי כחו כיהא חיד ואורך ימד
 ונעמד הבה ללמדה לכל ישראל שנ עתה את תורת בקרבס
 ועל לבס אמתבנה בין ברבר והבן מה שארזל שהבה כחח תפלין
 וזהבית האחד מארבע בתים של ראש קדש ל כלבכר מפנ
 שהחכמה היא ראשית הכל " **טעם אמת ויציב** מפנ
 מה ישבו טו וויץ ואלף במחלה והא
 בסוף הד' לך כ טו וויץ סג' יה ואלף בראש והא בסוף הד' לך
 תהיה והטעם למה לקח וויץ ולן אמת אחרת מפנ שאמת מדת
 יעקב שנ מתן אמת ליעקב וזו מדת יעקב הנקרא קו שמו
 ויברח יעקב סדה יורס שלקח לעצמו המדה הליוצעת ומשוס
 זה לקח וויץ והייט דכות' כי במקלי עברתי והייט וו שהיא דומה
 למת' כלום בזאת המדה הנקראת וו שהוא קו האמתני עברתי
 אתה הירדן הזה והנה הכל מבויר **לבנה** בג'ל בכסה והייט
 דכות' תקנע בחזק שופר בכסה ליום חגן איזה הוא חן
 שהחדש מתכסה בו הי אונג זה ראש השנה שזין הלבנה נהירת

שאתה

אם פקלדיא המאיד קדש בהד שן תורה שבכתב מקור חיים
שן חיים ארץ החיים יזר הגדול יש טלה והיא חכמה הקדומה
עבלת עליה ותורה חתומה בסוד לב וממע נמשח לב נתיב
פלאות החכמה לכל הספירות והוא אות ראשונה מאותיות השם
המיוחד ראשית חכמה ירא יי מכין המסכת בראשית ברא אהים
הוא סוד יש יזכן יש יי ובזאת ובראשונה סוד ארץ ישראל העקוד
האמצעית יושבט הבעיה ומפנה נקראת את המדה צדק שן
ילן בה ומלכי צדק מלך שלם שחזו לי שעי צדק ומדה הזאת
הודים הבה לעבדיו שן ואת מלת עברי יי וצדקם מאת מוס
יי ובזמן שישראל עשין רצונם של מקום מוס יפין כח בכח של
מעלה שן ועשה יגל נח כח יי ובזמן שאין עשין רצונם של
הבה כהשין כח של מעלה שן צד ילודך תשיי ומיום שחבר בה
וער ענה חן ואת המדה מקבלת טפח וכסדואה ישראל בגלות
שוזגת כארי ומתפללת לפנה הבה שיחזיר לה טפח ושירחם על
ישראל ועל ואת הספר אדול שהבה שואג כארי וזה יהי רצון
מלפני ולא את לפע ובהיות ישראל בגלות כב יבול חן הש שלם
והסגן שלם שהיא אות רביעית מאותיות השם ה ויאמר יהושע
והכריחו את שמיע סן הארץ ומה תעשה לסמך הגדול ואז א
תצאן למען שמך ואל תעבל כסא כבודך וכוז אל תשר ברינתך
חתם וזהו שזאם הסלך מטמים ארץ תפאל ישראל ובהיות
ישראל בירושלם ותכונת המקדש וכל הדברים יהיו מהאחרים
למטה אז יתאחדו כל הספירות למעלה והברכה תהיה נמשכת
ונשפעת לעולם ואז יהיה הבה אחד ושמו אחד ומפע שזן
הטפח עשה בזן אליה אדול מיום שחבר בה אין לך יום שאין בו
קללה ונקראת אס שן ובפשעם שלחה אמנם אס הבטם
שמחה ועתיד הבה להחזיר לה כנה שן ועיש על כנה תנחם
נכל המיוחד להבה בזלו עשר ספירות שהם ענבים בשורש
ויעלה הכל לאגודה אחת המזדית קיימת אז יהיה דבק בו הש
הגדול ית יהיה נקדש בקדושתו ויהיה לו חלק טוב לעולם הב
וכל המפריד אחד מהם לבר עליו נחמ וערן מפריד אלתף ועקד

בסדרים מאחד טעם תלפזר טומאון נשארן בבהמות בעלמא ולפי
תא הנה לך דין לרשעים שעושים סלע שלי פומבי יל שאותה
הנשמה הצורה מכסף הכבוד שהיו סלע מחליפי אותה לחול
שמחליפין אותה לעשר מודעת טומאה ולא עוד אלא שמטריח
אותה לצייר צורת מטורים לעשות צורה עמאה בצורה קדושה
ולא עוד אלא שמטריח לט ית להכנס במקום טומאה לצייר אותה
הצורה " טעם ויכלן למה יצט אומרי יחזו שלטה פעמים
בליל שבת מפע שצט מעדין על ג שלמו שלם
העליון ועלם האמצעי ועלם הספל " טענת בקטה
מאמתה קורין את שמע בערבים מטעם טכהנס
נכסי לזבל בתרומתן זהו צאת הכוכבים וסוף יומם יצוה
חסדו ובלילה שדו עמי תפלה לא חי וזה טעם צאת הכוכבים
לתפלת ערבית וטעם הנך החמה לקט של שחרית ולכך הוצי
לבקש צרכיו בלילה צריך לכלל ימותם בדרך התפלה במנה
שמעתי בת קול שמעתי בונה ואנה וכו כפי דלותי עפש
לפניך מהזבת קול " סוד תהלה וזה חרבע מטמרורית
היו הללה דברי ל עתן אנה שלט ל נתן
לך היה עשה השם החלק לשנים כי אם אחד יוד ילעוד בן ג
אבינה כל הינה תהלה לרוד בבל יוס מוכעח לו שהיו בן השלם
הצן מפע טעם כל הדברים מה שהיה ומה שעתיד להיות וכבר
חמרת הטן שסופה להאמר בימי הגולה תצו מיכאל באחת לפי
שהיו מצד התחלה וכהן שלם חסד יבנה ומסג בסדר המלכה
אין לפי מעלתם הוא תחלה כל דבר קבלם מטה מהד
סיני יוד לוי מאי דכתיב
(וחתה לך את לחות היצבן וגו' לוחות ה תורה פי תורה
שכתב תורה זו מטעה מצוה כמשמעה יאשר כתבתי אלו
הנביאים וכתובים להורותם זה תלמוד מלמד שכולם נתנו ג
למטה בסני להודתם עתב בלין וז' היא תורה טבעל פה וכהן
אין חדר הורתי ובאולה שמות רבה פרש וישל יסדו ויבדל אהים
את כל הדברים האלה לאמר יוד יתחק יתף מה שהנביאי עתיד

בז וכל החגים הם הם בזמן שהירח נראה בכל העולם ואילו בראש
חיות נראה בכל העולם והיא לאנשי בבל מתחסה לאנשי הלבנה החדש
המני סרי טעי ולאנשי מערב נשית טעי ואית דמפרשי שהחדש
מתחסה לאנשי הלבנה החדשה המני סרי ב שזקן את אומר ב את
החש החדש הזה ולא נראה שהדי בכל החגים ג' אין את אומר זה
דלא שייך לממר בהוהו ואם כן מאי קאמ' חוהו חג דמטמע ד
דבאחרים אינן מתחסה לט כדפרשית דא לבנה בגמ' אהיה
חדש טס רבה במורה מפע טעמאענה צריכה חווק ג' בחשבון
קטן יה בגמ' טו ירח בגמ' לב דיעקב בודאי כן הוא והייט דאמר
אלמלא לא זכו ישראל תלך להקבל פני אביהם שבשמים בכל
חדש וחדש ריין והייט דכתי' ואם בהרת לבנה היא בהרת זכר
צדיק וצרכה ודי לבבין לבנה בחשבון קטן דוד' והייט דאל רב
הקדוש לו חייא מל לעני עתים וקדושה ושלח ליה סימנן דר
מלך ישראל חי וקיים ירח בגמ' ריח ואוהיות הדין באוהיות הדין
(והייט דאמר) הבין עלי כפרה טמיעטתי את הירח ולא אמר
הלבנה יהוה תלהי ישראל בגמ' תר"ג מצות הטם
בבעין ובכתבו סוכה וינדרה
י' עץ בגמ' הט המיוחד וכן חשבונ' יהוה חמשה
פעמים ז' הרי חמשים ו' פעמיח חמשה חמשים ז'
פעמים ה' שלטים ה' פעמים ו' שלטים כללם קס ומנין עץ
קס קדול ויהוה עץ הדרופע מסר לו הדרופע בגמ' שמה
ענין מה שמחול לא די להם לרשעים שעשים סלע שלי
פומב' תלך טמטריח' חות לצייר צור
במורים כבר ידעת כי עשר ספירות הוא עולם החדש מעלת
הקדושה ומטם נבראו נשמותיהן של ישראל דכתי' קדש ישראל
לא ראיתיה תבואתו מפרי עץ החיים שמתוך הגן הנשמות פ'
פירחות בצויר זלפי כתי' בישראל בענין מהים בנס אתם לא
אלהיכם בנס ממש כי מאותה טלטלת הקדש נחצבו נשמותיה
של ישראל ואומות השלם מבח עשר מדרגות הטומאה נחצבו
ולפיכ' קדושים בחייהם עמאים ובמיטתם אשר בשר חמורים

היה הסגן של מעלה כביכול שנתמוטט עד סמכו הבה ובמה
סמכו בחדר הוי אומ' שלט חסד יבעה וכן אומ' דוד לעשה אורים
גזלים כלח' וכן כל המזמור ואח' עותן לחס לכל בסד ללמד
טקטים מוטהוין של אדם כעג' בריאות העולם
פ' שלטים וטתים נתיבות פליאות הכמה וטמותם

ומסדס נדקיא לזבדהס אבי' ע' יש לומ' שלפי שאומדים
בנדיב א' שאומדים שכל מופלא והוא יחד מוטכל קדמון בל'
התחלה והוא כבוד ראשון אשר על כל פעם מהט' ית' הוא ק'
קדמון בלי התחלה כי אין להזמין שאחד קדמון בלתי ועל זה
יל' שכיון בזמת נתיב לז' ידעו עש' ולז' שזפתו עין איה כמו חיה
הנתיב ה'ן שכל מופלא והוא אור המוטכל קדמון בל'
התחלה והוא כבוד ראשון אשר אין כל בריה
יכולה לעמוד על מציוותה' ב' שכל מזהיר והוא כתר

הבריאה וזהו היחדות הטוה המתפשט לכל לראש
נהו הנקרא כפי הקבלה כבוד טע' ג' נקרא שכל מקודם
והוא יסוד החכמה הקדומה הנקרא' אמונה יומן ושרטה
אמן והוא מצב האמונה נצלה ג' נקראת שכל קבועה
שממנה מתאצלים הכחות הדו' הדוחנות בדרך
אצילות המתאצלים אלו מאלו מאת כח המציל הראשון ב'
ה' נקרא שכל נשדט ונקרא כן מפע' שהו' ענ'ס האחרות
הטוה והוא המיוחד בענ'ס הביע' הנצלה מכבוד
החכמה הקדומה ג' נקרא שכל נבדל ונקרא כן מפע' שבו
מתדבק טע' האצילות והוא המטפיע הטפע' הוא
על כן ט' הברכות מהאחרות בענ'סו ג' נקרא שכל נשדט
ונקרא כן מפע' שהו' אהר' מזהיר לכל הכחות הנציות

השכליות בעין הסכל וברעון האמונה הנצומה ח' נקרא
שכל טל' ונקרא כן מפע' שהו' מטוהר הספיה ומבהיק
כעיות' צורות תבניתם ותוכן אחרותם שהם מיוחדות מבלי
קיימת ופירוד' ז' נקרא שכל מתאצץ ונקרא כן מפע' שהו' זו

בתבונה הקדומה אשר
אין לה שד' והי' שכל
מחד' הנצלה הנצלים
מענ'ס קדמו' ט' נקרא
שכל טהור ונקרא
כן מפע' שהו' מטוהר

להתנבאות כולם קבלו מהר סיני דכתיב זה אשר ישטפה וארד
 חסד חינוך פה שעתיד להבראות עם היום עמנו עמנו חין כתיב
 חלץ עמנו היום חלן הנשמות שעתידין להבראות שיין בהם
 עמדה וכהן משין דבר י אל ישרא ביד מלאכי כלמדרך סכבר
 היתה הנבואה בידו ביד סיני וכן ישעה אולם לא מראם בסתר
 דבר עמך מעת היתה סס את ועמה י שלחני זרחון אלה ישעה
 משמעה תורה קבלתי הנבואה מעת היומה ועד עתה לא עתה
 לי רשות להתנבאות ובזיכה רבתי אולם חז' יודן כי מאסו את /
 תורת י צבאות או תורה שבכתב ואתה זמרת קדושי ישראל נוצו
 או תורה שבעל פה בכל מקום שתמצא במערה ויאמר י יש לך
 לרעת כי הוא מעסוקי תורה שבעל פה כפי קבלתה מן התשוב
 הקורמת ויזכר י או תורה שבכתב וכהן ראם דברך אמת
 זהו שינא החכם כי עי מציה ותורה יור דמה המצוה שהיא תורה
 שבעל פה לני שיודם מדליק ימות מדבר אחר כך תורה שבעל
 פה נוצלת מתורה שבכתב והיא כלולה מן הכל ודמה תורה
 שבכתב לאור שהוא גדול מעי ותורה שבעל פה חניף שהיא
 כלולה מכל עקרי קבלת הוא מגבורה שהיא דין ותורה שבעל
 עיקר קבלת הוא מתשוב הוא חסד ולכן אמרו רב חסד מטה
 כלפי חסד וכהן כסף נבחר לשון צדיק והתורה אמרה טוב מ
 מחודש ומפני ותבואתי מכסף נבחר וזהו לית יעריך דע נער לשון
 מדע הלשון הוא מכריע ולכך מזהיר אמת שלא יטה לנד הדע /
 ודרך חיים ועבודות מוסר המשובה קרויה חיים כי ממנו תוצאו
 חיים אלה דרך כדרך הנפש בדבר הבתרים ומכחות שהם זה
 סגור זה וזה נבחר זה וכבר ידעת כי לא היה העולם עמד מבלעדי
 שניהם ונבדאטי רבה טבו נבדא המחלוקת הזה תיקון העולם
 ויישובו כי לולא דין לא היה עניש לרשעים ולולי החסד לא היה
 העולם מתקיים ונבמדרש תלים פרט פטע אמרתי שלם חסד יבע
 תך הכסין איט עמד אלא בחסד טנ והוכן בחסד כסין וישב עליו
 בזמנת באהל דוד יושב ורודט מטפט ומזהיר צדק להוד לכסין
 שיש לו דגלים והיה י מהם מתמטט עד שניטל אחר וסמכו כך

שכל מחודש ועקרא כן שבו מחדש הנה החודשים שמתחדשים
 בבריאת העולם כן עקרא שכל מודש ועקרא כן מפני שממנו
 נברא כל נברא מתחת גלגל העביון והדשוהס כן
 עקרא שכל מוטבע ועקרא כן מפני שבו נשלים טבע כל
 נמצא מתחת גלגל החמה בטלימות כן עקרא שכל מונשס
 ועקרא כן מפני שכל גשם חסר יתגשס מתחת כל
 הגלגל מקטנס ועד גדולם ל עקרא שכל כללי ועקרא כן
 מפני שבו כללי חבורי שמים במספטי הכוכבים והמזלות
 כל עיונס והטלס ידיעהס באופני גלגלס לכן עקרא שכל
 תמיד ועקרא כן מפני שהיו מעמיד מהלך הטמט והלבנ
 על תבונתס כל יחד יחד בגלגל הדיוני לו לכן עקרא שכל
 עבר ועקרא כן מפני שהיו מעמיד מהלך הטמט
 והלבנ עבר לכל המשתמשים בעבודת שבעה כוכבי לכת
 הם פי באר היטב על העתיבות הנתיב הז

עקרא שכל נסתר ועקרא כן מפני שהיו זוהר מזהיר לכל הכחות
 הטכליים העמים בעין הטכל זבדעיון האמונה הנמנה ידוע
 הוא סוד הטביע האמצעי האמצעי המטפיע לטט קצוותיו
 ואליפונס וממט נשפעס ונללקיס ועין במורה טעשית בז
 בדומתו שינואל מול פני המורה הנתיב הז עקרא
 שכל שלס ועין צומד דוד הטלס בטכלו לדעת
 מי מחוללו שינואל למנח על הטמנית ועל דיעת זל הנת
 העתיבות צומל הדריכט בעתיב מצוהך ועל זה צומל שבימי
 ישועהטן נשולתיט שמונה החכמה ביטדאל סומרו כי מל
 מלכה היון רשע אתה החכמה וצומל בעתיבות לין ידעו אין
 חזרכס ועין באמרו עתיבותך עוה ובעתיב לית מצנן ועל
 זה צומל בסורס מדרכס התורה וצבדה חכמת חכמן וביע
 נכונ תסומהר הנתיב היב עקרא שכל בהיר ועקרא כן
 מפני שהיא האופן או החיה העקראת החזית כי
 ממנו מקוס מניות העביאים והחוזיס במראה הנבואה ויש לומר

יושב של כסא הענה ומאיר כבוד המאורות כולן ומשפיע נ
 טפערבו לטר הפעם " יאן נקראי סכל מצוחצו ונקראי כן מ
 מפני שהיא ענף הפ רגה הססודד במדר המשכה
 הנחמה לשמור בפני עטת העלות " יב נקראי סכל הכבוד
 ונקראי כן מפני שהיא ענף היופן העקרות חוחות
 כי ממנו מקום מוצא חיון החושים במראה הנבואה " יג נקרא
 סכל מעיג האחרות ונקראי כן מפני שהיא ענף כסא
 הכבוד והוא מטלים אמתה האחרים והחננים " יד נקראי
 מאיר ונקראי כן מפני שהיא ענף החטמל המרא עט
 סוד חיות הקדש " טו נקראי סכל מעמיד הבריאה בערפלי
 טוהד ובעלי העין אמרו כי היא ערפל והוא טאל וערפל
 הדמלס " יז נקראי סכל נחוי ונקראי כן מפני שהיא כ
 מאן לחסיד היא מועה והיא הנקראי סוד העקרת סגע
 כמעמד העלונים " יח נקראי סכל בית הספע ומסך הקירותו
 מוסכס רז וחידה המתלעבים בנפ והנדבקס בחקירות
 המטותו מעטת העלת " יט נקראי סכל הפעולות הדוחנות
 כוכן ונקראי כן מפני שהיא מקבל טפע מהאל בזה כרי
 להספיע מברכת לכל הברואים מלס חסד " כ

כא

כב נקראי סכל מאן ונקראי כן מפני שבו מתבדכין הכחות
 הדוחנות כדי והזקן קרובים לכל המתלעבים בנלה
 כג נקראי סכל קיים ונקראי כן מפני שהיא כח קוס לכל
 המחזיקים בו כדי להלביטס מרחק קדושת " כד
 נקראי סכל רמזני ונקראי כן מפני שבו ממתנס כל
 הדמונים אשר נבדחו בדמונם הקדושים והדקוים לצביונס
 כה נקראי סכל רמזני ונקראי כן מפני שהיא הנסיון הקדמון
 שבו מנסה האל בזה הנידוקים והחסידיס " כו נקראי

וישבע בחיי העולמים - הנתב היט נקרא שכל הפעולות
 הדוחנות כולן ונקרא ^{כן מפני שהוא מקבל}
 שפע מהא ביה כדי להשפיע מברכתו לכל הברואים כולם //
 חסד ידוע הוא שדוד ע"ה היה חכם בתורה ובכל סודותיה
 ובעתבותיה וכדי שימטך לו מזה הנתב אמר הטה יי חונן
 ויט חליו חסד הטה ח"י הנתב הכב נקרא שכל
 נזמן ונקרא כן מפני שבו ^{מתברכין}
 הכחות הדוחנות כדי להזתם קרובים לכל הממלונעם בו
 ידוע שכל התורה נכללת ונכללת ומשוכללת בכב ונתנם על
 ידי משה ואמ' בכל ביתי נזמן הוא והתורה נקראת נזמנה
 הנתב הכב נקרא שכל נסיונ' שבו משה הכב לצדיקים
 ולחסידים ואומר ונלבה ערבה כה יהיה
 זרעך כה תברכנ
 ת"י

שעל זה אמר זה אולי אצננהו שהיה נשמע מזה הנתיב הנה אלהינו
זה הנתיב הייך נקרא מנהיג האחדות ונקרא כן מפני שנים
כסא הכבוד והוא משלים אמתת האחרים הדוח
הדוחנים ויג אחד ויג מדות הטס בזה אחד בכלם ועיקר ככל
ידיעת התורה היא אמונת מציאות הטס ית ואחרותו ואומר
הלדיכע בעתב מצותך כי בו חפצתי ואם יחד לכבי לדיאה
סמך כי על הדאטון חטבון שמו ואחדותו חטבון הנתיב אל א
הרי לב וכולן קטורות ונרבות בבל שום פירוד וקצץ ועל
זה הכונה נקרא ית מקור חיים כי כמו שמקור מים חיים טבע
ומקיר ומשפיע ומעקה להדבה מקומות משונים זה מזה וסס
ממקור אחד והמקור איט משתנה ית הטס בזה שיטת מחליף
המטבתו ומשתנה מרבותו כי השטי והחלף הוא למקבלים ועל
זה אמר ית לך שפתי ואם ית סמך לעולם דל לעולם שמו
סמך מציאותו ואחדותו בלי שום שיטי וחילוף הנתיב הייך
נקרא שכל הדגש ונקרא כן מפני שהיא מוכן
לחסידי האמונה והוא הנקרא יסוד התפארת במעמד העליונים
ובסבת אט חומרי שהיא רומז ומדומה לטבת העליון כלל
תפארת ביאטו נמת ובמענה אט אומר תפארת גדולה ואם
מומור שיר לוס הטבת שמכוין לטבת העליון שזה דונמתו ואם
מיד טוב להודות לט והוא ית והוא עשירי ושביעי לחשבון טוב כי
מאות ידיעת התפארת העלה ארעת התפארת בסתרת
מהטס ית הנתיב הייך שכל מאיר ונקרא כן מפני שהיא
ענש ה החטמל המורא על סוד החיות
ואם הנביא יחזקאל והאריך האירה מכבודו ואם היתה עלי
יד ית עלי חוקה והוא ראה כעין חטמל הנתיב הייך
נקרא שכל בית הטפע שמתוך רווחדה
המתלונעם בתלו והפבקים בחקידת ממשותנו מעבת העלות
בה ועין במה שאומל בספר הבהיר וחי העלמים זה מטפיעם
טוב וברכה והתלחה לעולם בני אל חי העלמים שדעו בזמן
הטועה סח המטפיע בה ועל זה חי העלמים הנתיב הייך

ז תיבות מבראשית כח אורות ללמד כי כח נחלק לנו וחשבונך ז
 טביעות כעך ז חכמה והסוכה פאותה ז כעך ז טביעות וז
 חכמה וז פאותיו כעך ז וכעך ז דברי אחרי שהם סוכות והם ט
 ספיר וברקות וז עבט המקיפי את הכסף קרא ו סוכות וז
 הפאות כעך מתנות שהם בט האמונה ומה שארזל כי הדפנות
 חפי בדבר המקבל טומא יעשו אותם האגוד השוכן אתם בתוך
 טומאותם עד שיקים הפסוק וזרקה עליכם מים טהורים וז
 יסודות שבהם עהג טומאה וטהרה הן ז מחנות שכינה והאומר
 ז דפנות והג חפי טפח כעך מיכל והג חפי טפח וטב ורפז לו
 מכה של מות והסיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם והז
 כעך אורזא ובגלות זימ לעתיד לפי שז קומי אחרי כיבן חורד הר
 אותה למד כי הטנים מתנהגים בגלות והג זיע טהג כלל וכוונת
 ג כהלכותה וז חפי טפח לרעתו הטלטה מתנהג והז קצת בו
 בכלל הז וזו היא כונת האונא ו ארצי ערזי וכונת סוכת קבע ו
 ושיעור גבהה עד ז והוא סוד כמעל חו עד ז כעך הז ושיער הז
 הדוחב עד ז לכל הפחות כעך מה שאמרת אבל אם ירצה ירחיבנך
 מאד ואין לה שיעור בדוחב כי אם בגבה כלוא אם ירצה להרחיב
 לז נטמ לו שיעור איזה שיעור ירחיבה ולז יוהר כמו שנתנו ז
 שיעור בגבהה עד ז ולז יוהר וזהו כבוד אלהים הסתר דבר וכבוד
 מלכים רחוק דבר ואתה דע לך ועל כן אלה החכם מטוס דלן
 שלטין ז ענין וז יהודה שהיה מכסיר היה מתכוין לסוכה דירת
 קבע חפי בזמן הזה עשה חסדו ומה שאמרת עד עשרים זה
 למעלה מז וכסתה קרק בדבר לאחר שהיה שיעור לדבר חין ז
 בראם מטוס חין למעלה **לולב** הלולב כעך ערין כתמ
 יפדח והודה בן ישב ותמר כלתו יוכיחו ועל
 ז כן נזמ לולב כלוא היין מסתחרת במעלה העקראות לב הטמ
 פי תמר זה לולב וקראו אותו יהודה על שאמל ערקה ממני דל
 שהיו לנדיק ועב קראו לולב שהיו מתחרת במעלה העקראות לב
 השמים פי על כן נקל לולב לפי שהיו רמו לאותה מרה המחברת
 כל הבטן והוא המקבל טפע מכל המדות ומשפיע לז העקראות לב

1

סדר סוכה ולולב ואתרוג והדרס וערבה סוכה

כה

מה ישת חסך חזרו סביבותן סוכתו ידוע מדעי הסס ית
 הקיף לכהסון עעב כבוד שז מן פכ כסן פרטו עליו עעג כלה
 מדט עעט והקיסן כמין סוכה ועליהס צול סביבותן סוכתו
 ועל כן הקיף לשרא במדבר הא עעט כסר זה כעך זה ועל זה
 צנה לט לעשות סוכה ולשמח בה ימים ונחדס השביעי והאומר
 כי הסוכה רמו לנהלס טיטבן אבותיך במדבר יאז למה ציון ל
 לעשותה בחדס הזה ולין בטור החדסיס ולג ימיס ולין יותר לין
 שקד מדבר כזטר קבלט על דרך הזמנת זה הוין וטבעת ימיס
 שאט יושביס בה ולין יותר ונחדט השביעי ב ולין באחר הוא כעך
 עעט המקיפסיס בס הזמונה וז עעטס אלו הס הנפתחים ומה
 והתפלה והתשובה נכסת ומעטת עד כסן הכבוד ועתה אביא לך
 רציה מן הסתו כיהעעטס נקרימיס סוכה ועעטיס כסוכה מזנה
 ומזה ואס ענתה ישרא גרמיס ואין העעטס היאלה מתבקעס
 והתפלה אינה נכסת שז סכות בעטן לך מעבוד תפלה והתשוב
 הוה רציה בדורה ותמצן כי אלו העעטס מקיפי את הכסן וצורת
 הכף והטית והסמך יוכח ולפחד העעטס מקיפי החשמל בתור
 הכסן וטן דבנסוע הארזן מוכיח ועכ אלה הסתו חשכת מיס עב
 שחקיסיס בסת המיסיס וזהו התהלך לפע והיה תמיסיס ותמיסיס וז
 וחשרת מיסיס מורסיס מדת החסר ותמצן כי הכסן נבון על ז נהר
 כעך ז עעב כבוד שז נבון כסאך מאז מעלס אתה אוחכ נשאן
 נהרות י ועכ אלה ונרקתי עליס מיסיס טהורסיס בכל מקום שהי
 שהסכינה עס מיסיס שז ומעיין מבית י יצן ונזול מקנה ישראל
 י ואוחכ כסאך הכבוד ועכ צו רזל שלא לסכך בדבר המקבל
 טומאן וגדולו מן הארץ זכר לחשרת מיסיס ולז נהרות המקיפות
 הנה אתה למד כי ישיבת הסוכה והיא לענמה כאשר בארע
 ואתה מעה ז שביעות שהס ז סעירות וז רויף פנ המלך וז ה
 המקיפסיס הכסן וז נהרות הדי סימן כח ועל זה נזול כח מעשין
 הצד לעמו ועד כתי ועתה יגל פן כח י ועל זה הסוד בפסוק

מן הקטיגריט ובהודו האחרון חודרין ומנעשין אותם לומר שיחזור
 ויתגבר כח החסד על כח הדין והאל לב בימין והאזניו משמאל
 כי כך בהמשלות האלו מדורות וערבי נחל כעך סול לרוב ב
 בערבות ביה שמו ועלו לפינו בעצרת כעך מות יעקב
 והיא בחודש השלישי **בשבת** כעך יוסף ומדתו
 צדיק זם שבת מעה לחיי שלמים **ביום הכסרי**
 כעך משה שבו קבל הבה תפלתו ועלה למעלתו
 ועבן לו לוחות שנות **בחג הסוכות** כעך אהרן בכות
 היו עש כבוד מעניס היו עש כבוד עליהם
 סוכה **ברח** כעך דוד עש ואכזן שאין לו אלץ מה טעתן
 לו מלמעלה כסס שהיח אין לה אור אלץ מה טעתן לה
 מן השמש ואם הוא מלך עש ואכזן היה קורץ עתמו וכטעמלמו
 הו צדיקים בישראל והוא כעטן דונגל של מעלה מהכתוב ויהי
 יחרי כן ויך דוד יות פלטהם ויכעש מהו אחרי כן אחר שהיו
 כעטן דונגל של מעלה שהי ער אומה שעה לץ מלו להם כמון
 טרמו אבי מלך לזברהם בינותם טבע כבשות ויאת והלץ בימי
 שלמה שהידח במילואה ואותה אומל בימי דוד דע אחי בראי
 כי ברוד נשלמה אבל לץ הינה לצמדי בטלמותה עש טטכב דוד
 עש ימותו משום שן הן בקרוטז לץ יאמן וכן ארזל שאין הקבה
 מידע טמו על הצדיקים בחייהם שמה יח טרגס ית הדע והץ
 והצדיקים הללו שיש להם פתקליטין למעלה בזול ומה שאין
 מוכירי בתפלותם אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב בלבד
 לפי שהם כלל כל הצדיקים שעמד להם לטרא תרע לך טן
 רמו לט בסוד מצות עשה אבי אברהם ועל כן מצה דאשומ
 שנגוה היא מצות עשה דכתי לך לך מצות לץ תעשה לץ
 יהיה א לך אלהים אחר על פני כעך מדת יצחק ועב מצה ראשון
 שנגוה זל תוד מצרימה והסוד שהרי מעבטין על מצות לא
 תעשה ולא על מצות עשה חוץ מפסח ומילה שיש להם טעם
 עליון מסתרי ומדה יעקב כלול משניהם מצות עשה ומצות לא
 תעשה כעך מדתו לץ תטן את שם יי אלהיך לטוץ הדי מצות

הל

כמו שמוכיח המקרא כי גרע השלום וגו' **הארתרוג כנגד**
חמדות הימים תורת קראת ומתדגס תתאזה
תירוג והיא מתאחדת במעלה שצרת האלף מוכחת עליה ועב
תם הוא אלף פי חמדות הימים היא מדת הנגן וזוהו שב לצדין
שהוא שבת וזוהו כמוהו לו והוא על דרך תורה שאם לפי שאין
לה בת זוג וכנסת ישראל תהיה בת זוג ויהיה פי חמדות הימים
שהיא כנסת ישראל לו לשבת קראת שתהיה בת זוג ומה תבין
נפש יתירה לשבת שתי מדות אלו נפשות לשבת וכוללות בה
ומתדגלי תתאזה תירוג פי חמדה ותאזה ענין א' הם א' שם אחר
על שם חמדה והיא מתאחדת במעלה שצרת אלף מוכחת עליה
אפשר שנאמר זה על השבעה שהן כסף לשבעה ומתאחדת בה
על ידי צדיק אך לא ידעתי היאך צרת האלף מוכחת עליה
ואני יצחק ב"ר שמואל ממסר הרמב"ם ז"ל שמעתי כי כותבין אלף
עיעלה לו כחשבון שם בן ד' אותיות שהוא הו' וזו צורת א' וז'
ו' יוד' כחשבון שיעלה לו ועוד האלף הו' רום בשורק
והדס כנגד מיכאל פי מיכאל הוא מכח החסד וההדס שהוא
חביב ודיוו טוב רומז לו כמו שארז"ל כל הלמד תורה
ומלמדה דומה להדס במדבר וחביב וכל מאן דבעי שקלה כן
החסד חביב לכל יתאם החליף בהבוח כי אותיותיה אח הע מתחא פי'
יקרא הדס חסד בהפך ומיכאל הוא שריט טרכס מיכאל
והערבה כנגד סמאל עומדים בדין זהו טעם הכותב את
מטעם מה דבר פי ערבה מלשון מדבר כמו
שנ' כערער בערבה וסמאל הוא טר טל מדבר כיהו מברח
הנבירה והוא טרו של עשו והוא חפץ דם הוה על חרבך תחיה
ואלו כחו של שער המשוטלח ומיכאל שריט וסמאל הוא טרו ע'
עומדים בדין זה לקטרן וזה לסנציר ולכן את מנעשני בהורו
ואנן הוטיענן והמבין יבין פי מנעשני בהורו כנגד מיכאל
שהוא כח החסד שיטפיע החסד ובאנו כנגד סמאל שהוא קט'
קטיצריט בדין ואיזהו דבר הניריך רפואה הו' אולם העמד בדין
כנגדו ומנעשני אומנו שהט' ברחמין יתעורר בחסדו להוטיענן

פן יגלה חטאיו ויענש. כי החטא רבד ערוה הוא ולפי שעל ידו של
 כהן בקרבנות שהוא מקריב מתברר עליונים ותחמאנס חזק
 הבה להזהיר לו כן ליחד הספירות כולם על המזבח וכבר ידעת
 כי כנסת ישראל נקראת מעבד כמו ארון הברית והבן
בענין סוכה ולולב אכתוב לך רובי ומרתי כי הם מצות
 עליונות דומות לענין גיזול דע
 כי סוכה הוא דמס לו עני כבוד שהיה ולכן עם ישראל במדבר
 והם כענין ספירות עליונות דומות בפסוק לך יי הגיזולה ועני
 וכבר אמרתי לך כי אהרן מוחמו מוחת הגיזולה ולפי נקרא כהן
 גיזול והוא ראש לעני כבוד ולפיכך אהרן של מדינה זה הפסוק ויראו
 כל העדה כי גע אהרן אל תקרי ויראו חלץ ויראו שנתפסו
 עני כבוד שהיו מכסים עליהם כסוכה ועראו ומיד בא עליהם
 כענין וכבר עוררום בזה ואמרו כי עמלק היה כתי הכא יושב
 העב וכתי התם עמלק יושב בארץ העגב וכיון שראה שנתלוקן
 עני כבוד בא להלחם עליהם והבה לו עבם בידו ועם כל זה מה
 כתי ויטב ממנו שבי שלקח עבדים מישראל לפי שיצאו ונתפסו
 מאומה הסוכה כלל הו ועכ עמ ית בתורתו הקדוש בסוכות
 תשבן שבעת ימים שבעת ימים ודאי האזרח בישראל ישבו
 בסוכות ואותה הבן מאד הענין הזה כי לא דבר רק הוא מכס
 ואם הוא רק מכס דע כי לא לחוש צונעית על כך אלא לכסותיה
 באבת רחמין והבה באהבתו הגיזולה על ישראל צנום במצותו
 להיותם כעין דוגל של מעלה אלא להם בסכות תשבן ו ימים
 וכבר רמזתי לך מה ו ימים שהם ספירות עליונות הנקראים
 ימים וסוד זה יהיה רמוז לך בפסוק ימים על ימי מלך ומסיף
 וכבר ידעת מה הוא מלך שצריך תוספת ואין לו מעצמו אלא
 מה שנתן לו מלמעלה על ידי מוסף מאותם ימים עליונים
 ומה הוא מוסף מוסף שבת שמוסף ברוח ווהיא כנס ישראל
 ושמה נזמל חס לא תרע לך היפה בגשים צוי לך בעקבי היצון
 ורע אה גיזולך על מטכנת הדועים כשהם במטכנת מבטחי
 כסוכה החופה עליהם ורע כי או הרפתת ו והסכך והקרקע ו

לא תעשה עשה רכה (נשבעת חי) בזמת אימתי אתה מצוה
 להטביע בטבס בזמת וכהו תהן תמות לשקב אלי מדת הדין הנות
 חותמו של הבה תמת הבה למען רחמין וחסדין ידריבן בדרך
 תמת ויקיים בטן מקור שכיתו בחסד וקמות יסופר עון ביליון
סדר כסוי הדם למען ציה ית בתורתו לכסות דם חיה ועו
 (על דם בהמ אה על הארץ תהפכת כמ)
 לפי שהחיה והעוף קלים במרוצה ודמם זך ביותר דכס לנפש
 העולה למעלה ודמו נקי שמא יוכל חומו ציה לכסותו ונפש
 הבהמ ינצות יורדת למטה והוא דם עביר ביותר ונפש האד
 קנה בו ולכן יבא ליכול ממנו עכ לז הקפידה תורה ודמו עז
 כי האדם הדבק למעלה במלאכים המעפפים והדנים לכבוד
 בראש כחיה ועוף עשו לו כבוד במותו שתהיה נפשו צדוק
 בצדוק החיים ועל זה הסוד אהל בענין יהושע ויקברו חורבו
 בגבול עזרתו בתמנת סדה אשר בהר אפרים מצפון להר
 געש מלמד שנפש עליהם ההר להדגן על שלא עשו לו כבוד
 במותו כראוי כי צדיק היה ודבק בעליונים אבל הדבק בתח
 תונים אחרי הבלי השלם דמו שפך כמים זין לו קבור זין
 גיוה לטמידתו חלו הולכת ומטוטטת בארץ ועל זה אמר שלמה
 נמותה האדם מן הבהמה אין כלום זין לו מותר אלץ החכמה
 היותו מצין **סדר לז העלה במעלות** על מזבחי
 דע מה טענה לעשות

מעלות המזבח כמו מדרון דמו בטון כי המעלות העליון
 כולם דבר אחד כשלהבת הקטור בעלגה וזין הפסק והתחיל
 נכר בהם אלץ ממקום ששלוש זה מתחיל זה וזין חיבורם
 נכר וזם המעלות היו במעלות הסולם יהו חיבור ופירוד
 נכר ויראו כטעם וטעמה וירו רבוי ויגלה ערותו חסרוט סמו
 ערות הארץ בזותם לראות ברחץ דארעא ויהיה לז העלה
 במעלות על מזבחי כמו והעולה על רוחם שיט הכדל ופירוד
 בין היילן הצנא ממנו לז העלה על דשק כן והזהיר לכהן
 המקריב שדרך לכון דעתו לקרב הכחות של יקנץ בעשיע

ואם תבין זה תבין למה לולב בימין ואתרוג בשמאל זה כנגד זה בני
 במקום שרומז מדת יוס וזו למקום שרומז למדת לילה ומיט
 גבוה קן הוא ודאי למעלה למעלה כי שבת היא בסיור הימים ועץ
 החיים ועוקן חיים ומזון לארץ העליונה הנקראת עץ ארץ וזים
 על שמו שטעמלת ידיים ממנו ומשפעת לעולם כולו ועל זה אדול
 דוד ע"ה ל"ה הארץ ומלואה רבל ויוטבי בה ואת היא ארץ ה
 החיים ומלואה הם שמות הצדיקים הנקראים מלואה והם הזו"ת
 לרשת יחטלם של מעלה והדאזוין להכנס לה כי היא פתח היכל
 לפני יי ועליה הכתוב אולם זה השער ל"ה צדיקים יבאו צדיקים
 יבאו ודאי לפי שצדיק עבם בה וצדיק יוצא ממנו והדבר עבם
 לז נתן לבאר יותר ובמה שרמזתי תבין ענין מה שאמ' בענין יוסף
 הצדיק ובענין זה הצדיק זה למעלה וזה למטה ועליהם הוא חזק
 וצדיקים ירטו ארץ הבה למען שמו תצבור והטרא יוכט לחוות
 בעעמו ולבקר בהיסד ויקיים בט מקרא שכתו אחת שחלת מאת
 יי וזהה אבקט שבת בבית ליווך ימים סוד תפלין
 חרמוו לך ענינים כי הם דברים עליונים

ענינים למבין וישרים למוציא דעת כבר ידעת מה שאמרן זל
 מנן שהיה מעוז תפלין שנ' עשבע יי בימיט ובדווע ענוו ימיט זו
 תורה רכתי מימיט חזרת למז ודוע ענוו אלו תפלין שנ' יי ענו
 לעמ יתן יי יסד חשב וצונו בתורתו הקדושה והלכת בדרכו
 נלחת אלו הטוטפות בין עינט במקום מעין שכלט בגבה חוטט
 ואלו הטוטפות הם מלטון עוטפות שאמ' במסכ שבת והיא ת
 ותסאים של זהב ודע כי ז' פרשיות חלו כסדרן בתורה כך סדרן
 בתפלין וסדר כך הוא קדש ל' כנגד חכל עלינה ולא ידע
 חטט ערכה והיה ל' יסוך כנגד בה הנקראת יובל כי חמשים
 ששים טלה פתח ה"ה לשמוע חנקת אסיר היט ישראל וחקבס
 בתשובה ולהוציאם ממצרים ולרמוו לך זה הסוד הנוכח בתורה
 הקדושה חמשים פעמים יצאת מצרים ש"ע ישראל כנגד חסד
 לפיכ כתו ואהבת לפי שאברהם חוהבי חזו החסד ואתה תשמור
 דרכו והיה חטט שמוע כנגד גבורה לפי כשישראל עשי רענו

כעך וקצות השלם והם טטה ימי בראשית ותפירת מזרח מלכו
מערב חסד רחם גבורה צפון עקורה אמצעית נח והוד כעך משלה
ומטה ויש טהין אומרי כי הנה משלה ומלכות נטה לפי שהוא ארץ
וכשהוא יושב בסוכה שבעה צדיקים יסדי שלם הם אנטפזין
סאחוז לחלקם הטבעה ימים והם אברהם יצחק וישקב יוסף מ
מטה אהרן ודוד וכשהוא אכול צריך להזמין לסעודתו ועליהם
הוא אולם בסוכות תשבון שבעת ימים וצריך לתת חלקם לעניים
ולטמקם כדכתיב ושמחת בחגך אתה ובנך ובתך וכשהוא על
בן כל הצדיקים מנחין ידיהם על ראשו ומברכין אותו והנה
קודם עליו ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר
ובענין הלל ב' מינס רומים הם לו ספירן שאמרת לך
פריען הדר ספות תמרים ולין וכפו תמרי

כדי לסומסם ולא לפירידם ונעף עץ עבות חסד גבורה חסד
הרסין וערב על טנס כעך טע למורי יי טהם נח והוד וכנ
וכטיטרא עטל אותם למטה משפיעים ברכה לכל הספירור
ומיחדים טמו של הנה באגרה אחת ושמחה לפטן שהוציאם
מטעבור טל יתר הדיב' וכבר אולם במדר טל ל' נחונין בן
הקנה מה לולב לו לב וסימך לב השמים ויאמרו במדר טל לב
זה הנה דמתי צדיק כחמר יפריח הרס זה הנה שנ והוא עומר
בין ההדסים עבה זה הנה שנ סולו לזכב כערבות ביה טמו
אתרוג זה הנה דכתיב הוד והדר לפען וכתיב הוד והדר לבשת וכל
זה לפי שהו מינס הללו הם רמז למעלות עליונות ואם הם ד'
הם ז' כי ג' הדסים וטתי ערבות יש בו ושליהם אולם חתבה עמוד
שבעה ומה שאן אומרי ברכה על הלולב כבד אהל לט זכרי
פנמים עליונים ומתוקנים מרוב טפת זופים באמרם הואיל
ומיט גבורה מכולם ובדאי עוררט לשען עולם ידמיזט אותה
לך כס ידעת מה טאד'ל על ז' עמודי העולם שמר כדכתי
חתבה עמודיה שבעה אומרו במקום אחר על עמוד אחר
העלם שמר ומה טמו טמו צדיק שנ וצדיק יסוד עולם וכל
הז' כוללים בו לפי שהלולב רמז לזה הכולל הכל חט מברכה עליו

לא שח ומה שאט חולצין של ראש מקודש דומה לט סוד אחד יפה
 כי בתפלין יש בהם שדי שין בראש והקשר שלו דלת ובשל יד
 יוד ואם היה מוציא של יד מקודש היה נחסר היוד והיה נשאר
 שדי למה כיון חכמינו חולצין של ראש נחם המקבל אבדב קבלתי
 חותם מטעם רבינו חיים הנה למען שמו ידריכט בדרך חיים
 וטעם למה הקדימו ישראל נעשה לנשמו כבוד ידעת
 שהטמיעה

קרובה למעלה הנשמה יותר מן הידים ועל כן אמרו נעשה וו
 והמעשה הגופני יביאנו ליד ישמיעת הדוחה או נעשה מה שיצונו
 ונשמעו עור מה שיצונו ונעשה ונשמעו רמו לשרי מדות פעמים
 מקודים זה ופעמים מקודים זה כמו הוין מטה ואהרן אהרן ומטה
 וטעם ויבא מטה בתוך הענן טמיעה טמלבת בלבט
 העליוש זעטבעלו ההדגשו

והענן ההוין העמיד ארבעה יסודותיו מטקל במטקל כי הס
 המטיס עקלקלותם והגרמים החולי ומונעם הדעת והכח
 בשעת נעיותם לאחד מן היסודים ומטה עה נמלבת בענן וחותנו
 הענן העמיד על מצונו ומה שאמר הענן סתם כבוד רמות
 הענן בסוד ו עננים ההולכים עם ישראל וסוד שבת וענן
 ספר הברית טקדן בזונו העם הוין

החלה והלז ערין לז נחמה תורה ומה הוין
 ספר הברית בכון ארמונו לך ענן שבת על נכון דע כי בטע
 שמכוח הטבעים את יוסף נגר עליהם גלות מדה כנגד מדה
 הם רחו צדיק מארץ החיים בממרים למטה צדיק והנה ממרים
 ביד גים וימטלו בהם שונזיהם ובטעה שיצאו מממרים ערין
 לז נמרוקיעה אותה הענן אלז שזמר הנה ברוח את אברהם
 יצווק ויעקב והוציאם מטעם ביד רמה ומטה עה בראותם כל
 ישראל עמוקים בביות ממרים ואחר לז עמן לבם להוציא צדיק
 מארץ טמאה הוין עמן לבו עליו ועליו טמא באבלה חסם לב יקח
 ממות והוציא עמו מטעם חס לז יצווק צדיק במחלה שמכוחו
 והיה טעם בארץ טמאה ענן ויקח מטה את עצמות יוסף עמו וו

גמלים יורדים בגבורה ואם חס וטלוס אינם הולכים בדרך טובה
מה כתיב וחרה אף יי' בבם וענף את השמים ושמרתם לה זבדי
דכתיב ושמרתם את דברי אלה וכבר אמרו במדרש כי תפלת
רצון כעך תפלה למטה חיש האהים ותפלה של יד כעך רת
ותפלה לענף כי יענוף וכבר ירשת ענין של משה למה נקרא
חיש האלהים ונסתלק למעלת הנהגות ואז ותקמה למה שאמר
כי כנח ישראל מדרש כי כלל הוא משניהם זמן אהרן אעפ
טזמרתו שמדמם הנה והוא כהן גדול ואחז במדת החסד כי כול
הוא בשניהם זלפי זה היה נראה כי טעם ענף הגבורה זהו ענף
יחרת מן החסד אלא טעם לטעם ראיתו בדורות עבמות בעמ
מולך לימין משה וזעזעוהו כי כנח לימין והוה לשמאל
וכן הוא לכלול לשמאל בימין וימין בשמאל ועזר לטעם הזה
התפלג על מה שז"ל בברכות בשען ונעפרות בגין הלמ
ושיהיו מן המותר בסך ומצוה מן המובחר בבהמות הקדש
על גבי המזבח לקרב ולקשר דברים עליונים יש לנו לקשר
ולמד כי כן הלמ כרי שלא יקרב אל הקדש ערל ועמא מי שמי
דאוי ולא יפסיק בין ישראל לזביהם שבטמים והם מקבלים
וחלה הברכה העליונה בדיוטם שהיא יסוד האמות למעלה
ומה שאמר שינח האדם של דתחלה ואח"כ של ראש לפי כי כן
כשנבטק אדם בשערי הערה בתחלה טוענבמזבח העולה
ואח"כ להיכל לפני זמן כדן כי כבר רמזת לך בתחלת סומחו
ל צדק ואח"כ יצא בס יורה יד וכבר ירשת כי יד הוא ראשית
חכמה למעלה ראש לכל והתפלה של יד רומזת ליד כחה
מלכות בית דוד ותפלה של ראש רומזת למעלה ראש לכל עת
שים לך למבין המקדש בכל מוידיו ומעיו וכל חוקו וכל
צדו וזו כי הכל לפניך כסולחן ערך ועל כן טח בעיני עבדה
היא בידו לפי שזין להפריד בין תפלה למטה לתפלה לענף כי
שיעול השע משאת טובה כפולה מעטעט ובריסן להפריד
ותפלג ועל מצות התפילין על ממש וכבר עזקו גזל עולם
אם נדך לברכס שיהיה אם לא טח וענף העולם לבד אפי

ודס נקי ירשיע ויהי ל' למשגב ואלהי לצור מחסה וישפט עליה
 חת חונם עברעתם יצמיתם יצמיתם י' אלהיט ולא הספיקו לומר
 יצמיתם י' אלהיט עד שבאו גים וכבטוס ודע כי בואת הברית
 רמזה לט סוד שעלם לין ניתן לידט מלך לחידיס טחית בוראס
 עליהם ובושים ונבלים מענותיהם וחדרים לדבר חטמה ובות
 נבתחלה חקטה לך על ח הברית למה חמרו מונצי טבת היה היה
 להם לומר חחד בשבת היה ועוד מה עמך לן מינה יאס היה משמ
 משמרתו של ייריב ועוד מה עמך טיה של רביעת בשבת בא
 בשבת ואת טוחת הקושיא תירצה בנל באמרס עליה בעלמ
 הוא דנפל להו בפומייהו עם כל זה טע הקושיות הדימשוטר
 חקיות והנע פותח לך שערי צדק כדי ו שתדע ותשביל עמך
 שבת כמה הוא מתנה טובה כבד אמרו רמותי לך כי בימים
 העליונים שבת הוא כל והוא צדיק מודת יוסף ונתנה לישראל
 לכפר חונם ען של מכירת הצדיק לארץ עמזה ואם להם הנה
 כל זמן טוחס שומרים אותנו חין אומה ולטון שולטת בכס לפי
 טוחס יוחים בעמך החיס וסגס ען ולא טמרוהו כמו טוחס להם
 הנביא מיד חרב הבית ועמדה בחרבה עטעה וריתה הארץ חת
 שבתותיה ורמזו לט רב באמרס מונצי טבת היה טינחו מכלל
 טבת טלן טמרוהו כראוי ומונצי טביעת היתה טינחו ולא
 טמרוהו כראוי טנת הטמטה התקראת טביעת והיא התקראת
 כנשת ישראל דמל מקן טבע טנס תעשה טמטה ומטמרתו של
 ייריב היתה מה טנמל עוד אריב חונם נוס י' ואת בנ בעכס
 חריב כשהין אוחוס במעשיכס ועל כן היו אומרי' זו הסיר יגידו על
 עמך צדיק ודס נקי ירשיעו להודיע כי זה העמך גרס להם הנלית ו
 וכטעוב טן הנלות אוחו צדיק יטוב עמט דמל ובתו האוברי בורח
 חשור זה צדיק וכנשת ישראל צדיק דמל הצדיק חבד כנשת ישראל
 דמל על מה אבדה הארץ ולעמד לפן טבים ועל זה אר לוי אלמלי
 היו ישראל שומרים שבת אחת מיד היו נגלים טנ היום חס בקולו
 תשמע וכתי אלוהו היום כי טבת היום ל' ועל זה קורא אוח ספ
 הברית ודי גס כן תקראת ברית דמל לעשות את יוס הטברת

והדר ויסעו מסוכות כשביון ליש דאיה היס וינס מה דאיה האה ארוט
טל זטף וארץ שכינה זה עם זה היו הולכין במדבר ויין עברין
ובין אומרים מה טיבן של טע אחרות הללו אומל להם קיים זה
מה מכותו בזה כשבאו למרה עמרה מרת הדין לפני ה' אומל
לפניו ויש שלטן היאך יציו ישראל מן הגלות והיא בדר כתבת
בתוהך כי שבע על חטאתם יש להם לסבול על קבר הקזוט
הזה שחללוהו ורחוהו לארץ עממה אמל להם ה' מתנה טובה
יש לבבית גבי ושבת טמה והיא תכפר עליהם חס ישמרו אותה
כי כבר רמזת לך כי שבת הוא צדיק ואם ישמח אותה הדי
אזי מוחל להם אותה עון מדה בעד מרה ועל כן אמרה תורה
בדברות אחרות שמור את השבת לקדשו כאשר צוך יי מלך
ואל כאשר צוך במרה ואמר נמי שבת ודין במרה אפקוד
ואדמוסך ענין ג' זל למה נתנה תורה טעם שמידות שבת בדבר
הדא שוקת כי ששת ימים עשה יי את השמים ואת הארץ
ובדברות אחרות אמרה תורה כי עבר היית בארץ מצרים
ויציתך יי אלהיך מטס חלוז מדי לרמוז לך כי לבפר אותו עון
הגירס לט להיות עבדים במצרים על אותו צדיק שמכרו לעב
למס עק לט שבת ועל סוף שמרמה כראוי גליט מארצם
וכבר רמז לט ירמיה הנביא עה באומרו השמרו בעשותיכם
ואל תשאון משא ביום השבת והבאתם בשערי ירושלם אמל להם
השמרו נפשותיכם שלא תשאון עלכם המשא ההוא בגלות על
שלא שמרתם אותה השבת ושעשעו חייט מלא בשערי ירושלם
כי כבר ידעת כי הדיק יכנס בשערי ירושלם של מעלה ולכן
אחר דכתיב זה השער ליי צדיקים יבאו בו ואמל להם ואם לא
תשמעו לי לקדש אתום השבת ולבלתי הבין משא בשערי
ירושלם ביום השבת והייתי חס בשעריה ומכלה ארמנות
ירושלם ועל עון זה גלו שבעים שנה ורמוס ענין גדול ועל זה
אנרז אותה היום שחרב בה מדאטונה ובסנייה שבת היתה ומתא
טביעות היתה ומשמרתו יורב היתה והלויס היו עומדים על
דוכנם ואומל שידה זמה טדה היו אומרי ימרו על עטש צדיק ודס

גורם להם והמזבח רמז הוא לאש השחורה ועירץ דמך חבדין
וההזבח לזש ארומה שנבלל כשהיא בשלימותה כשמקטרים בה
האברים נקטר הטל ביחד והכל דבר אחד **טעם הקדשים**
שהם מ' כעך מ' ח אברים שבאדם וחיה

ומסכה

שהם עולם ומכסא עור עליהם ט' ויקרס עליהם עור מלמעל
ארון וכפרת וכרובים מורה מזבח הוהב מזבח העולה
רומים לששה ימים ומה שנתן

הטטה

מזבח העולה בחוץ מקבוצת רחל אמנו נלמוד הענין וכבר ידעת
שששה כלים מהם לא לעולה ולא לקטרת מפעם שהם דברים
רחניים מביניהם דברי הטם ויציזים והשלטה עשין מעין מ
מלכותן **וטעם לחם הפנים** למה לא היה מונח הלחם
על הטלחן **אן על הקטורת** המעין

הכלים שאמרם ובעסו עדיע בין שניהם טרם יכרת יבין טעמו
למה הלחם מונח על הקטורת ומה שהיה המטר מקטה רמז

ליחוד ושנים גביעים לכב אותיות וכפתורים אחד עשר ופרח
תשעה כפתור לרמזו לזכר סודם ומאמר סודם ופרח
רמז למאמר פתוח וכן בדין ס הכפתור סודם

הכל צדדיו וצין לו הפתח והפדח הוא דבר יוצא לפועל להוציא
הפרי וז נרות מן הכל מ' כעך מ' טעם של יוכל ומה טעם
היו חמשים לולאות רמז לשער החמשים כי הכולל הכל ובין
מחזורים וטולים כל הענינים וכן הבריח התיכון מבריח מן
הקצה אל הקצה וכל שבא לו המ' ענינים שבמטרה שהיא ג
בדום שרומות לחכמה ורמז לו למשה חמשים טערי ביה
הוא מאוחת טלן ידע הוא בה כלס ולכך מ' ולא יותר

וטעם ח בפרים של כהן לפי שהוא צריך להמשיך הדב' **ממקום מוצאם במחשבה** כי

אין לפחות פחות מ' ואם עבר וקצת בניעות ודי למבין וכן
וכן הדיוט ב' כי בהם נבלים ח כמו שכתב בתורה הא הצול
הנמר והטור **וענין אורים ותומים** טס המפורט היה
נמן מחטן טבו מתכוין הכהן ובכח

לאחרותם בידה עולם ודי במה שעוררתיך בסוד שבת ושלש
סעודות רומים לענן גדול לא נהג ליכתב אף
למסוד אותם בעל פה ומה שהיה המשכן
עטר יריעות רמו לעשרה רקיעים

שהם עשרה יריעות רמו דירה לכבודן ואולי עטה שמים כיריעה
והם חמש ואחת עשרה יריעות רמו לקליפת האילן ועש מה
טנ במשכן פרוכת להבדיל בין הקדש ובין קדש הקדשים ובמשל
בראשית ויהי מבדיל בין קדש למים כוע זה כעך זה
עין ארון שבו מעין תורה שבכתב רמו לכנסת ישראל
שעקריות ארון הבדית ה תורה שבעל פה לקבל
בה תורה שבכתב והכפורת רמו למקום שהכפורת ה תורה
מטע וממנה יוצאים עפרים שהקול יוצא מביניהם ובזומטה
כדירס קין להם ברבור ודי למבין ואף כהכרובים למטה
מזה והכפרת למטה מן הכרובים והשלחן רומ למקום
שמשתלחים הברכות מטע שלח תשלח את
האם ואת הבנים הקח לך ולזה רמו מן המטר הטהור שטה
קנים יוצאים מצדיה ולזה רמו מובח הקטרת ודי למבין אל
תאמה כי יש אדם נרמה לטלטה לזה בקומה ולזה ביופ ולזה
בחכמה ולזה בוודעת ואני שמעתי השלחן ליצחק ולפיכך
נמנה במקומה ביצפון והמטרה לאברהם ולפיכך נמנה ברחם
נמנה הקטרת ליעקב ולפיכך נמנה בארבע אחר כי ממנה
נמשך הכל לחוט אחר וודעת ליצחק ואור פנים לאברהם
ועשר ליעקב ועל זה כן אול כי הקטרת מעשר את העסקי בה
ואמרו שלם טה בה אדם מעלם ולפיכך היו אומרי חדשים כו
לקטרת ביון והפיסו כלם היו מבקשים אנשים חדשים שלא עלו
קטרת מעלם כדי שיעשירו נכן רמו להם מטה בזמרו ישימו
קטורה באפך וכליל על מוכחך מיד בך י חילו שהברסה בזה
להם לודע של אהרן וכבר ידעת מה הוא עין הקטרת לשון
קטר שקוטר דברים רוחניים עושה אותם דבר אחד מיד כל
שפע וברכה בזה לעולם והכהנים מקבלים בתחלה כי מקומ

גירס להם והמוזבח רמז הוא לאש המזבחה ועידן דקן חברים
והמוזבח לאש מזבחה שנכלל כשהיא בשלימותה כשחקטרים בה
החברים נקטר הכל ביחד והכל דבר אחד **טעם הקדשים**
שהם מ' כעך מ' חברים שבאדם וזה

ומכסה
השטה

שהם עולם ומכסה עור עליהם ש' ויקרס עליהם עור ה' למעלה
חרון וכפרת וכרובים מוהב הזבח הזהב מוזבח העולה
רוכזים לשטה ימים ומה שנתן

מוזבח העולה בחוק מקבוצת רחל אמת נלמוד הענין וכבר ידעת
ששטה כלים מהם לא לעולה ולא לקטרת מפעשהם דברים

חזונים מביניהם דברי הסם יוצאים והשלטה עשין מעין מ'
כלאבתן **וטעם לחם הפנים** למה לא היה מונח הלחם
על השלחן **אז על הקטורת** המעין

הכלים שאמרתם ובפס' עדיע בין שניהם טרם יכרת יבין טעמו
למה הלחם מונח על הקטורת ומה שהיה המטר' מקשה רמז

לייחוד וישנם גביעים לכ' אותיות וכתבתי אחר עשר ופרח'
השעה **כתבתי** לרמזו לכת' סתם ומאמר סתם ופרח'

רמז למאמר פתוח וכן בדין ט הכפתור סתים
ככל צדדיו וזין לו לפתח והפדח הוא דבר יוצא לפועל להוציא

הפרי וז' נרות מן הכל מ' כעך מ' טרם של יוכל ומה טעם
היו חמשים לולאות רמז לשער החמשים כי הכולל הכל ובין

מחברים וטולים כל הענינים וכן הבריה התיכון מבריה מן
הקצה אל הקצה וכל שבא לו המ' ענינים שבמטרה שהיא

בזדום שרומות לחסמה ורמז לו למשה חמשים שערי ביה
חוק מאחת שלא ידע הוא בה כלם ולכך מ' ולא יותר

וטעם ח ב' ע' של מהן לפי שהוא צריך להמשיך הדבר
ממקום מוצאם במחשבה כי

אין לפחות פחות מה ואם עבר וקצת בניעות ודי למכין וכן
ובהן הדיוט ב' כי בהם נכלים ח' כמו שכתב בתורה הא ה' צ' ו

הנמר והטרא **וענין אורים ותומים** שם המפורש היה
נתן מזמן שבו מתכוין הכהן ובכח

לחירותם ביה עולם ודי במה שעיררתיך בסוד שבת ושלש

סעודות רומים לענן גדול לח נהג ליכתב אז

למסוד זורג בעל פה ומה שהיה המשכן

עטר ידיעות רמו לעשרה דקיעים

שהם עטרה ידיעות רמו דירה לכבודן ואזל עטה שמים כיריעה

והם חמט ואחה עשרה ידיעות רמו לקליפת האיכלן וטעם מה

טנ במשכן פרוכת להבדיל בין הקדש ובין קדש הקדשים ובכישל

ברצתית ויה מבדיל בין מים למים כוע זה בעד זה

ענן ארון שבו מעחין תורה שבכתב רמו לכנסת ישראל

שנקראת ארון הברית זה תורה שבעל פה לקבל

בה מורה שבכתב והכפורת רמו למקום שהכפורת זה באה

מטם וממנה יוצאים עפרים שהקול יוצא מביניהם ובא למטה

כידרים קין להם ברבור ודי למבין ואז כהכרובים למטה

מזה והכפורת למטה הן הכרובים והשלחן רומה למקום

שמשתלחים הכרמות מטם שלחן

האם ואת הבטח תקח לך ולזה רמו מן המעור הטבור ששה

קנים יוצאים כיצדיה ולזה תמו מזבח הקטרת ודי למבין אל

תתמה כי יש אדם נרמה לשלטה לזה במקומה ולזה ביופי ולזה

בחכמה ולזה בוותרות ואז שמעתי השלחן ליצחק ולפיכך

נתנה במקומה בתפון והמטרה לאברהם ולפיכך נתנה ברחם

נמזבח הקטרת ליעקב ולפיכך נתנה באצבע והכל אחד כי ממנה

נמשך הכל לחוט אחד וותרות ליצחק ואז פנים לאברהם

ועשר ליעקב ועל זה כן אזל כי הקטרת מעשיר את העוסקי בה

ואמרו שלזי טנה בה אדם מעלם ולפיכך היו אומרי חדשים

לקטרת באזן והפיסו כלם היו מבקשים אנשים חדשים שלא עשו

קטרת מעלם כדי שיעשירו וכן רמו להם משה באמרו ישימו

קטורה באפך וכליל על מוכרך מיד בק יי חילו שהברסה באה

להם לודע שי אהרן וכבר ידעת מה הוא ענן הקטרת לשון

קטר שקוטר דברים רוחניים עושה אותם דבר אחד מיד כל

שפע וברכה באה לעולם והכהנס מקבלים בתחלה כי מקום

והעם אתה הַגִּירִים שֶׁקָבַל מִשֵּׁה בְּתַחֲלֵהּ לְפִי שֶׁהִם טָחִים לְהַטְעֹב
 וּלְפִיכֵךְ אִמֵּל מִשֵּׁה רַחֵם לִמֵּה הַרְעוּת יי יַחֲרֵה אֶפְרַיִם בְּעַמְּךָ וְהִלֵּךְ אֶחָדָּם
 הַגִּירִים שֶׁקָּבַלְתָּ עִבְדֵיךָ עֲשׂוּ וְאִם עַמִּי חָטְאוּ יַחֲרֵה אֶפְרַיִם בְּיִשְׂרָאֵל
 וְעַבְדְּךָ אֶל וַיִּתְפַּרְקוּן מִלְּפָנֶיךָ וְלֹא כָל יִשְׂרָאֵל . . . טַעַם הַקָּרֵב הַנְּשִׂאִי . . .
 בָּהֶם כַּמָּה יַחֲתֵה נִגְזָה לִיחֹד הַמִּדּוֹת בְּזֵם

הַאֲחֵרִים קְשֵׁרוֹת סִסְף כַּעַד זַבְרֵהֶם מִזֶּרֶק כִּסְף כַּעַד יַעֲקֹב כֶּסֶף
 יַחֲתֵה עֲשֵׂה זֶהב מִלֵּאָה קְטַחֵת כַּעַד רַחֵם וְאֶרְמוֹ לֶךְ בִּזָּה לְהַשְׁחִיחַ
 עֵינֶיךָ וְלִסְדֵּר הַעֲנָן כַּבֵּד יִצְחָק כִּי סִסְף כַּעַד זַבְרֵהֶם וַיַּעֲקֹב הַנְּקִדָּא
 כֵּן עֲשֵׂה וְכַסְמִסְתֵּהֶם בִּהַם הַטְּמֵט אִזִּי רַבָּה בִּהַם זֶהב וּמִשְׁפַּעַת הַעֲשׂוֹם
 דְּבִתָּה וְעִפְרוֹת זֶהב לוֹ עַבְדְּךָ הַכֶּסֶף שֶׁהֵיָא שֶׁל זֶהב וּמִשְׁקָלָהּ עֲשֵׂה
 כַּעֲבָדָה כִּי הֵיָא הַעֲשִׂירִית וְמֵה סֵהִיתָה מִלֵּאָה קְטַחֵת לְהַשְׁחִיחַ
 עֲשֵׂה כָל הַמִּסְתֵּים וְשִׁכּוֹלֵם דְּבָקִים וְעֵינֶיךָ וְעֵינֶיךָ וְעֵינֶיךָ
 כָּל טוֹב וְזַבְרָה וְשִׁפְעַת הַדְּבָה יוֹרֵד לְהַשְׁחִיחַ
 וְמֵה יִשְׁתַּחֲוֶה בְּרַסְתָּ כֶּהֱוֵה
 לְכַלּוֹל מִזֶּהב הַדְּבָה
 הַכְּתוּבָה
 אִי

הסס ההוא פולטין האותיות הכתובות מצבנים והם שמות ה'
השבטים ותבדהם יצחק ויעקב ושבטי ישירון על זה כתוב
וכסרותה יעלה בולטת יוד מיהודה ועין משמעון ולמד מלני
והיא מיהודה וכן כל מלה ומלה שהוא רוצה בולטין האותיות
ומאירות בעיני הכהן השואל בכח הש' ההוא הנקרא אורים זהסס
השני הנקרא תמים מצד האותיות ומקרבן כדי שלא יטעה
הכהן כיון שהן מפוזרות וטעם שתי כתפות לזכרון
מה שאמל שתי כתפות לזכרון

זכרון באפור יותר מן החטן לפי שהכתפים מקום הנבזה
שבגוף ורומזים לקטר הזרועות במקום חיבורן ורומזים לאבות
עולם שהם זרועות עולם ואם השמאל רוצה לעשות דין הנה
החסד בעין מזכירים תורה שקבלו תורה על אבן ישראל
האבנים ורומזו לאבן ישראל כספונה לימין סס אבן ישראל וכספונה
לשמאל סס אבן ישראל שלישי בדכה וטעם היין נסך
שנאסד בעיני לפי שיש א' יין חמר מלא

מסך ואם נגעבו הגי מתערב הענין שהוא מצד העומאה עם
כח היין המטעה ונמצא שאפי' יין הנא מכחו נהפך לאויב והוא
נלחם בן והטומאה ממשיך עליו כח והעומא וישכח כח אלוה
עוסייה וימסך כח מיצחק לפי שמדורדיא ליצחק יצא עשו
ישראל קרוטס עותים יין הרקח וממשיכים כח לישראל שהוא
אמצעי שוב אינו רשות הקי להמשיכו למעיט וכין היטב
נטעם את שבתותי ושמורו כל הכוזבים נקראי שבתות

חכמה שבת הגדול ביה ראש לשבעיני
חסד שבת הוא שביעי המבין ממטה למעלה נבורה ותלך וטח
והוד כד זימנן מקדש הס' שבתות למקום הנקרא שמור ומה
שנסמך למשכן פרשת שבת לומר שאיך נדחה מפטנו כי שבת
הגדול ממסכן ומה שנסמך לעל לפי שהשבת ממט נמסך
מלאך הטוב ומחללו נקרא ונצמך למלאך הרע והוא אשר אמן
פרה סוררה ונענן העל מי מלאך המות שהיה עתה לבטל
חס ירדו הלוחות ידר וערב בשמחתם

ואז ליחידו והנה קמה אלומוס זה מעלה שלי שהיא קמה בקיום גדול
 והעמדה שלמה בסוד כה שנוצריק יסוד שלם והנה תסובנה אמונותי
 ותסתחזין לאלומוס לפי שמעלתם במטה ממעלתו כי טנפם עשר
 בדרך טיחת יוס החכמה שלטה פונים מודחה זהים עליהם מלמעלה
 ועל סדרם התורה למטה ג בכל רגל ורגל לארבע רגלים לה חזרת
 העולם ושכינה סודה עליהם ועב קרבנם בחבת המובח יב בקר
 רמו למעלות למעלה יב בקר תחתיים לחכמה וטעם שלא
הסך יעקב לחברון כטבא מזרם ועבב ענמו
 בטכס שהיא קרובה לחברון לפי שהיה
 טסע על פי הדבר כדי שתמנותחול ותקבד בדרך בגלוי וזה יעד
 לכך היות חברון קרובה לטכס דכמה ויסלחהו מעמק חברון ויבא
 שכמה ואילו היה רחוק לז היה שולחו וטעם פרעה אבימל
 וטכס טבאו לידם דעכ היא חכמה
 עלונה לפי שהנחש בז להטיל וזהמה טנית בימי אברהם
 כמו טעשה בימי אדם ונתקע זאת תהיה תמדת המצורע על דבר
 שרי אשת אברהם היה לו לנא על שרי אשת אברהם מהו על דבר מל
 טסכר לו הנה ען הראשון שהטיל וזהמה בימי אדם הראשון ומלת
 דבר יורה ענן זה לודעים סורה וטעם שלא נתקע אבימל
 כמו שנתקע פרעה לפי טכסהוכיון
 מזר וטה שלא הוכיח לפרעה לפי שהיא מרטיע לפען והוא מענן
 מה שאול בענן הנחש אין מהפכה בוכותו של מסית טוס היה
 תומ הנה מה זאת עשית כמו שהוכיח לאדם היה לו תשובה לומר
 דברי הדב ודברי תלמיד ודברי מי טומע זכך לפרעה ודנה ית לרמוז
 לו כי כן עתה ללקות על בנה כמו טלחה בכאן בלילה ילחה על
 עסק בנה בלילה דכמה ויהי בחצי הלילה זמה שהחזיק בטרה
 יחד מאברהם לפי שלא החזיק בו לעוברו לפי שהטכנה גלתה
 עמהם ולפיכך נלקחה טכס וטעם מפע מה לא נזמר
 במעש בראשי ברכה לחיות
 ולבהמות כמו שנתנה לרגם ולאדם כדי שלא יתבדך הנחש לפי
 טתפה הנה מה עתיד לעשות ועליו נזמ טכבלה ויאהב קלה ותבזהו

היא כנגד פרב סודרה ולפיכך מטמא את העסקי' בעריפתה וכו'
וכסמזין על אזהו טיס עליו טומא' בורחת טומאתו ממע' בראותו
הדין העשוי בפרב סודרה ורוח טהורה טורה עליו ומטהרתו
ושמעתו בענן יצחק שהיה בעל צד ומבלה חמיתו וגבורתו בחיות
ועכ' היה אזהב את עשן זמה שטא' לזבל קודם בדיה כדי לטמא
מדתו כי מדת הדין צדיקה שמחה בא יעקב בעקיפין ושל הכס'
מעשו לפי שבחלה בא נחש בעקיפין וגם קללה לידם יעקב
שהוא כדמותו של אדם הראשון רשופריה רישקב מען סופריה
ראש הראשון היא פרע ממע בעקיפין לכן נזהר ליעקב עם צד
צבר ועם שקם מתפל' ויעקב טנ' חלקים ירש סאבותיו מים וז'
ליפרע סן הנזש ולעקור ממע הברכות ולא שום
שטלחו יחידי מפע סכך דרך האבות
שהו' בהב' שהיא עתה לעשות עם
ונעם צד יעקב

ממטוק
לחס

שאין לה יחוס ער שבא שלמה ועשה לה יחוס שנן חן וחק
 כגון ערובין לשבת ידים למרומה ומורה רמה בפסוק ויבט כשא
 לאס המלך את המלך שבת היא את ביה שמעתי אות ש רחוק
 עשה כסין והיה ססין כמה של מעלה לכסין ועשה לה כסין לבנות
 שלא יקרב בה מי שאיט ראוי ומי יכול ולמירית למקן ולק ססין
 אלא לטלמה בנה שלבת טבע טבע וקטר מטורה במס זה
 ודלה באר מים מבאר טבע להסקות טורה וטעה לה ערוב וסס
 למל ישראל היוטבים וסחורה חיש ומות גפטן ויש תחת הוננת
 לבטח כחול אשר על שפת הים ואן נשגים מנס לטמר טיאן
 ומיץ שפע על דרך נטרות רוחות לזות המונות ב עמדי
 דהיינו ישראל בע ביה ולן שער טהרן דמות תורה ונפך כ
 מאלהים יחריס אשר טביבות ויש ואיש ראוי לקבל טפע ב
 בסבת אלן ישראל שנ בכוהין בע ישראל וניצן המופע בדרך שפרי
 י יחוסלם יב שפיים ליב טבעים טוחת הים טען יהודה אחר
 טער לר יחרונה ואן הרוח במלואה בימה שלמה והין למטה רמו
 כמה של מעלה והם יב נבש לכבלו כרי לתפ ע מלב בקר
 טפע לעולם החחתון ואוי העלמות בירוי והטמן הטוב יוען
 לעולם העליון ומסס לעולם החחתון ואן הירח במלואו וכן
 יתמה כי מאברהם שמימן החחלה לה יוד באן טבע ער טומה
 טו דורות כער טו ימים ממולד הלצה למטה ער טעמדת במ
 במלואה זטו דורות מטלמה ושר ידקיהו שורב בוז כמין כתי
 ואת שני צדקיהו עור וידרו בפנמט כער טו יום ער הנה החור
 תעיד הבה להיך הירח כמאור החמה נל והיה אור הלבע
 סאור החמה נבסוד מילה אימנו לך כיהי טער היסוד ון
 והסומד שלא לטמן בישות נכסם גרם טפע מינין לזוטלם
 וטעם תפלין עלהקלף וממנה נל דוכסוסנוח תלך במ
 במקום אשר זכסוסטוס במקום טער יפי
 שהתפלן דומים למעלה במקום נסתר עב ריון במקום נסתר
 נמורה בגיל מורה היכל יא במקום טלה כי היא המדאר העול
 וטעם הקד בנות וקרבו ומעז ירח במט והקטר

ואולי וחוטא אחד יאבד טובה הדבה שהדין נמונע ברכה מן הצבור
בסבתו וסוד זה רמזו ר"ל בזמרים מפני מה לא בידך אברהם את
יצחק בן כדי שלא יתברך עשו אמר אברהם אחויד הברכו לפעמים
לבעלי והוא יעשה מה שירצה ומה עשה ה' ויהי אחרי מור
אברהם ויברך אלהים את יצחק בן וכי לא הייט יודעם שיצחק
בעל אברהם מוזל בעל לפי טרבה את ימוליהן עשן בכלל ר"ל
בעל מי שעשה מעשה בן של אברהם יצא עשו שלא היה עשה
מעשן בעל וטעם מצות עשה אין בהם מיתה
לפי שבין

מבוא המטפיע ומצות לא תעשה מכח המקבל ע"כ יש בו מיתה
וטעם מנעל של חליצה רומז לעף וכשיאמר רותה
לבס ולבעתו היא אומרת לו

את ואתה מוכנס לתוך הכסף אם יצא רותה תק לי מה שבדרך
ואני אתקן ויא כי על רומז למדה המעלה הכל והיא זורקת
הנשמה כי היא תהיה עמרי בבנין הגוף וכשהוא מיבס אם היצא
רוחה כוננס להטיב אברם וטוב הצדה על ידי שתיחס וסד
זה רומז ב"ולד בן לנעמי וטעם שלמה שתקן עירובי
מה שא"ל בתורה שבעל

פה כי שלמה המלך תקן עירובין יש לך להסתכל ולבטתרל
בסוד החכמה העליונה הייך מיצאו סמך שעל ערובין שתקן זה
עליו הכותב בעל אם חכם לבך ישמח לבי וגם את ואולי חכם בעל
ושמח לבי ואטיבה חרפי דבר והנני מעררך על הדברים
שהם כבטונג של עלם אבל ברמז ודי למבין כי בראות המלך
שלמה בחכמתו היות מצות טבת גדולה מכל המצות קיום
העולמות ובה קדש ה' את ישרא להיות לו אומה יחידה
אותה היא בינה וכי יראה כי יאדם מוציא כגדונת לרשות
הדבס ומתחייב סוף לה נתן לבו לעשות סייג אבנים שלמות
לא תבין עליהם ברזל כדי שלא יקרבו אל המקדש ולא יוצאו
סוס דבר מרשותו עמר ותקן להם ערובין לערב הכל ולעשותם
דבר יחד ועל זה א"ל בתורה היה התורה רומה לקופרה

אזרח וממילא טלמי אמוני ויזי הכהן בעל השלום מתכוין ומשיש
שלום בין החיים ההוא לאבן שבטמים ואמו שבה עליו ומססה עליו
באברת רחמיו ואין חמו חלו סג' ישרא דבתי ואל היטוש ומורד
אמר ולפיכך שחיתוק בתפוק בעלה לכפר על תפוני הטב בחטין
שלא תקום עליו עד תפוק להחריבו ועם כל זה הוא להתייב על
לפני המטבח במורה וישוב מעוט ויכסס ממנו וישיש על לבו
חטיו שגם להביא רעה עליו ועל כל זה השלם ועכשיו כשהבג
דאיה הכונה שלו טובה ומאן טלם יודע להקרב מקדיב קרבן
הוא מוחל לו ונענן עולה שכלה כליל וחטאת אין כליל
ואין פיאמורין והבטר נוכל לכהני

לפי שהעלה על המחשב המתפשטת בכל וחטאת על המש
לכן הכלות המביאות לדי המעשה נקרות והשאר לכהני
לומדי התורה שבקטן עליו רחמים ועל זה אדלו גדול ענינו
של הדבור מן המעשה שהדבור מטמא נפשו ומעשה מטמא
גופו ונענן טלמים וזכריו נקבה לפי שסוין להטיל שלום
והטל כלל ביחד והבן ענין גדול לבן יסבה
המה לכל אימורין למטבח חזה ושוק לכהניס בסר לבעלים
ונענן חטמות כל החטמות זכר לפי שזינס על ספק כדת
ונענן מנחה כל המנחות הם מזה או טלות
והם ביאות להטפיע ממאותו מדה הנקראת
ולחמטין ממנה בדכה לכל או כלסיה ומענותיה החונל סביבותיה
עב קמדריות טדים כחני גרין עגלה לפתך וכל הפקודים לבי
אציל טבעי יה ענמות משערות ראשי ועל אונכה מדה כתי זה
הים גדול ורחבי ידים טס רמש ואין מספר חיות קטנות עם גרולו
היאם החכמו חיות קטנות כל הפקודים עם גדולות אלו יב
בתך זכום ממנו יונקיס אבל יטי לטורדך על סוד גדול מסודו
המורה לין נתן להאמר אלן ליחידים ידאי אלהים ומרת הטס
בלבס לין ימערן אטורס מה בכל הקטרות המנחות הכתובו
בפרט ויקרין כתי המנבח והקטרות מנחת שמיב למלואים וכן
במנחת אהרן גבי זאת ומרת המנחה כתי המנבח לה כבר

הכהן את כל המזבח יזוע תרע כ' הקדבנות כולם יזנס מלן לחבר
המורה שבכתב עם המורה טבעל פה וזה הכתו יוכיח דכתיב
והקטיד הכהן את כל המזבח כל תורה שבכתב המזבח תורה
טבעל פה וראש כל הקדבנות לפי שהיו בזה לבפר על המחטב
שהיו ראש לכל הפעולות ומתקדבת כנגד המחטבה העליונה
לקטר הכל בידו עד סוף המחטבה שנקרא כל ולפיכך עולה זכר
ולו עקבה כי מזה כל גרמה לה וזהו כל מקומו על המזבח והכל
תלוי במחטבת הכהן העובד שידע לקטר הכל ולפי שהיו
כשחוטא מדבק מחטבתו במחטבה רעה וכאן טכך שמדת ענין
להסרינו נטעה לו תורה סס חיים שיקריב בהמה עהורה על
המזבח וכשיעלה הריח יתרוו ממנו ימותס מצ' שמא למטה
הקן שור' במחטבה רעה שהיו עומדים עד הנה על אונת האיש
כי הוא מטכס חתלו בשט' ועכשין הם מתרניס מאונתו הריח
ולאחר כך שמה ריח דק מאד והוא נחח נחת רוח למי שאכל והיה
השלב ויזי הכהן במחטבתו הטהורה מדבק ומקטר הכל לכ'
למזבח כי עגן מפריד אלוף וכאן איש טכס מונג ויזי אונתו ו
האיש מתכפר לו עט' ונבדק במחטב עהורה וענן בצ' יזכר יוכח
על זה שהעלה מכפרת על הראריהאב ועוד ארלו על מה עולה
מכפרת על עשה ועל לז תעשה שניתק לעשה כי כבר ידעת
על דרך הימות כי מינת עטה מצד המשפיע ומינת לז תעשה
מצד המקבל ולפיכך עולה זכר על מינת עטה היא מכפרת (ו)
ונחלת עקבה תמימה על מינת לז תעשה ומתקרב למקום מר'
הדין כרי עלן תעשה דן סדת באיש ההוא כי בסונג עשה וא'
חיל היזי אין לו תקנה ויש לעררך על ענן גזול כבר ידעת
מה שאמר אביגל לרוד והיתה נפט ארזע עזרה בעזר החיים
מת' אלהיך כי הנפט עזרה באונת מקום הנקרא צדוד החיים
ונקרא נפט דר' ושלה נזמ' אשר לז נשז לטון נפטו ולז נשבע
למרמה והיו מדתו ממש ואם אודס עובר עביר' שיש בה כדת
אם הוא מצ' עבדת מטס' ולז ישוב טס' לשלט' עד שיקבל חטאן
ואם בסונג מביז נקבה תמימה כי המדה גרמת והיא פרה

מזיד

המלך יאס התן כוס של יין ותראה כל המעבורתך הוא אולם שיין
 צדיק גמור כמוהו ואולם לז התן לו כלום לפעמים יאמרו רע בשבילך
 בבת המלך וישמעו הדבר גדולי המלכות וישנו רין עליך וזה
 והיך זמן עשים כן והלא כזה ולא יזכרו עוד את זכריה לשעירים
 חיערומה לזה כי מה שאמרו הכתו סלח נקרב לשעירים אבכל
 כזן להבנה זמן מקרבים ימותם זכתי והעמד אותם לפעם והבנה
 נתן מאסה לאחד מעבדין כדי שישכל כל שעות ישראל והוא
 הנקרא מצולות ים מצולות מאותו המקדש ים וסוף ומשלך
 בצולות ים כל חטותיך ונענן מנחת סוטה ששעים
 לפי מעשה מעשה בהל וסערת

השם חמה תנח עליה יאס פשתה הרבור ועתה הדיבור הדין הוא
 זה כי חטאת לנביא חטת חיל עזרת בעלה ולפיכך דינה מאורתו
 מקום בזה לה וזאתו עפר אשר בקרקע המשכן תשורר עליה
 להורגה ונתתה בטעה ונפלה ירבה וסימנך נחש עפר לחמו
 ועב עזרון מי המרים במאזרים זכתי מכל הבהמה ומכל חית
 הסדה ומאזותו הנחש מתפשט המטחית בעולם בטפה מרה
 בתוך חרבו והמדובקי בהבנה אינו שולט בהם כענן שיאמרו על
 מטה וזה הדין ומרים שנ במיתתם על פי יי טס טס מטה ואס
 עקיה האסה הזאת אין לאותו האורר רשות לטלוט בה והבנה
 עמן לה בנס העניס זאת נחלת עברי יי ותרקתם לפי שניבון
 בזאת ולא שקרה בה והיא גרמת שתתעורר אלה עקרה
 וזו שלום לכל די סוד טבע ברכות יזאל עשר חופות
 עשה הבנה לאדם

הדין שון בג
 עין זכתי בעין אלהים היתה כל אבן יקרה מסוכתך יאוס
 פטרה ויהלום תרטיט טוהם וישפה ספיר עפר וברקת וזהב
 וברכו בו ברכות כהון המברך לסלה בשבע ברכות ועב יזל כי
 תחלת תורתית ברכה וסופה גמילות חסדים ותחלה ויקח י
 אהים את האדם וינחט בגן עין סופה זכתי ויקבר אותה בגין
 ובסוף דמזון לטע ענינס גדולים מאירים ומזהירים כשמש בעת
 עתים וענן עשר חופות רמו לעשר ספירות טבטמו ה

אמרנו לכן מידה זה העולם המוקדמי חותם בזכותם כי המדה הזאת
עקרון ליל ועבדו המדות המונט עקראת לילה דכה ליל שמורים
הזין ליל ליל המות מאותן מצרים הוא הלילה במחלה ליל ומז לילה
משום דהו ליל וגם עקראת מבח ובמקראתה למעלה כתי המעשה
הקדוש וחזונו וזין מעיד אלוך וכעמבין קרבן והבן חיש ?
הכלים חיש השלטת מקדש הכל בחד ונהיט והקטיר הבין את
הכל המונח ואזור האדמה מן וע כי המעלות הכתובות המונח
ויקרא כולה במקום עולה לעב שהין ביל דלית סכן מעי
ועם כי הקדש קרבן מעשה אמר הנה מעלה חיש עליו כדלית
הקדש עשולפט וסין מהין במקום עולה והנה סן גיה יל
עקף עקרת עב המעשה חותם המעלה בשלמות במורה עולה וה
הקדש שכל המעשה חבל מעות עי אתה אהרן או מעלה שמע
הם ביות עת המונח וכיון שהמבח הקדש והקטיר הכל המונח
הבין המעלה ותעקט מן המונח לכל נהייתו שרי ולעלם חין
המבח בשלמותה חלן כשהין בהעלה בחד והמעלה הזו באה
להמטך למעלה ולעיל המונח כי ביותה טעה חותם חיש מונח
שלמות חלן מטעם חותם ממה טקבלה **נבענן דודים**
נבני יונה שבטרו לקרבן ללא ועיג דו שמס
גם להם יתור תורה שבטל מה עקראת חתור ינה דכה
יונה בחגי הטלע צפור לטהרת מונח חיש בקרבן או מכשרת
וגם כתי צפור מונה בית ומה שמחזיבים בעו שעד יחד מטאר
חוטאות שמסגרים **נבענן טע טונידי ינה** חחד ליל וחד
לענין טע מטבים יש למעלה תחת
כתי הכבוד ויעקרתם ממנה ועקראים מדגל הארץ ויחלמי טעה
הולכין להטעין חין כל בדיה יכולה לעמוד לפניהם אמר הנה
היאוד ישב אינני והטע ילך וישוט בוגלה כשהטע יחד לעלם
נהיז מוצן את ישראל ביה כולם שלוש ביניהם ומקדש קרבנותיה
נהיז קותן להם ענה שישלחו הטע למדבר חרב שממה ולן
הגע למחנות ההר ער טעשה אברים והין שוחד לזה טעראן
ק חין לו פתחון פה לבקש ולקערג משל לשכור שהין בביר

טעם יונת

בהיבנה וכנס ישראל ויזין לו ארובה הבה יתלע מכל מוקט ועון וכון
 שכך הוא ועלם התחמתן מתקדש בכך אי הבה מברת ברסה
 שלמה מעלם העליון ויוותו זרע הירען מטס נקדאים בנים ליה
 חן כנסת ישראל ועליהם אלה הנהו וזכר אות בריה אותם וכו' ומה
 עשם לפי שהיבנה הסכים בזה **בענין מעשה בראשית**
 חז"ל בעשרה מאמרו נבדל

העולם ומחלתו והלחן במאמר אחד יכול להבראות דע כי מעשה
 בראשית הוא ככלל ופרט על דרך כלל הוא מאמר אחד וזכור בת
 א' טמים עשאו ועל דרך פרט הם עשרה מאמרות למעשה ברא
 בראשית והפרט בתוך הכלל וכן על דרך האמת כשבדן הבה
 אות שלמו רסם אותם בכשיותו כרי סזרו כל הנבדאים על מהות
 סמו ומעלותיו ותשר כל בריה ובריה על העליון הבא לה מארת
 השם ית עשר הדברות וזויר ישראל היה שוקל אותם עשרה מאמרו
 כעך עשרת הדברות בשקל הקדש ואל כתי במקו תורה אבי י' אהיך
 וכת' במעשה בראשית יהי אור ויהי אור דהיא ידעת הבה נקרא חז
 דכתי' י' אורי וישע ממ אירא וי' מענו חיי ממ אפחד כתוב
 במתק תורה לז יהי לך אלהים אחרים על פני וכתב
 במעשה בראשית יהי רקיע בתוך המים ויהי מצדיל בין מים למים
 יהי רקיע אלו ישראל שהם חלקו של הבה ואחזו לחלקם מדה
 הנקדאות טמים והיו טפעים אחת שלה ר' זוסף לבז לז אלעי אל
 הגים נתן להם הבה תחת שרים ממונים עליהם והם ע' שרים
 הסוכבים כסז כבודו ישראל בני זה מקום נמש שלח לו ויותן
 אותם אלהים ברקיע הטמים והאמת שלח לו בתוך המים בתוך
 דברי תורה שנמשלו למים ולכך כשהם עוסקים בתורה אין כל
 אומה ולשון שולטת בהם ולז עין הרע כרגס הללו שהם בתוך
 המים ותוך ממש שאין עם שום מצודה נפשת טס וזפי ית
 הדע שהיו המצודה אם מקטרגים התורה טומאת האדם
 שלז ילמד במצודתו ויהי מצדיל בין מים בין הבה שהיא באור
 מים היים ובין עז שהיא בורות ושברים אשר לז יכילו המים
 והם מים סרוחי מכונסי ועל זה ישראל עמדו להבדיל בין מים למים

הגדול נקטדות כסלהבת בגזלת וזו ברכות כדי שיתברך עולם
תחתון מעולם העליון בנותם ז' עמודים גדולים להביא להם ברכ'
מעדן העליון מקום לז' ראותה מלהים זולתך וישבעו אבות
ואחכבנים וארס התחתון עולם קטן הוא בעי על סד זה וענז
היא חשוב לפע הנה כשהיא הולך בודכין ויותר ממלאכי ה
השרת טהדי עשו לו שוטבינס טלו והז ברכות שברכו הנה
היא שהטפיע עליו שפע גדול מאותם ז' עמודים שהעולם עומד
בהם וכגדס תקטחכמים ז' ברכות ברכה הן הנה הנה הנה
פרי העפן בשביל שיתברכו האלה מצד הנה
לפי שלמעלה היא מהעוררת האלה הזיוע דבתו שמאלו ומות
לראשי סגד מדהו זמאדד בז קולות קול י' בכח ברכה הנה
שהכל ברא לבכורו כגד מרת החדד שנקדאת ה
כגדו בשבע קולות ה הכבוד הרעס ה הדי וימינ החבוק
ז' יתר הארס כגד מרת רחמים מרת יעקב שנקדן ארס ז'
כגדו בז קולות קול י' בהדר ז' אטר יתר את הארס
בצלמו והתקין ממנו ער ער ער כגד צדיק יסוד עולם
שהיא בטן ויסוד לכל והיא ען החיים וממנו שרחות הנשמות
בשמחה וצדיק לברך עולם הנשמות ולהתברך מברכות עולם
התחתון שהיא עולם כגדו בז קולות קול י' יחיל מדבר יחיל
י' מרס קדס ברכה ה' שוט תשיט והגל עקדה כגד מרת
נחז כגדו בז קולות קול י' טובר ארזים
ברכה ז' שמח השמח כגד ההר והיא מרת אהן כי השמחה
ואהבה במרת הכהן וכגדו בז קולות קול י' חוצב
להבות אט לפי שמדתו ענף חסד ומשך את האט ברכה ז'
אטר ברא שטון ושמח חתן וכלה כגד כנסת ישראל
שטון משמח לשמחה וכתל לימות המשיח ושיתבתס מים בשטון
ממעייט הישועה שטון זה צדיק שמחה או צדיק ממעייט הישוע
הס למעלה כגדו בז קולות קול י' יחולל מילתה ויחטוף יעודה
ובהיכלו כולו אומל כבוד י' למבול י'טב ולפי שהאטה היא נשאת
בז קולות כגד ז' ספירות של מעלה הבן עליה אחר כך משקד

עשב זורע ורע מה שנתי לכה יהיה שלכם לא תגבו האחר
 כרתו במתן תול לא תעב וכה במעש בראשי נעשה אדם ב
 בתלמן כדמותיט מהיוצ בצלם ודמות לא תעד בו עזוב
 שקר טכל המעיד בו שקר כאילו מעיד למעלה כרתו במתן
 תורה לא תחמוד וכה במעש בראשי ויאמ אלהים לא
 טוב היות האדם לבדו אעשה לו עור כעצו הנה בת ויגך לא
 החמוד חשת רעך היא כך עשר מאמדות הפך בשק להקדש
 הים שוקלים יחד וכל המקיים אלו כאילו מקיים מעשה בראשי
 נצחון בעשרה מאמדות ועל דרך הזה מעשה בראשית כל
 ופרט יוכיח על מציאות העולם ויצילות הספירות ומותה כ
 מציאותם חתם מן הכח המפעל כולם רמוזים על דרך מלווה
 בראשית חכמה ברא עתיק יומין בנה דבתי ועד יוצא מ
 מעדן הייט חכמה עבד בנה עבד אשר לא יכבו
 מימיו את כלל ימין ושמאל חסד גבורה השמים רחמים ואת
 כלל ימין ושמאל נח ויהוד ואת הייט יסוד עלם הארץ הייט
 כנף ישרא היא כך הכל דרך כלל ויאמר אהים יהי אור פרט
 יהי אור כעך חסד כערו אנו מנות עשה בטביל כך מניין כ
 מנות עשה רמז כמען אברהם שירש לחלקו החסד ומצורה
 ראשונה שנתנו היתה מנות עשה דבתי כך כך ויאמ אהי
 יהי רחיע כעך מדת הגבורה מדת יעקב יצחק כערו במתן תול
 לא יהיה כך אלהים אחר ומצוה ראשונה טעמוה מנות לא
 תעשה דבתי א תוד מצוה ומצוה מנות לא תעשה כמען שיה
 ימו החמה שדין מאיל מצד הגבור ויאמר אלהים יקוו המים
 כעך קו האמצעי מדת יעקב כערו לא תשא את שם אהיך
 לשון והיא כלולה ממנות עשה וממנות לא תעשה כמו שיעב
 מיט תם זשב אהלים א כלול מחסד וגבור גכ לא תשא שדין
 כעך מדתו בשם כשם שהוא אסור לשקר ועבד בלא תעשה
 הכי תמי הוא מנות עשה כשהוא נשבע באמת כדבתי ונשבעת
 הים צומת חותמאן זעשפנאן ויאמר אהים תשא הארץ
 כעך אגר את זם השבת לקדשו כעך צדיק חי העולמים והוא

כתנו במתן תורה לארבעת חתמים ואלהיך לטוב וסוד במעשה
בראשית יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד בא
וראה שכל הנשבע בטוב הגזול כדלם מפריד זלוף בין הבה ובין
כנס ישראל וכל המדות אינם מתיישרות במקומן בדרך אותה פז
החיים הנקרא קוהזמצע ברכת ונגן מפריד זלוף ואין אף
אלו הבה זכתי יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ולא
תשים פירוד בין שמים ובין מקום אחד בחותמו הנקרא חתמי
תשבע ולא לשקר ומי שקר לפי שקוים שהולכים חתמי
מקום אחד שנעטם כתנו במתן תורה זכור את יום
לקדשן וכותל במעשה בראשית ודרש הארץ דם
עטב אמת עץ חיים החיים היו מעטרת ומוכללת כגון כלה
הכללה מהכל היו אומה ביום הטובה כי אזי מתברכת ארץ ישראל
ישראל ומתחברת למעלה להוציא דשאים וברכות ונשמו לעולם
אזי מריקה נשמות על בנה המזדווגים מעט לעט ועליה הוא
חזו בה אל לשרים אשר ישמרו את שבתותי מאי שרשים
אם תזו שמסרתי עצמן כל שבוע וממתינס לשבת לשמרו
כדל ואבין שמר את הדבר כתנו במתן תורה כד את אבך
ויחאמך וסוד במעשה בראשית יהי מאורות ברקיע השמי
חלו המזרות הם אבך ואמך אבך זה השמש אמך זה ירח
ואין שמש אלו הבה שמש צבאות ואין ירח אלו כנס ישראל
ברכת וידיחך ולא יחסך כי יהיה לך לאור עולם ועל זה הכל
אחד כתנו במתן תורה לא תדעו זכתי במעשה בראשית
ישרץ המים שרץ נפש חיה לא תהרוג אדם
שנקראו זכתי ויהי האדם לנפש חיה לא תהא כדגים
שהגזל חולתי את הקטן כתנו במתן תורה לא תשף זכתי
במעשה בראשית תנא הארץ נפש חיה למינה שלא
יבן אדם על אשת חבית שלא הוא מינה ולא היא בת זוגי על
כיוצא בזה סוד תנא הארץ נפש חיה שלא מלידת אמה
למינה ומ הוא מינה מתענה כתנו במתן תורה לא תגביהו
במעשה בראשית ויאמר אהים העה עמתי לכם את

והוא המלך שיצא במחנה סעורב ומשן אכלתם ידעו וזאת
 כבוד יקר יקור כקודש לפי שהוא בא מצד האש והשמש
 בזה שיהיה טעם להלכה אינו מה ידע ממנו והוא עשה סעורב
 שהדי יוסף הנגיד על ששק בזה ולין סהקמנה אמרו בין
 נגדיא ולימדו על טעמו וימצאו איש זה גדיא כערו למען
 סביב המטבח דן שהוא גר אריה והוא מצד הדין אוריאל
 מלפניו הדין מלך הדוח ויוסף אמרתו של יעקב שהוא רוח
 בין האש ובין המים ולכך נקרא איש חס יוסב אהלים שהוא
 משכיס בין דין וחסד והכל כאלו וזו המלך הוא מלך טכ
 דמזים טלוח מאתו ית לרחם על בעו סהס בעני והוא מתמל
 רמים עליהם בזמנה ועתן לך רחמים ורחמך והרבך הטיהיה
 בן רחמים לרחם על הבריות ויני ורחמך והדבך ויהי שגם
 הולך מלמטה כך מוטל עליו כחוסבה ומלך מלמעל לסייע
 בכל מה שיצורך כערו למטה למורח המטבח לוי והורה
 יטעוד וזבולון כלס במרח לוי הוא אמצע וסייף רזובן
 מלך שבעון משמאל לו באמצע יהודה אעפ שמדתו מערב
 דכתיב וזאת ליהודה אלהי יעקב למורחאדי ללילת מדרת
 לילה ביום וכן בעמן הדין מבנה מוכח אלה הנה יטב
 במערב כרי לכלול ארת יוס בליה יטסכר וזבולון גוס יהו
 במורח יטסכר רמו לתורה שבכתב הבמה במורח זבולון
 הין בית זבול לייטסכר כרי שישמך בתורה נהא רמו לתורה
 שבעל פה נמצאו ד שבטים למזקה לפי רמו התורה שבכתב
 מורח יהודה רמו לתורה שבעל פה מערב הדי יש במרח מן
 הטעם שפירא יטסכר רמו לתורה שבכתב זבולון תורה
 שבעל פה ולוי הוא מתלוח עמהם כולם ומטלים לכל הדוח
 ושלשה משפחות ומטה ואהרן מטפחה לכלל להטלים
 לכל י... רפאל מאחורין הוא המלך היוסף החיים מערב
 ומן הארץ ממנה טלוח מאתו ית לרפאל כרי בע יוס
 כריאן מערב ובעפר יוס זזה מלך כלול מן כערו
 למטה מחש אפרים שהיו בארבע וכל אלו המלאכים יט

מדת צדיק היא מדת יוסף. ענב מדת שבת כלול ממצות עשה
ומצות לא תעשה ושמרתם את השבת ולא תעשו כל מלאכה
וכמו שיעקב כלל כן יוסף כלל והוא כלל מצות עשה ומצות
לא תעשה. ויאמר אלהים יהי ויהי. ויהי ויהי. ויהי ויהי.
מלכות בית דוד. סהרן דלן עהרן. ויאמר אלהים ישראל המיש
כעב נח. ויאמר אלהים תצו הארץ כעב הוד. תעשה אדם
בנה. הנה נתתי לכם כל עשב כעב חמד. בראשית כעב
חכמה. האל דמיון בעשרה מאמדות שבהט נהי. וישל
בחר. לעולם. אמן ואמן. **מעשה מרובה**
כטבא הנהי את עולם קיימו
ז עמדים תלמים בטמו הגדול ועב יש לקום ונאין געול
התחמתן ז צדיקים לקיימו כעב אותם? ונמודים. וז מהס
הם כמו שארזל האבות הם הם הנה בבה והם כעב ז רוחות
העולם יעקב לגורח דוד למערב אברהם דרום יצחק צפון
מורח מטם יוזא אור העולם יצפון מטם יוצא החשך לעולם
וכסם טבא הנהי יתוונת העולם כך טבא לטאן. ויהי ויהי
הקדש ז מחמת טבא. הנהי מיבא מימין מוונה נבדלה
מטבא מחמת אוריא לטעו ושחנה לפרא לאחרין. מיבא
טהוין טבא וחסד ימין לפי שהוין יונק ממדותו של אברהם
חבי העקרא יגש חסד ונזול במלחמת אמדפל טב לימינ
עד אטיב אות אוריבך הדט לגלן וזה המלך שהוא מימין
עושה של חות בעלם ומגלך חוט של חסד ונזול במלחמת
אמרפל טב לימינ על כל אותם העסק בתורה לטמה וכו
וממינ טב ז אורך ימים בימנה וכוני יומם יתהי חסדו
ובליטה טירו נמי והוין טד של ישרא הבויכ מצד ימין והם
ימיט אור, של עלם הסכל כעבן למטה ב. גלים טסבב המ
המשכן יאובן טעכעטק לגמל חסד עש יוסף והתיל מד
אחר. נבדיל שהוין מצד הגבוה. טבא והוין יונק ממדותו של
יצחק והוין שליח מצותו ית לעשות דין ברשעים כעבן ית
מן התורה ומוטכט עתמם תהי יצר הדט הבן מצד טבא ית

